virtual-project.eu

NATALIE D. RICHARDS

NU VORBI CU STRĂINII

Original: *Five Total Strangers* (2020)

Traducere din limba engleză și note de:
DIANA MORĂRAȘU

virtual-project.eu

BOOKZONE

2022

UNU

Luminile din cabină încep să pâlpâie și mă trezesc cu gâtul înțepenit și cu gura uscată. O cutie de deasupra capului zuruie. Turbulență. Casc. Una din căști îmi alunecă din ureche când cădem într-un gol de aer. Avionul se redresează cu o zdruncinătură. Cabina se umple de icnete de spaimă și frânturi de conversații panicate.

Interfonul pârâie:

— Oameni buni, suntem la treizeci și doi de kilometri de Newark. După cum probabil ați observat, vremea s-a stricat, așa că va fi o coborâre cu zgâlțâieli.

Colega mea de scaun se foiește nerăbdătoare:

— Liber la isterie.

Râd, pentru că e cât se poate de adevărat. Cei care zboară rar încep să se agite când piloții aruncă vorbe precum *turbulență, vreme* sau *zgâlțâială.* Vizavi de noi, o femeie cu ochi întunecați și buze subțiri își strânge inconfortabil de tare centura de siguranță. Îmi imaginez cum ar fi să pictez scena. M-aș concentra asupra feței ei, estompând restul. Amestecul de spaimă și energie din ochii ei spune toată povestea.

Femeia mă surprinde holbându-mă la ea și aruncă o privire tăioasă spre centura lejeră din jurul meu. O ignor și mă aplec spre fereastră, să văd mai bine. Spre deosebire de duduia Sally Centură de Siguranță, pe mine nu mă îngrijorează niște zgâlțâieli în aer. Dacă avionul nu se duce cu botu-n jos cuprins de flăcări, n-are niciun rost să te frământi.

Din partea mea, n-avem decât să ne legănăm până jos. Nu vreau decât să ajung mai repede acasă, la mama.

Fără să vreau, îmi imaginez mâna mătușii în a mea, mâna aceea subțire, pergamentoasă și plină de vânătăi de la atâtea înțepături. Nu e amintirea

pe care aș fi ales-o. Am niște amintiri *grozave* cu mătușa Phoebe. Noi două făcând cremă de ciocolată. Probând eșarfe. Jucându-ne împreună cu roata culorilor și vopselurile ei. Toate aceste detalii frumoase legate de mătușa mea sunt estompate și diluate; dar perioada din urmă cu un an, ultimele zile pe care le-am petrecut împreună, îmi revin în fața ochilor cu cea mai mare claritate.

Mirosul de dezinfectant și de medicamente. Scârțâitul pantofilor mei pe holurile spitalului. Suspinele înăbușite, întretăiate ale mamei. Dacă m-aș lăsa în voia acestor gânduri, m-aș simți ca și cum aș fi din nou acolo.

Dar pentru mama e mai rău. Phoebe a fost mătușa mea, însă a fost sora geamănă a mamei. *E ca și cum mi-aș pierde un plămân,* mi-a spus cândva. *Nu cred că voi mai putea respira bine vreodată.*

Un zdrăngănit puternic mă readuce în prezent. În față, însoțitoarele de zbor încearcă să-și facă drum pe culoar, adunând gunoiul și ridicând măsuțele din spatele scaunelor. Un pasager se ceartă cu ele. Nu aud ce întreabă, dar însoțitoarea de bord e fermă: „Nu, nu aveți acces la compartimentul suspendat. Nu vă pot permite, domnule, nu e sigur”.

Închid fermoarul genții în timp ce însoțitoarele de zbor trec mai departe, amabile și profesioniste, chiar dacă avionul pârâie și se zgâlțâie. Pe scaunul de alături, Harper se rujează. La halul în care se clatină avionul, nu știu cum de nu se mânjește pe nas, dar reușește să-și facă un contur perfect. Adevărată magie.

Mă foiesc în blugii mei jerpeliți, simțindu-mă șleampătă pe lângă cămașa ei albă scrobită și fusta tip creion din lână. Harper a vorbit despre facultatea unde studiază, deci nu poate fi cu mult mai mare decât mine, dar e mai sofisticată decât mă îndoiesc că aș putea fi eu vreodată.

Avionul e din nou în picaj, suficient cât să-mi strângă stomacul. O rafală puternică de vânt se izbește-n aripi. Îmi clănțăne dinții. O însoțitoare de zbor se împiedică pe culoar. Cineva începe să plângă. Trag aer în piept și închid ochii. Presupun că pilotul nu a glumit când a zis c-o să fie o coborâre zdruncinată.

Difuzorul începe iar să pârâie: *însoțitoarele de bord sunt rugate să își ocupe locurile.*

Harper își dă părul negru, lung, după ureche.

— Minunat, acum am rămas cu paharu-n mână.

Avionul începe să coboare printre nori cu bufnituri și smucituri. Scrâșnesc din dinți. Gențile ricoșează în lateralele scaunelor. Am petrecut suficient de mult timp în aer ca să îmi dau seama că probabil e-n regulă, totuși verific pe fereastră. *Numai să ieșim odată din nori.*

Femeia din fața mea plânge în continuare, dar acum n-o mai condamn. Aproape toată lumea pare agitată. Cu excepția lui Harper, desigur.

— Cât durează escala ta? întreabă ea și pune capacul la ruj, fără să verse o picătură din restul de Cola dietetică.

— Patruzeci și cinci de minute, zic eu, în timp ce avionul se apleacă spre dreapta, apoi se ridică. E din scurt.

— În harababura asta nici nu mai contează. Oricum o să întârziem toți, zice, apoi rânjește. Așa, și te-ai mai gândit la discuția noastră?

În mod normal, evit cu orice preț flecăreala în avioane, dar de data asta, înainte de a decola, Harper a remarcat brățara mea din argint, în stil cătușă, un dar primit de la tata cu două Crăciunuri în urmă. A recunoscut dintr-o ochire brandul bijutierului, ceea ce ne-a dus la o discuție despre prelucrarea metalului, artă modernă, apoi pictură. Când venea vorba despre toate astea, nu mă mai putea opri nimeni.

— M-a luat somnul undeva deasupra Oklahomei, cred, zic eu.

Râde.

— Sper că vijelia asta o să te convingă că transferul la Calarts ar putea fi o idee bună.

— Transfer?

— Da. Uite, chiar dacă n-ai avut note bune înainte, ai zis că poți să scoți un zece acum. Și ești talentată. Ți-am văzut lucrările.

— Mda, pe telefon.

— Am văzut suficient. Picturile tale au un centru de interes neobișnuit.

Asta vedea și Phoebe în lucrările mele. Spunea că știu să folosesc culoarea ca să atrag ochiul privitorului asupra esenței fiecărei picturi. Așa m-a convins să accept banii pe care mi i-a oferit și să mă transfer permanent la școala de artă extrem de scumpă și elitistă, aflată în partea cealaltă a țării față de locuința mamei. Am fost acceptată în anul III, dar m-am întors acasă mai devreme, când Phoebe s-a îmbolnăvit, și n-aveam de gând să mă întorc. Mai ales ținând cont de creșterea consistentă a taxelor școlare pentru ultimul an de studiu.

Phoebe nici nu a vrut să audă. Într-una dintre ultimele noastre conversații, a încercat să mă convingă să mă mut definitiv. Mi-a îndesat un cec în mână și m-a strâns puternic de încheietură cu degetele ei subțiri. Mi-a spus că voia să mă întorc și să fac acolo și ultimul an.

Lucrările tale au suflet, Mira. Trebuie să te ții de asta. Contează enorm.

Nu știu dacă e adevărat, dar nu aveam de gând să mă cert cu mătușa mea muribundă.

— Oricum, mă readuce Harper în prezent, de îndată ce îți vor vedea lucrările, nimănui n-o să-i pese că ești la o facultate de stat.

Facultate de stat?

Mă gândesc la conversația noastră de mai devreme. I-am arătat fotografii de la cea mai recentă expoziție a mea. Și am recunoscut că sunt puțin dezamăgită de profesorul de pictură. Nu știu

de ce și-a închipuit Harper că studiez la o facultate de stat, dar, oricum, transferul la orice facultate e imposibil. Pentru că eu sunt încă la liceu.

Mă gândesc să clarific lucrurile, dar ce rost are? Ce contează dacă o străină oarecare dintr-un avion mă consideră boboacă de facultate, în loc de senioară de liceu, plictisită de moarte?

— Am să mă gândesc, zic.

— Așa să faci. Poți să-mi dai un mesaj dacă vrei să vorbesc cu prietenul meu, Jude.

Avionul se înclină tare spre stânga și o aripă prinde o forfecare a vântului. Femeia plângăcioasă țipă, în vreme ce Harper oftează și îmi cere numărul de telefon ca să poată să-mi trimită mesaje, balansând în continuare, nesigur, cana în mâna stângă. Și eu sunt departe de a fi o smiorcăită când zbor cu avionul, dar fata asta e de neclintit.

Avionul trepidează puternic și acum o mulțime de oameni încep să țipe. Harper pufnește și bombăne:

— Pe bune, dacă tot e să ne prăbușim, măcar hai să terminăm mai repede și să scăpăm de tot teatrul ăsta.

Mă prind cu mâinile de brațele fotoliului, dar zâmbesc larg.

Doamne, dacă mă auzi, te rog să mă ajuți să fiu ca Harper când voi fi mare.

— Jude absolvă anul viitor, zice ea. Istoria muzicii, o specializare care presupune un risc foarte mare, dar el a avut parte de niște oportunități grozave. Spuneai că nu-ți place Everglen. Stai așa, Everglen era, nu?

Încuviințez. E numele liceului meu. Mă simt puțin ciudat că o las să continue în direcția asta.

— Probabil ai nevoie de ceva mai serios. Ți-ar plăcea la CalArts. Tuturor celor de acolo le place.

— Stai puțin, tu nu înveți acolo?

— Nu, eu sunt la Pomona, specializare în relații internaționale.

Rânjesc.

— Pare floare la ureche.

Ea oftează.

— Ar fi, dacă n-aș avea și o specializare în studii asiatice.

Avionul se înclină tare spre dreapta, se redresează brusc și se apleacă spre stânga. Acum lumea plânge; sinceră să fiu, nu-mi amintesc să fi avut parte de o coborâre mai sinistră în lunga mea istorie de zboruri cu avionul. Dar Harper sporovăiește în continuare, cu o privire distantă.

— Nu știu ce-o fi fost în capul meu, spune ea gânditoare. Aș fi putut să renunț și să aleg o diplomă simplă, dar îmi plac provocările.

— Așa s-ar zice.

Și o ține tot așa, debitând despre specializări și burse, fără să arunce nicio privire pe geam. Ca și cum ar fi absolut sigură că avionul va ateriza cu bine doar pentru că ea are treburi de rezolvat și locuri în care trebuie să ajungă.

Și are dreptate.

Atingem solul în scrâșnet de cauciucuri și cu un ropot de aplauze. Scap de senzația de încleștare din stomac și, în sfârșit, pot să inspir adânc. Presupun că nu eram atât de relaxată pe cât îmi imaginam. Însoțitoarea de zbor spune ceva la interfon, în vreme ce oamenii din jur își strâng bagajele și răsuflă ușurați. Apoi începe debarcarea, iar eu îmi deschid telefonul și verific mesajele. Am șase. Zari, tata și trei de la mama.

Deschid mai întâi mesajele mamei și mă opresc la ultimul.

Mama: *Dă-mi un mesaj când aterizezi. Sunt la serviciu, dar mă îngrijorează vremea.*

Mă încrunt și îmi trec degetul mare peste ecran. Mi-o imaginez pe mama verificând obsesiv prognoza meteo pe telefon. Poate exagerez. Nu a fost mereu așa, dar după ce m-am mutat… De fapt, după Phoebe, sinceră să fiu… Totul s-a schimbat după Phoebe.

— Iubitul? își dă Harper cu părerea.

Scutur din cap.

— Mama. Vremea. Înțelegi tu.

Ea râde încet.

— Și eu te-am bătut la cap tot drumul, ca o mamă, cu sfaturi de mutare.

Pufnesc.

— Tu și mama sunteți la poli opuși, crede-mă.

Probabil de aceea mi-a și plăcut atât de mult de Harper din prima. Sau de aceea vreau *să fiu* ca ea. Harper e ca mătușa Phoebe, cu ceva mai mult stil și un jurnal de călătorii în jurul lumii. Spre deosebire de ea, mama e tăcută și precaută, o asistentă medicală din blocul postoperatoriu, căreia îi este teamă de infecții și de avioane. Iar de un an, de aproape orice alt lucru.

Poate nu i-ar mai fi așa de teamă dacă aș fi rămas.

Nu. Nu mai pot face asta la nesfârșit. Ea a vrut să plec. Ea a completat cecul de la Phoebe pentru jumătate din taxa ultimului meu an de studiu, ce naiba. Și tata a intervenit și a plătit restul, încântat să mă aibă ceva mai multă vreme aproape de casa lui. Am fost de acord *cu toții* că așa e cel mai bine pentru mine.

Dar era cel mai bine şi pentru ea?

Ies din burduf pe aeroport și trag aer în piept. Toate scaunele din fața mea sunt ocupate, cablurile telefoanelor sunt înfipte în nesfârșite șiruri de prize, în toate colțurile sunt îngrămădite valize. Și pereții sunt ocupați, de-a lungul lor înșirându-se pungi de cumpărături, geamantane și călători șifonați, pe jumătate adormiți sau cu telefonu-n mână.

Cineva mă îmbrâncește în brațul drept. Mă răsucesc și o văd pe Harper care își croiește drum pe lângă mine și trage fără probleme o valiză de piele.

— Nu te duci să te interesezi la ghișeu? o întreb și fac semn din cap către ghișeul de informații,

unde pare să se fi bulucit toată populația Pennsylvaniei.

— Și să-mi petrec Crăciunul la un hotel de aeroport? Nu, mulțumesc. Iau o mașină.

Râd scurt, pentru că sunt destul de sigură că nu e suficient de mare ca să ia o mașină. Și mă îndoiesc că e vreo mașină disponibilă. Afară e cea mai slabă fulguială. Presupun că nu e nevoie să ne anuleze zborul. Ce naiba, întârzierea zborului a fost deja prea mult. Harper merge mai departe cu o hotărâre de oțel, tocurile pantofilor ei de firmă, din piele răsunând pe pardoseală.

Se oprește și se întoarce către mine:

— Ar trebui să vii. Dacă vrei. Pot să te las în Pittsburgh.

Mă rog. Sunt destul de sigură că prea mult optimism strică. Zâmbesc și clatin din cap:

— Mai bine îmi încerc norocul la coadă. Am să văd eu ce fac.

— Foarte bine…

Harper se oprește puțin, ca și cum ar avea de gând să mă contrazică, apoi dă din cap.

— Dă-mi un mesaj în legătură cu CalArts. Și baftă, să ajungi cu bine acasă.

O ia în jos pe scara rulantă, urmată de un tip cu umeri largi și de o familie cu trei copii. Lângă mine, mai mulți angajați ai aeroportului duc niște paturi pliante în hol. O femeie supraveghează acest transport, cu un walkie-talkie la ureche. Televizoarele suspendate arată suspect de identice: prognoza meteo afișează mesajul *Furtună de zăpadă* cu caractere luminoase.

Îmi stă inima-n loc. Nu e cazul să întreb pe cineva ce se întâmplă aici. Călători obosiți. Încărcătoare în prize. Pasageri dormind, acoperiți cu sacouri. Paturi pliante aduse în zonele de așteptare. Zăresc panoul cu Sosiri și Plecări pe un perete din apropiere, dar nu mă ostenesc să mă apropii. Nu are rost să verific dacă e ceva pentru

Pittsburgh sau dacă există alte opțiuni de zbor. Toate zborurile sunt la fel. *Anulat.*

Nu pot să ajung acasă.

Panica mi se înfige ca un cuțit în gât. Nu se poate. Trebuie să ajung acasă. Ea are nevoie de mine. Are nevoie de mine să o fac să râdă, să ne uităm amândouă la programele proaste de la televizor. Să o distrag de la gândul că Phoebe a murit de Crăciun. Nu pot să fac asta dacă nu sunt acasă.

Încep zece mesaje pe care le șterg la fel de repede. Nu am cum să-i spun așa ceva într-un mesaj. Cu toată exprimarea atentă din lume, o asemenea veste nu are cum să nu o aducă în pragul unei căderi nervoase.

În cele din urmă, renunț și îl sun pe tatăl meu vitreg, Daniel. E un contabil blând, echilibrat, antiteza tatălui meu care e masiv și foarte energic în toate sensurile cuvântului. Răspunde după al doilea ton de apel. Pentru că întotdeauna răspunde astfel.

— Mira, spune el după o ușoară ezitare. Crăciun fericit!

— Ajunul Crăciunului, zic. Și nu tocmai fericit. Am nevoie de tine să mă ajuți s-o anunțăm pe mama că sunt blocată pe aeroport. Vreau să zic: blocată peste noapte.

— Ești blocată pe aeroport? Ai nevoie de ajutor?

— Nu, nu, e din cauza vremii. Și nici măcar nu pare a fi așa de rea. Mă descurc eu cumva, dar nu cred că voi putea zbura până mâine. Vreau să te rog să-i spui tu mamei, pentru că știi foarte bine că e o zi grea pentru ea.

— Nu știu…

Se oprește stânjenit, ca și cum îl distrage ceva. Mă întreb dacă nu cumva l-am prins făcând tăieței. Tăiețeii sunt specialitatea lui de Crăciun. Îi face în fiecare an. I-am pictat odată, foi uriașe, galbene, de aluat, rulate foarte subțire pe masa din sufragerie. Punctul meu de interes a fost sucitorul.

Daniel tușește.

— Poate ar trebui să-i trimiți un mesaj. I-ai trimis un mesaj?

Mă strâmb. Nu vorbește serios.

— Ăăă, nu, nu vreau să-i spun despre asta cât e la serviciu. Ce-ar fi să-i spui să mă sune când ajunge acasă?

— Acasă?

Pauza asta e diferită. El nici nu se mișcă, nici nu oftează. Când își recapătă vocea, e tristă și pierită.

— Mira, eu nu mai locuiesc cu mama ta. Nu ți-a spus?

Îmi acopăr cealaltă ureche. Sunt sigură că nu l-am auzit bine.

— Scuze, ce?

— Mama ta și cu mine divorțăm. M-am mutat în urmă cu două săptămâni.

Vorbele lui par a fi o glumă proastă. Frânturi de întrebări țâșnesc din toate cotloanele minții mele, dar nu mă pot opri la niciuna. Cineva mă lovește cu o valiză și durerea de la genunchi parcă desface zăgazul cuvintelor:

— Cum adică… nu înțeleg… divorț?

— Îmi pare foarte rău.

Pare sincer. Dar nu mai contează. Iar îmi pierd cuvintele. E prea dintr-odată, prea ciudat. A existat ceva, vreun *indiciu* care să prevestească una ca asta? Nu am locuit în San Diego cu tata decât optsprezece luni și m-am întors acasă pentru șase săptămâni atunci când a murit Phoebe. Și am venit în vizită! Nimic nu părea diferit. Nimic.

Înaintez, disperată să mă mișc. Merg tot înainte, fără direcție, trec de Sosiri, de Informații, de valize, paturi, familii. Daniel îmi spune că el încă ține la mine și la mama, desigur, că nu a vrut să rănească pe nimeni niciodată, iar eu cobor pe scara rulantă spre palierul inferior și trec pe lângă banda rulantă pentru revendicarea bagajelor și pe lângă șirul de scaune din plastic ce alcătuiesc o cărare strâmbă care nu duce nicăieri.

— Mira?

Vocea lui Daniel răzbate prin ceața din mintea mea:

— Ești bine?

E nostim că mă întreabă asta, dar nu râd.

— Eu… am s-o sun pe mama.

— Chiar îmi pare rău. Mă mir că nu ți-a spus despre asta.

— Mda. Și mie.

Ne promitem să păstrăm legătura și închidem, eu asigurându-l că da, îl voi căuta dacă voi avea nevoie de el. A, și „Crăciun fericit!”. Și „La mulți ani!”. Îmi tremură mâinile atât de tare, încât abia reușesc să apăs pe buton ca să închei convorbirea. Mă opresc brusc, exact înainte de a mă izbi de un stâlp din ciment, și-mi simt corpul străbătut de un fel de curent electric ciudat. O energie care nu are unde să se scurgă.

Daniel o părăsește pe mama.

Rectificare. Daniel *a părăsit-o* pe mama. La timpul trecut. Știre veche. Nu și pentru mine însă.

Lumea se prăbușește în jurul meu, deși nimic nu s-a schimbat. Foiala pasagerilor. Avertismentele de vreme rea care rulează în continuare pe toate ecranele. Verific mesajele mamei din ultimele trei săptămâni, o colecție de baliverne cu „Te iubesc, draga mea, abia aștept să te văd, și „Crezi că anul ăsta ar fi mai bună șunca în locul curcanului?”. De ce naiba nu mi-o fi spus despre una ca asta?

Poate nu a putut să îmi spună. Poate e în punctul acela în care se închide în sine. Ca atunci când mătușa Phoebe era bolnavă. Spre sfârșit.

Doar că atunci Daniel a fost acolo și i-a gătit supă și pâine prăjită. Și eu am fost acolo, ținând-o de mână și obligând-o să vorbească. Cum o să fie când o să se trezească singură în ziua de Crăciun? Crăciunul, sărbătoarea supremă în familia noastră, și asta nu datorită cadourilor, ci pentru că aveam o listă întreagă de tradiții legate de acest moment al anului, care ne făceau să râdem de fiecare dată.

Mama era nevoită să își ia liber de la slujbă ca să aibă vreme să mergem la patinaj, să decorăm prăjiturile și să ne însoțească în drumețiile prin pădure. Eram un trio ridicol.

Iar acum suntem un duo.

Doar că nici măcar asta nu suntem, nu? Eu sunt aici, ea e acolo, sută la sută singură.

Aud un zăngănit ușor în spatele meu. Mă întorc și o văd pe Harper care ține ceva în mâna ridicată. Are ochii roșii și e palidă, dar zâmbește larg.

— Salut, străino. Te-ai răzgândit?

A reușit. Are cheile unui automobil.

— Credeam că trebuie să ai douăzeci și cinci de ani ca să poți închiria o mașină.

— Sunt câteva locuri unde te lasă să iei dacă ai douăzeci și unu. Și plătești dublu, răspunde verificându-și încruntată telefonul, apoi îl vâră cu un gest hotărât în buzunar. Ce zici, vii cu noi?

— Noi?

— Îți fac cunoștință cu prietenii mei, colegi de naufragiu din zborul 3694.

Se uită la cei trei oameni din spatele ei. Sunt cam de-o seamă cu ea și toți au privirea încețoșată și fața boțită, încremenită în expresia *ce-călătorie-de-rahat,* pe care sunt sigură că o am și eu. Harper însă e tot la patru ace, poate puțin încordată și agitată, dar fără nicio cută pe haine.

Se întoarce să facă prezentările, de parcă am fi la cine știe ce cină simandicoasă, nu în punctul zero al unei călătorii de coșmar devenite realitate.

— El e Josh.

Un blond cu ochi adormiți, care a suferit un fel de accident – bănuiesc asta din cauza ghipsului de la genunchi și a cârjelor pe care le folosește –, îmi întâlnește privirea și dă ușor din cap.

— Kayla.

O fată mlădioasă îmi face semn cu mâna. Are părul la fel de deschis pe cât e al meu de întunecat. Parcă am văzut-o în avion. Stătea lângă mine.

— Și Brecken.

Brecken face un pas înainte, cu mâna întinsă și un zâmbet provocator. Poate prea provocator, dar cine știe. Poate așa sunt tipii de facultate.

Îmi trag fesul de pe cap și îmi dau cu un deget părul din ochi.

Harper face semn cu mâna spre mine, iar brățările ei scot un clinchet.

— Toată lumea, ea e Mira. O s-o lăsăm în Pittsburgh cu tine, Josh. Dacă vrea să vină cu noi.

Deschid gura să protestez, pentru că povestea asta e ridicolă. Nu mă urc în mașină cu o gașcă de străini și nici nu intru direct într-o furtună de zăpadă. Pe fereastră se văd câțiva fulgi deloc amenințători. Poate viscolul e o exagerare.

Și partea cu povestea ridicolă e o exagerare.

În clipa asta, mama mea are nevoie de mine. Nu e ceva ce fac în mod normal, dar ca să ajung acum acasă la mama, aș face orice.

DOI

Ușile aeroportului se închid în spatele nostru, iar aerul de afară e încărcat de miros de motoare încinse și gaze de eșapament. Și mai e și frig. Sunt gata să mă urc în cea mai apropiată mașină pe care o putem găsi, dar Harper trebuie să aștepte la rând pentru ca un angajat să-i facă instructajul, sau ce mai trebuie. Iar coada nu e deloc scurtă.

Preț de o clipă, noi restul ne uităm unii la alții ca și cum ne-am gândi să facem puțină conversație. Încerc să îmi imaginez povestea asta ca pe-o aventură, dar nu arătăm deloc ca niște călători veseli. O avem pe Kayla, palidă și fără vlagă, cu o privire fixă; Brecken, cu un tricou prea strâmt și mâini nervoase; și Josh, cu icnetele de durere și cârjele lui triste. Dar eu? Oare și pe dinafară arăt ca o fată a cărei lume se face țăndări?

În cele din urmă, Brecken zice ceva despre mama lui, c-ar trebui s-o sune, și vraja se rupe. Vizibil ușurați, încuviințăm toți și ne împrăștiem în cele patru vânturi, să dăm telefoane sau să vedem de bagaje.

Apăs mecanic pe numărul mamei și îmi aduc aminte, atunci când intră căsuța vocală, că ea e la serviciu. Închid fără să las mesaj. Nici măcar nu știu ce aș putea să-i spun. Un divorț nu e ceva despre care să întrebi la telefon. Mai ales atunci când urmează să-i spun că nu o să ajung la aeroport la ora așteptată și că, în loc de asta, o să călătoresc cu mașina prin munți cu niște persoane străine, dar *hei, hai să lăsăm asta, mamă, mai bine zi-mi despre divorțul tău supersecret!*

Mă uit la mesajul lui Zari – „Când aterizezi?” – și apăs pe numărul ei.

Ezit înainte de a o apela, îngăduindu-mi un răgaz pentru o mică criză existențială provocată de potențialele complicații ce se pot ivi și de aici. Nu e momentul să-mi fac grijii pentru o ruptură foarte

dureroasă în prietenia noastră. Dar nu e nici momentul să ratez încă un concert de-al lui Zari.

Zari nu a fost deloc încântată de mutarea mea în partea cealaltă a țării. Mai ales că asta însemna să nu fiu prezentă la audiția ei pentru Orchestra de Tineret a Pennsylvaniei, o orchestră foarte elitistă în care încerca să intre de patru ani. Nu a reușit, dar, deși nu a dat vina pe mine, eșecul a provocat o ceartă între noi. S-au spus multe lucruri și au urmat două luni de tăcere. Vara asta am făcut amândouă eforturi de împăcare, ce ar fi trebuit să culmineze pe 26 decembrie, când urma să asist la concertul ei din a doua zi de Crăciun.

Dar acum nu mai sunt sigură că o să fiu acolo. Când o să ajung acasă – oricând o să se întâmple asta –, va trebui să stau de vorbă cu mama despre toate astea. Povestea cu Phoebe era una, dar acum, că știu și despre Daniel…

Of.

Zari e cea mai bună prietenă a mea încă de când eram mici. Și toată cearta a fost o prostie, deja dată uitării. Dar Zari poate fi destul de tensionată în astfel de situații. Poate n-ar trebui s-o sun.

O sun.

Și – *la naiba, Zari* – răspunde.

— Pantaloni negri sau gri? întreabă ea în loc de salut.

— Gri, răspund zâmbind.

— Stai așa, zice ea, apoi acoperă microfonul și strigă la unul dintre frații ei.

Mi-era dor de asta. Aveam nouă ani când ne-am cunoscut, când mamele noastre au început să lucreze în aceeași tură la spital. În aproape toți acești ani, viața noastră a fost o conversație nesfârșită, un schimb rapid de replici, fără salut sau la revedere, fără sporovăială măruntă. Pur și simplu reluam de acolo de unde rămăseserăm ultima dată.

Când m-am mutat, pauzele lungi făceau conversațiile noastre foarte ciudate.

Iar când Phoebe s-a îmbolnăvit de cancer, au fost mai multe pauze decât conversații.

Și apoi au urmat concertul ratat și cearta. A spus că eram distantă, că mă purtam de parcă nimic n-ar fi contat. I-am răspuns că lucrurile care contau pentru mine erau mai importante decât un concert de violoncel și alegerea unei rochii potrivite pentru Anul Nou.

Probabil am fost amândouă puțin răutăcioase și puțin îndreptățite să spunem toate lucrurile acelea. Dar distanța a fost de vină, nu-i așa? Nu mă mai întâlneam cu ea pe hol, la școală. Nu mai dădeam una peste alta la cafenea. Cu excepția câtorva mesaje, în vara ce-a trecut a fost liniște totală.

Și acum… poate, în sfârșit, o reîntâlnire.

Difuzorul pârâie, iar Zari revine la telefon.

— Scuze. Gri ai spus?

— Absolut.

— Bun, oricum ăia negri sunt prea strâmți.

— Probabil că nu.

Sunt hotărâtă să ne întoarcem la voleiul nostru verbal.

— Nu știu ce să zic. Stai așa, ești aici? Credeam că aterizezi mai târziu.

Oftez.

— Da, mă rog, ghici cui i s-a anulat zborul?

— Oh! A fost redirecționat?

— Dat fiind că au instalat tabere în terminal, presupun că nu. Dar nu asta e partea bună.

— Există și o parte bună?

— Știai că mama și Daniel divorțează?

— Cum? Divorțează?

— Mda.

— Când? Acum?

— Acum două săptămâni. S-a întâmplat deja. Cel puțin partea cu mutatul. Mama ta n-a spus nimic despre chestia asta?

— Nu. Și Dumnezeu e martor că ar fi spus, zice, apoi trage aer în piept.

— Nu miroase-a bine.

Urmează o pauză stânjenitoare.

— Mira, după toate cu mătușa ta anul trecut…

— Da, momentul nu e deloc potrivit. În plus, nici mie nu mi-a spus nicio vorbă.

— Mi se pare că trebuie să ajungi rapid acasă.

— Asta și fac. Mi-am aranjat un drum cu mașina cu niște studenți pe care i-am cunoscut în avion.

O exagerare, dat fiind că n-am cunoscut-o decât pe Harper, dar merge.

— Te urci în mașină cu o gașcă de necunoscuți?

— Am de ales? Oricum, fata care conduce e drăguță. A stat lângă mine în avion șase ceasuri întregi.

— Și ceilalți?

— Nu-i știu prea bine, dar dacă sunt prietenii lui Harper, sunt sigură că-s în regulă. Trebuie neapărat să ajung acasă.

— Da, asta așa-i. Doar dacă nu cumva vrei să ratezi al doilea moment muzical important din viața mea.

Asta s-a vrut o glumă, dar râsul meu sună fals și mă năpădesc toate amintirile cu tâmpeniile spuse și cearta. Simt cum mocnesc rănile vechi în spatele tăcerii de-acum. Ce-a fost a fost, totuși. Am discutat despre asta într-o convorbire telefonică total nefirească, spre sfârșitul verii. Urma să o luăm de la capăt Crăciunul ăsta. Să fim din nou prietene.

Zari oftează.

— Nu am vrut să…

— Știu, știu, zic repede.

O opresc, pentru că nu vreau să înceapă să vorbească despre acest subiect. Nu vreau să mă gândesc la asta. Ci să ajung acasă și să aflu ce naiba s-a întâmplat cu mama.

— Știi ceva? zic, agățându-mă de idee. Ai putea să vorbești cumva cu mama ta? S-o întrebi dacă știe ce s-a întâmplat cu mama și cu Daniel?

— Sigur, fără discuție, răspunde Zari. Și… Mira! Ai grijă de tine, da?

— Bineînțeles.

— Poate mă suni dintr-o benzinărie. Să-mi spui ce-i cu ciudații ăia.

Râd.

— O să te sun.

Nici nu închei bine convorbirea cu Zari, că o văd pe Harper, care ne face semn cu mâna. O urmăm în partea din spate a parcării. Un SUV lucios, alb, își aprinde farurile când Harper apasă pe telecomandă. Presupun că

asta e mașina noastră. Rămânem în spate cât ea deschide portbagajul, aranjând înăuntru o valiză de piele care pare foarte scumpă.

— Dă-mi voie să te ajut, zice Brecken, luându-mi rucsacul uriaș.

Îmi frec umărul înțepenit.

— Mulțumesc, spun. Ai grijă, încuietoarea e stricată. Scuze.

— Știu cum e, răspunde el.

Dar uitându-mă la genții le lui negre, care par impecabile, de aș putea jura că tocmai ce le-a cumpărat de la aeroport, mă îndoiesc profund că știe.

Josh trece printr-un adevărat calvar, sprijinindu-se într-o cârjă, apoi în cealaltă, în timp ce-și scoate geanta de poștaș pusă de-a curmezișul peste piept. Fac un gest vag spre el, în caz că are nevoie de ajutor, dar el se mișcă mai repede și i se înroșește gâtul. Sper că nu și-a imaginat că îl zoresc.

— Te-au lăsat să închiriezi asta? o întreabă Kayla pe Harper.

Brecken pune în portbagaj și geanta ei zdrențuită cu imprimeu floral.

Harper – care scrie furioasă mesaje pe telefon – răspunde fără să ridice privirea:

— Pentru prețul potrivit, te lasă să închiriezi orice.

— Domnișoara Chung?

Harper ridică privirea spre angajatul firmei de închiriere mașini, care tocmai se apropie. Acesta

ține o geantă neagră, mare, din care scoate niște lanțuri argintii. Antiderapante. Din garaj, de unde ne aflăm, arunc o privire afară, unde fulguiește încet. Nici măcar nu s-a depus strat de zăpadă, așa că treaba asta mi se pare o exagerare, dar angajatul o ține una și bună că vine apocalipsa.

Ne explică apoi cum să le fixăm pe cauciucuri și arată spre o lopată și spre luminile de semnalizare. Unde naiba își imaginează tipu' ăsta că mergem? În Siberia? Oricum ar fi, omul pare hotărât să plecăm de aici cu tot ce trebuie. În plus, e destul de slugarnic, ceea ce mă face să mă întreb cât o fi plătit Harper ca să închirieze mașina.

Pare mare și solidă și, ce-i mai important, e gratuită, așa că îmi țin gura.

Brecken îmi aranjează rucsacul între bagajele lui și ale Kaylei, apoi mută bagajul lui Harper, în așa fel încât să stea cât mai bine. O fi având Brecken niște genți drăguțe, dar valiza lui Harper are o siglă care îmi spune că e mai scumpă decât mașina mea. Piele moale și detalii din alamă impecabile.

Mulțumit de felul în care a aranjat bagajele, Brecken se dă un pas în spate, dar Kayla se apleacă să vâre ceva în rucsacul ei și face propriul aranjament. O privesc, întrebându-mă cum aș picta-o. E ca o fotografie supraexpusă: piele albă, ochi șterși, un păr atât de blond, că pare argintiu în luminile de un cenușiu nefiresc din parcare.

Când se întoarce și mă surprinde măsurând-o, îi zâmbesc stingher. Sper că nu par jenată.

— Ești din San Diego? mă întreabă.

— De fel sunt din Pittsburgh. Ta…

Dar mă opresc într-un acces de tuse. Harper crede că sunt la facultate. Dacă află că nu sunt, nu știu dacă își va mai menține oferta și nu vreau să risc.

— Scuză-mă. Fac școala acolo. Tu?

Ea ridică din umeri, privind pieziș:

— Cam la fel.

— Unde locuiești în Pittsburgh? mă întreabă Brecken, după ce toate bagajele sunt aranjate.

— Beltzhoover. Tu?

— Edgeworth.

Îl cred, ținând seama de blugii de firmă și pantofii imaculați. Dar chiar dacă mă judecă în sinea lui după codul meu poștal, nu o arată.

— Harper spune că ești artistă, intervine Kayla.

Părul ei spălăcit se revarsă pe haina lungă.

— Sculptoriță sau… își continuă ideea.

— Pictez. Peisaje și orașe.

— Care-i sursa ta de inspirație? șoptește Josh.

Mă foiesc de pe un picior pe altul, perfect conștientă că sunt privită de doi tipi de facultate, atrăgători, care așteaptă să le răspund. Sunt recunoscătoare că subiectul e arta. Despre artă pot vorbi. Arta e centrul universului meu. Știu că probabil nu o să pot să câștig bani din creație, dar vreau ca arta să facă parte din viața mea. O pot preda. Sau pot fi custode. Arta în sine e ceea ce inspiră totul. Dar nu asta a întrebat el.

— Cele mai mari influențe sunt, pentru mine, Gustav Klimt și Jacob Lawrence, însă din motive complet diferite. Nu au nimic în comun, dar pe mine mă emoționează amândoi.

Josh își înclină capul într-o parte.

— Asta te emoționează pe tine? Credeam că arta e inspirată de viața reală, nu de alți artiști.

Râd.

— Da, așa e, numai că majoritatea artiștilor pe care-i știu sunt inspirați de artiști mai buni. Când suntem conectați cu munca altcuiva, asta inspiră propria creație. Astfel de conexiuni înseamnă totul.

— Conexiuni, repetă Josh rar, cu un zâmbet tot mai larg.

Nu îmi dau seama dacă e amabil sau mă tachinează, dar, sinceră să fiu, nu-mi pasă, așa că îi zâmbesc și eu și mă întorc spre mașină.

E destul de elegantă pentru un automobil de închiriat. Scaune de piele și atâtea suporturi pentru

pahare, încât ar trebui să avem fiecare câte trei băuturi ca să le umplem pe toate. Urcăm fără prea multe comentarii. Harper își face de lucru cu trusa de urgență, tot trăgând de fermoare, apoi urcă pe scaunul șoferului. Brecken stă în față, lângă ea, iar Kayla vine în spate, alături de mine. Harper scrie din nou mesaje, iar Brecken studiază o hartă pe telefon. Josh își rearanjează geanta în spate, așa că aș putea să cobor și să-l oblig să stea el la mijloc, dar, la drept vorbind, mi se pare o măgărie să-i faci asta unui tip în cârje. Când urcă lângă mine, mă trag puțin mai încolo, să-i fac ceva mai mult loc.

E ciudat să mă aflu în mașină cu patru străini. Mă cuprinde brusc bucuria că Brecken stă în față. Degajă un soi de energie agitată, vorbind precipitat despre rute alternative și prognoze meteo. Sună teribil ce zice el, însă în realitate drumurile sunt chiar bune. Brecken ăsta mi se pare… intens. Poate din cauza ochilor lui. Sau a surescitării pe care o emană. Oricum ar fi, mă bucur că nu e aici, în spate, alături de mine.

Colegii mei de banchetă sunt șterși în comparație cu el. Kayla s-a lipit deja de geam, ca și cum s-ar pregăti de somn, iar Josh își face de lucru cu cârjele. Din cauza lor, bancheta din spate, și așa înghesuită, e și mai strâmtă.

— Dă-mi-le mie, pot să le țin eu, îi propun lui Josh.

Se uită lung la mine și, în cele din urmă, mi le întinde fără tragere de inimă. Perfect. Drăguț, dar cam ciudat. Le pun una peste alta deasupra bagajelor noastre.

— Mulțumesc, zice, dar pare destul de neliniștit.

De parcă ar crede că flirtez cu el. Mă rog. Probabil are o prietenă snoabă la facultatea aia a lui. Una care face dublă specializare în poezie și studii feministe, o fată cu breton și cu abțibilduri antisistem lipite de laptop.

Cu toate astea, când își mută piciorul și geme de durere, tresar empatic.

— Îmi imaginez că nu a fost prea distractiv la aeroport, zic eu, făcând semn din cap spre ghipsul greoi de la genunchi.

Se încruntă.

— Mda, au fost momente.

— Și ce ai pățit?

— Nu știai? Fac un experiment social pe tema asta, zice el chicotind. Tu ce crezi?

— Poftim?

— Ce crezi că am pățit la genunchi?

— Ceva legat de sport, o aud pe Harper, deși el m-a întrebat pe mine. Și după răspunsul tău, mai cred că faci specializarea în psihologie.

După comentariul ăsta, nu aș zice că Harper și Josh sunt prieteni. Probabil ea e una din fetele alea populare care își prezintă toate cunoștințele drept „prietenul meu”.

— Nu e sportul la mijloc. Nici pomeneală, zice Brecken, fără a-l privi măcar pe Josh pentru confirmare. Eu votez pentru ceva legat de scări.

— Răspunsuri greșite, amândoi, dar s-a notat, zice Josh zâmbind. Mira? se întoarce el spre mine, așteptând răspunsul meu.

— Eu aleg varianta atacului unui urs sălbatic.

— Urs sălbatic, și zâmbetul i se întinde pe toată fața. Până acum, preferata mea.

De acord, poate nu e foarte snob. Și categoric drăguț, în stilul băieților care ies la cafenea. Ca jumătate din tipii de la Perkilicious, San Diego, e înalt, blond, cu o nevoie acută de o programare la frizer. Nu-i văd restul hainelor, dar mănușile lui au găuri în câteva degete. Când Harper începe să facă manevre să iasă din parcare, el scoate *Metamorfoza* lui Kafka și un pix roșu. Ne mai lipsesc o cană de cafea scumpă și un chitarist îmbufnat.

— Ar putea dura o veșnicie, zice Harper încet, în timp ce iese pe aleea din fața garajului.

Brecken se foiește pe scaun, se uită în dreapta și-n stânga, apoi își îndreaptă spatele ca și cum ar

fi vremea să ia o decizie. Se apleacă spre radio, căutând posturi.

— Ar trebui să ascultăm niște știri, ceva. Să vedem dacă dau un raport de trafic. S-ar putea să fie drumuri închise.

— Până acum nu e deloc rău, răspunde Harper. Și avem trusa de urgență, lanțurile antiderapante și luminile de semnalizare. Așadar, tot ce ne trebuie ca să ajungem acasă de Crăciun.

Îmi ating telefonul, bucuroasă că ne-am pus în mișcare. Asta e. Șase ore ciudate în mașină cu o gașcă de străini, și gata, voi fi acasă, cu mama. O să fie bine. O să vorbim. Eu am să mă lamentez că nu mi-a spus. Ea o să-mi explice. O scoatem noi cumva la capăt.

— Așa deci, care e specializarea ta? mă întreabă Josh.

Zâmbește, ca și cum ar ști deja. Cred că e din cauza lui Kafka. Băieții de cafenea au impresia că le știu pe toate.

— Nu m-am hotărât, zic repede și reușesc să spun minciuna fără să zvâcnesc. Tu?

El ridică din umeri.

— Sunt în domeniul afacerilor, dar în ultima vreme au început să mă preocupe alte lucruri.

— Uitați-vă în sus, zice Brecken. Se pare că într-adevăr vine furtuna.

Îmi îndrept privirea în față, spre un panou mare, electronic, de deasupra autostrăzii. Afișează un mesaj cu litere pâlpâitoare, portocalii:

AVERTISMENT DE FURTUNĂ DE ZĂPADĂ DE SÂMBĂTĂ, ORA 13.00, PÂNĂ DUMINICĂ, ORA 8.00 A.M.

Mă uit în jur la drumul aproape uscat și la cei câțiva fulgi. O să se întețească ninsoarea?

Apoi la ceasul de pe bord: 11.28.

Nu seamănă a furtună de zăpadă, dar poate pentru că viscolul nu a început încă.

TREI

Derapăm pentru prima dată, pe o porțiune de autostradă care nu arată rău deloc. Nimic grav, au jucat puțin roțile, ceea ce a fost mai mult surprinzător decât înspăimântător. Înainte să apuce să-mi crească pulsul, nu știu ce sistem de tracțiune superperformant s-a pus în funcțiune și a rezolvat problema. Drumul pare, în mare parte, uscat.

Polei?

Poate doar o pată alunecoasă.

Îmi verific centura și mă asigur că e bine strânsă. Avioanele sunt sigure, cu mașinile e altă poveste. Apoi, am trăit destul în munții ăștia. Nu țin minte să fi fost vreun viscol în Pennsylvania care să nu fi implicat știri despre niște accidente groaznice de mașină.

Și asta nu pentru că toate drumurile ar fi proaste. Doar câteva porțiuni. Noi nu avem viteză mare, dar acum ninge mai tare și parbrizul a început să prindă gheață, în ciuda lichidului albastru de curățare pulverizat de sistemul electronic, sticla nu pare a fi deloc curată.

— La naiba, zice Harper, pe un ton ascuțit, încordat. Abia dacă mai văd ceva din cauza gheții ăsteia.

— Dacă vrei, conduc eu, spune Brecken. Am învățat să conduc în nordul statului New York, așa că ce-i aici mi se pare un fleac.

— Mă descurc, răspunde Harper. Nu îmi trebuie decât un parbriz curat.

Mă uit afară, pe geam, agitată de un torent de întrebări. Chiar o să fie viscol? Cât de repede mergem? Oare mama este bine? Cineva din mașina asta mă supraveghează?

Mă îndrept de spate pentru că, da, asta e o întrebare ciudată. Și mai ciudate totuși sunt fiorul care îmi străbate șira spinării și furnicăturile care îmi ridică părul de pe brațe. Mă uit în jur, fiindcă

acesta este exact genul de sentiment pe care-l am când simt că mă privește cineva.

Dar ei nu se uită la mine. Nimeni nu-mi dă nici cea mai mică atenție.

Pe scaunul din față, Harper oftează și apasă butonul de stropit lichid de curățare. Ștergătoarele – acoperite de gheață – mânjesc tot parbrizul cu urme de lichid turcoaz amestecat cu sarea de pe drum.

— N-am vizibilitate prea bună, recunoaște Harper, încetinind.

— Ține-te după mașina din față, zice Brecken. Serios, pot să conduc eu dacă vrei.

— Mă descurc, spune Harper, dar încleștează mâinile pe volan. Am stat șase luni la familia mamei mele, în China. Am condus pe autostrada Sichuan – Tibet. De mai multe ori. Mă descurc.

Brecken râde.

— Si… cum?

— Sichuan – Tibet. În China. Știi tu, țara aia din Asia.

Pare o simplă glumă, dar e ceva dur în tonul ei.

— Știu unde e China, răspunde domol Brecken.

— Scuze, spune Harper, încetinind și mai mult. Dar e… de-a dreptul enervant.

Îmi scot telefonul, pentru că e evident că n-o să fie o călătorie rapidă. Așa că mă gândesc că ar fi timpul să-mi anunț părinții că nu am fost răpită și dusă în cine știe ce colț îndepărtat al Pământului.

Desigur, nu ar fi o idee nimerită să le spun amândurora că am fost de acord să călătoresc în mașină cu o gașcă de străini. Dar nici nu mai pot ignora cele șase mesaje care mi-au vibrat în buzunar în ultima oră.

Tata: *Vremea arată rău. Dă-mi mesaj când ajungi.*

Mama: *Am ratat apelul tău, dar știu că zborurile sunt suspendate.*

Mama: *Sună-mă când afli ce se întâmplă.*

Tata: *M-a sunat mama și mi-a zis despre zboruri. V-au cazat la hotel?*

Mama: *Gata prânzul, dar ies și te sun în pauză. Sau sună-mă tu!*

Mama: *Mira? De ce nu suni?*

A terminat pauza de masă. Aș putea încerca să-i trimit un mesaj, dar ea o să mă sune oricum. Doar dacă nu îi spun că o sun eu și îi dau o oră. Dar ce oră?

Îmi mușc buzele și încerc să compun un mesaj pentru amândoi. Am nevoie de ceva suficient de apropiat de adevăr, să nu mă macine sentimentul de vinovăție. Dar și suficient de îndepărtat pentru ca mama să nu alerteze Garda Națională.

Degetele îmi zboară pe ecran cu un scop clar.

Eu: *Toate zborurile au fost anulate, dar am găsit o variantă. Colega de zbor de la San Diego și familia ei locuiesc lângă Pittsburgh și au închiriat un SUV. Mamă, te sun de îndată ce oprim.*

Bula cu mama tastând apare aproape instantaneu pe ecran. Normal. Tocmai și-a pierdut sora, de Crăciun. Pe Daniel l-a pierdut în urmă cu două săptămâni. Iar acum, singura ei fată călătorește prin Donner Pass printr-un viscol pe care toate știrile îl prezintă ca și cum ar fi o furtună de zăpadă ce-i va transforma pe oameni în canibali.

Apare mesajul.

Mama: *Cu cine ești? Ce fel de SUV? Nu cred că îmi place povestea asta.*

Eu: *Nu-ți face griji. Drumurile nu sunt așa de rele. Serios, e mai mult o fulguială. Te sun eu imediat. Abia aștept să te văd.*

Mama: *Și eu, dar furtuna se înrăutățește. Te rog să mă suni.*

Mașina încetinește și ridic ochii din telefon; observ cum pâlpâie luminile frânelor. Afară zăpada a început să se depună, dar nu cine știe ce. Cauciucurile lasă dâre negre în omătul alb.

— Traficul se îngreunează, remarcă Brecken.

— Cred că ai dreptate, răspunde Josh, cu chipul luminat de ecranul telefonului. Drumul e în întregime roșu pe următorii șaisprezece kilometri. Probabil, traficul este blocat.

— Poate au închis drumul? întreabă Brecken.

— S-ar putea, răspunde Josh. Sau poate a fost un accident.

— Nu e așa de rău, zic.

— Nu avem o rută alternativă? întreabă Harper. N-aș vrea să stau blocată în trafic până în dimineața de Crăciun.

— Poate asta ar trebui să găsim, spune Josh. Probabil tot roșul ăsta înseamnă accident, nu?

— Încerc să caut o ieșire, oftează Harper.

— Hai să căutăm un refugiu, spune Brecken. Telefonul meu zice că e unul la doisprezece kilometri, imediat după un pod mare.

Harper ridică din umeri surprinsă:

— Pod? Podurile nu sunt pline de gheață?

— Ba da, zic eu cu gândul că zăpada, deși nu-i de dorit pe niciun drum, măcar nu alunecă precum gheața.

— Nu-ți face griji. Avem noi grijă să nu se întâmple nimic rău.

Oare? E un sentiment plăcut, dar dacă nu cumva are o pilă la cine știe ce putere fabuloasă care ține sub control vremea, mă tem că drumurile își vor vedea în continuare de treburile lor.

— Uau! exclamă Kayla.

Vocea ei e o surpriză. A dormit aproape tot timpul de când ne-am suit în mașină, așa că sunt uimită s-o văd trează, cu o mână subțire lipită de geam. Se uită la ceva de pe drum. O epavă de mașină, cred. Harper încetinește, Brecken înjură încet în barbă, dar eu nu pot vedea la ce se uită ei.

Mă întind pe sub centură, încercând să recompun scena estompată de zăpadă și de geamul cețos al lui Kayla. Și piesele se așază la locul lor. În șanț e o mașină sport cu roțile-n sus. Seamănă cu o țestoasă răsturnată, cele patru cauciucuri sunt

ca niște picioare îndoite, cu burta întunecată la vedere. Stomacul mi se face ghem.

Știu ce este asta, se întâmplă în fiecare an în Pennsylvania. Câțiva fulgi de zăpadă cad pe autostradă și, brusc, din creierul șoferilor zboară și ultima urmă de bun-simț. Jumătate din oameni conduc cu douăzeci și cinci de kilometri pe oră, iar cealaltă jumătate bagă o sută douăzeci, schimbând benzile.

Cei din urmă sfârșesc de obicei în șanț, dar tata mi-a spus că șoferii care merg prea încet sunt cauza. Când o depășim, văd în spatele mașinii un tânăr de douăzeci și ceva de ani, năucit, cu telefonul la ureche și-aș putea paria – o nouă și profundă admirație pentru centurile de siguranță și airbaguri. În curbă e parcată o altă mașină; un bărbat cu umeri largi se îndreaptă spre mașina răsturnată să dea o mână de ajutor.

— Par a fi bine, zice Brecken. Mergi în continuare spre ieșire.

— Ce nebunie, zice Kayla.

Se uită la mine cu ochi încețoșați și îmi zâmbește pe jumătate adormită, părând cumva încântată de accident. Sinistru.

— Îhh, face Harper. Tot nu văd nimic.

Brecken se întinde spre ea, ca și cum ar vrea să pună mâna pe volan.

— Hei, zice el. Stai pe banda ta.

— Nu văd banda mea, pricepi?

— Din cauza parbrizului, zice Josh, gând la gând cu mine. E tot mai rău.

Are dreptate. Gheața se adună pe ștergătoare, așa că fiecare mișcare lasă o porțiune tot mai îngustă de sticlă curată. Habar n-am cum reușește Harper să vadă drumul prin peticele acelea mici, curate, de parbriz.

— Încearcă să stropești iar, zice Brecken, arătând spre butonul respectiv.

Câțiva stropi de lichid albastru picură slab de sus. Și dispozitivul de împrăștiere a soluției a

înghețat.

— Rahat.

— Fă șmecheria cu izbitura, sugerez. Trage în sus lama ștergătorului și apoi izbește-o de geam.

Brecken lasă geamul jos. Afară e un aer arctic. Face treaba asta cu ștergătorul lui mai întâi: prinde lama în mâna înmănușată, o trage și o izbește tare. Se lovește tare de parbriz și, cu toate că sar cioburi de gheață în toate părțile, tot nu e suficient de curat.

— Bun, zice Harper, acum încearcă și cu al meu. Nu văd nimic așa.

— Nu am cum să ajung până la partea ta de parbriz. Și abia dacă a funcționat cu al meu. Trebuie să oprim.

— Nu, putem face asta, se opune Harper.

Și lasă jos geamul din dreptul ei. Încrucișez brațele la piept. Vântul taie ca o lamă. Haina mea parcă ar fi din dantelă.

Oricât s-ar răsuci pe scaun, Harper nu poate ajunge la lama ștergătorului.

— Nu cred că pot.

Brecken clatină din cap.

— Hai, mai încearcă.

— N-are cum să reușească, zice Josh.

Îi arunc o privire aspră, dar el ridică din umeri:

— Are brațele prea scurte.

Așa e. Ar trebui să se ridice în picioare pe scaun ca să ajungă. Dar nu-mi place să-l aud spunând asta acum, când sunt sigură că și ea e extrem de stresată și dureros de conștientă de limitele ei.

— Trage pe dreapta, zice Brecken. O să fie bine. Ar fi mult mai simplu dacă ai vedea ceva.

Josh se apleacă înainte, forțându-și centura ca să ajungă mai aproape de Harper.

— Are dreptate. Poți să tragi pe dreapta. Hai, poți să faci asta.

Apoi se apleacă peste scaun, încet și ezitant, și o atinge pe umăr, o singură dată. Ușor.

— Harper? Ai încredere în Brecken. Lasă-l să-ți spună ce să faci. Fă ce spune el. Poți s-o faci.

— Categoric poate, zice Brecken. E mortală.

— N-am nevoie să-mi spună cineva ce să fac.

Harper pare agitată. Foarte agitată.

Ei continuă să o încurajeze, dar pe un ton care sună atât condescendent, cât și speriat, și care enervează ca naiba. E posibil să aibă o urmă de intenție bună, și încerc să mă agăț de asta în loc să scrâșnesc din dinți la comentariul cu „fă ce-ți spune el”.

— Uite, intră acolo, zice Brecken.

Harper încuviințează din cap și trage pe dreapta. Ne oprim pe marginea drumului. Umblă încurcată la butoane și se încruntă, apasă iar să stropească parbrizul, apoi pe alte două butoane alăturate.

— Nu știu cum să le opresc, zice.

— Cum adică? întreabă Brecken.

— Ștergătoarele. Sunt automate. Se tot mișcă și nu știu cum să le opresc.

Brecken se apleacă și meșterește ceva la niște butoane și ecrane de pe panoul high-tech. Pornesc farurile, apoi radioul, după aceea am senzația că mașina încearcă să trimită un mesaj-text Dumnezeu știe cui, dar ștergătoarele tot se mișcă.

— Opresc motorul.

— Nu e cazul, putem face asta și cu ele pornite. Poate e chiar mai bine, așa se împrăștie gheața sfărâmată, zice Brecken.

Se întoarce către noi, cei din spate, și ne face cu ochiul:

— Ne descurcăm, fiți fără grijă.

— Eu te cred, zic și zâmbesc.

— Știam eu, rânjește Brecken.

Harper iese afară după el, dar, chiar dacă la un moment dat a schimbat pantofii cu toc cu niște cizme elegante, nici acestea nu o ajută prea mult. Nu a închis ușa cu totul și alarma sună continuu, un șir de dangăte drăgălașe care ne avertizează că ceva nu e cum ar trebui să fie.

Afară, Brecken își demonstrează tehnica de scuturător de ștergătoare, iar Harper îl urmărește posomorâtă. Trage apoi ștergătorul și îl izbește de parbriz, îi spune ceva lui Harper, în timp ce lamele descriu un arc pe sticlă. Repetă acțiunea, scuturând mai multă gheață de pe ștergător până ce partea lui de parbriz e curată. Ocolește capota pe când Harper pune mâna pe ștergător.

Dar Harper nu are coordonarea lui Brecken. Trage lama exact în clipa în care motorul încearcă să o miște înapoi pe geam. Îi scapă din mână și, în secunda aceea, Harper țipă.

I-a prins mâneca. Preț de o clipă, am impresia că asta e problema. Apoi își eliberează mâneca și pe parbriz apare o picătură roșie.

Sânge.

Harper își strânge mâna la piept, protectoare, acoperind-o cu cealaltă mână. Brecken se apropie de ea. Ștergătoarele întind picătura aceea de sânge roșu într-un arc grotesc, pe tot parbrizul.

Tresar.

— Cred că s-a tăiat.

— Da, zice Josh. Probabil în lamele ștergătorului. Au margini destul de ascuțite.

— Serios? S-a tăiat? întreabă Kayla, aplecându-se în față să vadă mai bine.

O ignor. Dacă fata asta are o pasiune pentru filmele japoneze de groază, bine măcar că Josh stă la mijloc.

Afară, Brecken încearcă să examineze tăietura lui Harper, dar ea se smucește din mâna lui. El își scoate mănușile și încearcă să se apropie de ea ca de un animal rănit. Din mâna ei picură sânge roșu pe capota albă. Josh oftează și se foiește în scaun. Poate îi face rău vederea sângelui? Nu, caută ceva în spate.

Kayla râde iar.

— Pe bune? o întreb.

Mă privește încruntată, dar măcar se oprește din râs, așa că presupun că a înțeles ideea. Lângă

mine, Josh își desface centura și încearcă să se răsucească, gâfâind.

— Ce faci? îl întreb.

— Trebuie să ajung la valiză. Vreau să le dau ceva să oprească sângerarea.

— Lasă-mă pe mine să încerc, zic.

Îmi desfac centura și mă întorc pe banchetă, să ajung la valiza lui. E mătăhăloasă și deloc elegantă, exact ca el, o geantă mare bleumarin, înghesuită între geanta din piele a lui Harper și spatele banchetei noastre. O trag în sus centimetru cu centimetru, dar Josh mă bate pe braț.

— Desfă fermoarul primului compartiment, înăuntru e o borsetă.

— Drace, chiar sângerează, zice Kayla, acum îngrijorată și ea.

— Mulțumesc, Mira, zice el.

Apoi se uită la Kayla:

— Nu-i grav. Degetele și capul sângerează abundent.

— Ce să caut aici? îl întreb.

— Ar trebui să fie niște tifon în trusa de prim ajutor.

— Trusa de prim ajutor? Dar ce ești tu, cercetaș?

El ridică trei degete cu un zâmbet jalnic:

— Mottoul meu: „Fii pregătit pentru orice”.

Găsesc tifonul și trag câteva pansamente gata împăturite din cutie. O pală de aer rece ca gheața mă lovește când Harper deschide portiera. Alarma mașinii sună la unison cu scâncetele ei. Brecken își bagă capul înăuntru peste umărul fetei.

— Avem nevoie de niște șervețele, ceva, zice.

— Ține.

Îi întind tifonul și niște leucoplast, observând urme roșiatice și pe mâna lui Brecken. Un roșu aprins, șocant. Sau poate doar pare așa, pentru că pielea lor e atât de palidă.

Apoi ei doi nu se mai văd decât dintr-o parte, cu picioarele aproape lipite; brațele și mâinile nu mai

sunt în raza noastră vizuală. Alarma mașinii sună în surdină. Vocea înăbușită a lui Brecken. Sunetele pierite, de șoricel, ale lui Harper.

Privesc spre parbriz. Sângele ei aproape a dispărut de pe sticlă, se mai zărește doar o urmă roșie undeva, într-un colț.

— Ai grijă să oprești sângerarea, zice Josh.

— E bine? întreb.

— Cred că…

Brecken se oprește brusc, cu un icnet.

Și totul se întâmplă dintr-odată.

Faruri care bat din direcția greșită. Nu din spatele nostru sau din partea cealaltă a drumului. Îmi dau seama de pericol cu o secundă înainte de a zări Mustangul care o ia de-a curmezișul autostrăzii. Peste mediana acoperită cu zăpadă ce separă benzile.

Aerul din plămâni îmi îngheață când mașina prinde viteză și trece peste parapetul pentru zăpadă, alunecând pe banda noastră. Vine drept spre noi.

Cineva țipă. Alarma aia idioată sună în continuare. Harper și cu Brecken se lasă în jos pe scaunul din față, cu capetele înainte. Eu am înghețat ca bucățelele de gheață pe care le-a scuturat Brecken de pe ștergător. Nu-mi pot lua ochii de la partea din spate a Mustangului, care alunecă spre stânga. Patinează puternic. Mașina se rotește, dar tot se-ndreaptă spre noi.

O să ne lovească. Văd picioarele lui Brecken și ale lui Harper – imaginea lor pictată în mintea mea cu tușe puternice, curate – țintuite între scaunul alb din piele și paravanul acela mare din metal. O să fie atâta sânge.

Închid ochii, așteptând impactul. Dintr-o clipă-n alta.

Dintr-o clipă-n alta.

26 decembrie

Mira,

Știai că numele tău înseamnă minune? L-am căutat după ce ne-am întâlnit ieri. Dar chiar dacă ar fi însemnat altceva, am știut chiar din clipa aceea că asta aveam în fața ochilor. Cred că tu ești o adevărată minune. Dovada vie că universul e bun și drept.

Credeam că ziua aceea de la cafeneaua spitalului avea să fie încă o zi ca toate celelalte, de stat la rând pentru o cafea prea scumpă alături de o gașcă de asistente bârfitoare. Dar nu a fost așa pentru noi, nu? Crezi în soartă? Probabil nu ar trebui să te întreb. Ținând seama de legătura dintre noi, știu că da. Am simțit-o din clipa-n care ni s-au întâlnit privirile. Tu ți-ai dat seama mai devreme? Ai simțit-o când mi-ai auzit vocea, când m-am oferit să-ți plătesc eu cafeaua?

Erai așa de tristă aveai ochii roșii și umflați. Aveai în mână o batistă mototolită, iar vânzătoarea a trebuit să îți ceară de trei ori să faci plata înainte să-ți dai seama că ți se adresa ție. Apoi te-ai căutat prin buzunare și ai văzut că nu ai bani la tine

A fost un fleac să plătesc pentru cafeaua aceea, draga mea. Aș fi plătit pentru mult mai mult. Dar tu ai reacționat ca și cum ai fi primit ce! mai minunat cadou. M-am simțit ca un înger, felul în care m-ai privit, lacrimile care ți-au împăienjenit frumoșii ochi negri.

Nu cred că e o întâmplare faptul că ne-am întâlnit într-un spital, un loc unde începe și ce sfârșește viața. Totul se întâmplă atât de repede, nu? Mai întâi, eu intru acolo, în secunda următoare, ești și tu acolo. A fost ca și cum ar fi ieșit din nou soarele după o ploaie lungă.

Nu voi uita niciodată niciun amănunt din ziua aceea, Mira.

Și nu te voi lăsa nici pe tine să uiți.
Al tău

PATRU

În locul bufniturii la care mă așteptam, prin vuietul sângelui din urechile mele răzbate sunetul domol al plânsului lui Harper. Kayla e tăcută ca un cadavru, dar Josh respiră zgomotos. Inima îmi bate tare și repede, un contrast straniu cu suspinele înfundate, regulate ale lui Harper.

Deschid ochii. Mustangul e înfipt în separatorul de benzi din beton. Nu arată prea rău. O izbitură destul de ușoară în parapet.

Și noi suntem bine.

Suntem bine.

Suntem bine.

— Suntem bine, zice Brecken cu voce tare, ecoul gândurilor mele.

Cuvinte spuse pe tonul încurajator pe care îl folosești când te adresezi unui copil speriat. Pare sigur de asta. Apoi inspiră adânc.

— Suntem în deplină siguranță. S-a terminat.

Înghit în sec, tremurând din tot corpul. Poate suntem bine deocamdată. Dar înaintea noastră mai avem mulți kilometri, așa că încă nu îndrăznesc să spun că suntem în siguranță. Povestea asta nu s-a terminat.

Atmosfera se schimbă după incidentul cu Mustangul. Presupun că e greu să mai râzi după așa ceva. Brecken se duce să vadă ce-i cu șoferul mașinii – e bine –, apoi verifică degetul lui Harper. Nu-i cine știe ce acum, că s-a oprit sângerarea. Așa că ne pregătim de drum, ne punem centurile, tragem fermoarele bagajelor. Harper îl roagă pe Brecken să conducă și el acceptă.

Nimeni nu mai spune că drumurile nu sunt prea rele. Sunt suficient de rele dacă Harper și Brecken au fost cât pe ce să fie omorâți.

Nu știu cum e să fii lovit de o mașină, dar mi-e greu să nu mă gândesc la acest lucru acum, că am în minte imaginea lor lăsându-se în jos pe scaunele

din față. Nu pot scăpa de imaginea asta. Și nu pot scăpa nici de sentimentul înfiorător de mai devreme, de senzația înspăimântătoare că cineva e în spatele meu. Nu are niciun sens. Nu merg singură pe o stradă întunecată, sunt într-o mașină cu patru oameni și niciunul nu se uită la mine.

Totuși, pentru prima dată de când am urcat în avion în San Diego, mi-e frică.

Și cu toate astea, următoarele minute sunt minunat de tăcute. Nimeni nu vorbește și nu pune muzică.

Harper scoate o agendă scumpă și un stilou frumos și începe să scrie, ținându-și nefiresc agenda cu mâna rănită. Josh citește din nou. Acum e Proust, dar el are chipul la fel de încruntat și urmărește rândurile cu degetul pe măsură ce citește, ca un student conștiincios ce încearcă să rețină fiecare cuvânt. Kayla s-a lipit din nou de geam și începe să sforăie încet. Brecken intră pe autostradă.

Harper e în lumea ei cu jurnalul. Josh subliniază din când în când pasaje din cartea lui. Kayla geme încet în somn, cufundată în vise întunecate, bănuiesc. Numai eu și cu Brecken părem prezenți, cu privirile ațintite la drum, cu vizibilitatea întreruptă ritmic de fâșâitul ștergătoarelor de parbriz.

Traficul devine tot mai greoi și avem nevoie de un sfert de oră ca să străbatem cei cinci kilometri până la ieșirea de pe autostradă. Nu e tocmai ieșirea sau refugiul pe care și-l dorește Brecken, dar se oprește. E un popas modest, cu o clădire cu ferestre întunecate cocoțată pe un povârniș. De o parte și de alta a parcării sunt două alei, iar în dreapta se zărește un pâlc de mese pentru picnic, acoperite cu zăpadă. Depășim prima secțiune a parcării, destinată tirurilor și rulotelor. Aici sunt două tiruri, dar spațiul nostru, al automobilelor, e pustiu.

Brecken parchează. Harper închide agenda și își verifică telefonul. Ceasul de pe bord arată 13.08. Minunat. E deja amiază și nu cred că am parcurs mai mult de 130 de kilometri de la aeroport. Sper că vom câștiga un avans pe următoarea porțiune.

— Ar trebui să încercăm să mergem cu toții, zice Harper. La toaletă mă refer.

— Mulțumim, manii, face Kayla.

— Să fiți cuminți, completează Brecken, dar tonul lui e prea sec pentru o glumă.

— Ești bine? întreabă Harper.

Se uită la mine, mă uit și eu în jur, dar ea nu-și mută privirea. Nu întreabă pe nimeni altcineva. Numai pe mine. Și toată lumea mă măsoară, patru perechi de ochi sunt ațintite asupra mea, ca și cum ar fi cea mai firească întrebare din lume. Dar numai pentru mine.

Râd stânjenită.

— Sunt bine, răspund. De ce, vi se pare că nu sunt bine?

— Nu, nu, sare Harper. Doar că ești foarte tăcută.

Până să apuc să le întorc privirea, lumea e deja ocupată cu telefoanele, cu genții, cu planurile de mers la toaletă și cine mai știe cu ce. De parcă nu s-ar fi uitat la mine adineaori, dar sunt sigură că s-au uitat. Nu visez.

Încetează. Termină odată cu paranoia asta.

Josh se foiește, căutându-și cârjele, iar eu mă agit, brusc disperată să cobor din mașină. Probabil asta e cea mai bună opțiune a mea ca să capăt ceva intimitate și să o sun pe mama în liniște. Îmi vine să mă cațăr peste Kayla și Josh, care abia dacă își trag picioarele amândoi, însă partea civilizată din mine, care își amintește bunele maniere și decența umană, știe că cel mai bun lucru pe care-l poți face e să ajuți oamenii răniți.

— Ți le dau eu, îi spun lui Josh, învârtindu-mă să iau cârjele din spate, unde erau înghesuite între bagaje.

Rămân în zona bunelor maniere și îl întreb dacă mai are nevoie de ceva. Apoi o întreb pe Harper ce-i face degetul. Îl întreb chiar și pe Brecken dacă are nevoie de ceva.

În cele din urmă coborâm din mașină. Sunt prima care ajunge pe alee. Nu mă grăbesc. Ziua e extraordinar de liniștită și de calmă. Ce bine e să nu fii înghesuit cu niște străini. Doar eu și mirosul de aer rece, curat. Inspir adânc și îmi spun că *aș putea fi cu mama acum*. Îi place iarna. Îl obliga pe Daniel să vină cu ea la plimbare în fiecare dimineață. Acum se plimbă singură.

Se plimbă singură de două săptămâni deja. Iar dacă aveau probleme, probabil și mai de mult. Simt un spasm dureros în abdomen. Ar trebui să fiu acasă cu ea. Ar fi trebuit să nu-i iau în seamă promisiunile că o să fie bine. Nu i-a fost deloc bine după Phoebe. A fost prea devastată.

Dar înainte de a muri, Phoebe m-a implorat să mă întorc la școală.

Împing ușa clădirii din zona de refugiu și mă simt ca și cum aș fi intrat într-o lume distopică. Urmele noroioase de tălpi de pe dale se îndreaptă în toate direcțiile, fantomele perindărilor trecute ale călătorilor. Trebuie să fi fost o buluceală, ceva, dar acum clădirea e nepopulată și tăcută.

Se găsesc toate obiectele normale dintr-o astfel de clădire: o hartă uriașă pe perete, care e flancată de două băi cu intrări mari, și avizierul cu observațiile de călătorie și legile de circulație. Trec pe lângă canapeaua întunecată cu promițătorul semn DE VÂNZARE, apoi pe lângă un suport cu broșuri care prezintă tot soiul de atracții turistice, precum rafting și tururi cu parașuta. Reclamele sunt vărătice și colorate, un contrast izbitor cu peisajul cenușiu, mohorât de afară.

Dacă intrarea era jalnică, la baie e și mai rău. Pereții galben-pal și dalele de un maro întunecat dau încăperii lungi, înguste un aspect bolnăvicios. Un șir de chiuvete goale, iar pe peretele opus, un

rând de cabine de toaletă bej. Un singur bec fluorescent pâlpâie deasupra celei de-a doua chiuvete, o pâlpâire ritmică sinistră care mă face să-mi încleștez dinții.

Am același sentiment din mașină, dar nu cred că cineva, oricine, ar putea intra într-o astfel de baie fără să nu-și facă griji că un criminal în serie pândește în vreuna dintre cabinele de toaletă.

Dar chiar și așa, cine știe când o să mai am ocazia de a face pipi? Pășesc înainte, încercând să nu mă uit la lumina care pâlpâie și la reflexia mea întunecată, familiară, din fiecare oglindă. Până și cu ușa cabinei închisă, tot mă simt expusă, iar pielea de pe brațe mi se face de găină.

Termin repede, trag apa și jetul mai diminuează puțin din vibrațiile înfricoșătoare ale locului, la fel cum face surprinzătorul jet de apă caldă de la robinet. Mă uit în oglindă și scutur din cap. E limpede, am văzut prea multe filme de groază. De obicei sunt bine dispusă, ca tata. Mama, pe de altă parte, e convinsă că cineva m-ar putea răpi în orice clipă. Ar râde dacă i-aș spune asta, dar ar lua-o cu totul razna dacă ar fi aici.

Cândva, mama mea râdea mult.

Ies din toaletă și pășesc din nou pe podeaua murdară. Sunt în continuare singură în sală, dar îl văd pe Josh care se apropie de ușă. O împing și i-o deschid, având grijă să mă dau la o parte ca să-i fac loc pentru cârje.

— Ai grijă, e mizerie, zic eu, arătând spre podea.

El încuviințează, dar nu mă privește.

— Suntem singuri aici?

— Da. E tare ciudat. Unde-s ceilalți?

— Verifică prognozele meteo și caută kitul de urgență. Brecken vrea să pună lanțurile.

Mă încrunt.

— Nu poate. Nu e suficientă zăpadă.

— Mda, am încercat să-i explic și eu.

Poate doar îmi imaginez urma de superioritate din vocea lui Josh, deși nu prea cred. Nu așteaptă să-i răspund, se îndreaptă încet către toaletă. Mda, nu-mi imaginez. E drăguț, dar nici pe departe chiar atât de drăguț ca să fie așa un îngâmfat.

Trag cu ochiul afară, pe fereastră, și remarc portbagajul SUV-ului deschis. Harper, Brecken și Kayla sunt acolo. Nu sunt încă pregătită să înfrunt frigul, așa că îi telefonez mamei. Răspunde suficient de repede ca să-mi dau seama că stătea lângă telefon, așteptând s-o sun.

— Mira.

Mama face o pauză după ce-mi spune numele, ca și cum ar încerca să-și ascundă îngrijorarea.

— Mă bucur că ai sunat, continuă. Unde ești?

— La un popas, zic eu, încercând să-mi compun o voce cât mai veselă cu putință. Ajun fericit!

— Crăciun fericit, draga mea! Dar unde ești, mai precis?

Râd, dar îmi iese forțat și încordat. E stresată și tristă, probabil stă și se uită la harta Pennsylvaniei, punând la cale o operațiune pentru a mă salva de viscolul mare și rău. Mi-aș dori să nu fi provocat toată această dramă. Pentru că nu vreau să o îngrijorez. Vreau să-i arăt ultimele mele lucrări – am experimentat mult cu lumini și umbre –, să bem ciocolată caldă și s-o întreb de ce nu mi-a spus despre divorț.

Dar nu pomenesc despre asta.

— Suntem la un popas pe I-78. Drumurile nu sunt prea rele, dar înaintăm greu. Cred că o să întârzii mai mult decât am crezut.

— Nu sunt prea rele?

Sună ca și cum nu m-ar crede.

— Da, e ciudat. Nu e multă zăpadă, zic. Poate prognozele exagerează.

— Mira, probabil furtuna abia începe să vă lovească. Aici e o nebunie. Zăpada s-ar putea să aibă douăzeci și cinci de centimetri.

— Aici nici doi centimetri nu sunt. Poate se potolește viscolul.

— Nu prea cred. Ar trebui să sun să vorbesc cu familia cu care ești? întreabă mama. Aș putea vorbi cu unul dintre părinți.

— Mamă, sunt bine, râd eu. Tehnic, acum sunt adult, ai uitat? Optsprezece ani de pe nouă august, și toate alea. Iar părinții sunt foarte grijulii. Ți-ar plăcea să-i cunoști.

Ar trebui să am o strângere de inimă la minciuna asta, dar amândouă mințim acum, nu-i așa? Cum a putut să nu-mi spună despre Daniel? S-o fi gândit că o iau razna? Că nu mai vin acasă? Sau e într-o stare atât de proastă, încât nu poate vorbi despre divorț? În primele zile după moartea lui Phoebe umbla de colo-colo cu o privire rătăcită în timp ce i se înmuiau de tot cerealele sau ochiurile fumegau și se ardeau în tigaia din fața ei.

Suspină încet și simt un cuțit în inimă. Parcă o văd aievea, cu mâna la gât, îmbrăcată în costumul ei medical cu Mickey Mouse, decolorat de atâta spălat. Ca și cum ar încerca să-și stăpânească panica.

— Cum merg lucrurile acasă? întreb.

O interogare ușoară.

— Acasă e bine. Îmi fac griji pentru tine, zice ea, fără să muște momeala.

— Ți-am spus doar, sunt foarte bine.

Tresar, dar continui:

— Până diseară ajung acasă. Daniel lucrează sau ia masa cu noi?

E un icnet în respirația ei înainte de a răspunde.

— Vedem noi când ajungi acasă. Când te știu în siguranță.

— Mamă, îmi dau seama că probabil te gândești la mătușa Phoebe. Îmi fac griji pentru tine.

— Mira, amândouă ne gândim la Phoebe. Uneori, comemorările pot fi dificile.

— În regulă, zic eu, neștiind unde vrea să ajungă.

— Dar acum mă preocupă siguranța ta.

Îi tremură vocea.

— Ești sigură că te simți bine cu oamenii aceia?

— Sută la sută.

Minciuna iese cu ușurință de pe buzele mele.

— Bine. Am încredere în judecata ta. Întâi să ajungi acasă și după aceea vorbim. Fii atentă ce faci. Fii isteață. Ține-ți ochii deschiși, da?

— Ochii mei sunt deschiși, zic încetișor.

Și asta e tot. Nu-i spun că știu despre Daniel. Nu-i spun că simt că e supărată. Îi spun doar că ajung cât de curând acasă și că o iubesc, ambele lucruri fiind adevărate. Dar cuvintele mele aterizează pe un morman de minciuni, ceea ce îmi lasă un gust amar după ce închid.

Apoi îi trimit rapid un mesaj lui Zari.

Eu: *Ai vorbit cu mama ta?*

Zari: *Unde ești? Toate bune?*

Eu: *Undeva pe 78. Drumurile sunt bune, povestea asta e o exagerare. Și mama TOT nu mi-a spus.*

Zari: *Mama nu a vrut să vorbească despre asta, dar sunt sigură că e ceva la mijloc. Mi-am dat seama după fața ei.*

Eu: *A spus ceva?*

Zari: *S-a bucurat* că *vii acasă. Asta e tot ce a zis.*

Eu: *Rahat. Înseamnă că mama iar e într-o pasă proastă.*

Zari: *Nu știu. Poate doar îi este dor de tine. Cât durează până ajungi?*

Eu: *În mod normal, șase ore. În balamucul ăsta, naiba știe. Și oamenii ăștia chiar că sunt ciudați.*

Zari: *Cine sunt?*

Eu: *Doi tipi și două tipe de la o facultate de fițe din California de Sud.*

Zari: *USC?*

Eu: *Pomona. Cred. Un grup ciudat de prieteni.*

Zari: *Tipii sunt arătoși?*

Eu: *Nu cât să le justifice ciudățenia.*

Zari: *Ha! OK, ai grijă! Mă gândeam* că *ai putea veni pe la noi. După concert. Trebuie să ajungi la concert, Mira.*

Eu: *Ajung. Pe curând?*

Zari: *Pe curând.*

Îmi pun fesul și hotărăsc că o să am nevoie de cofeină pentru a rezista la ce mi-a mai rămas din coșmarul ăsta. Urmez indicatoarele care promit răcoritoare. Probabil lumina e defectă, fiindcă singura sclipire vine dinspre automatele cu diverse produse. Mă iau după licăririle lor și stabilesc repede că ZONA CU RĂCORITOARE este categoric o exagerare, deoarece, din puținul pe care-l văd eu de aici, nu sunt decât două mese așezate în întuneric și patru automate jerpelite. Nu seamănă deloc cu o sală animată de mese.

Caut prin buzunare doi dolari și mă apropii de automatul de sucuri, care strălucește albastru. După combinația corectă de bani și butoane, o sticlă de suc se rostogolește în sertarul de jos. Mă aplec să iau sticla și zăresc ceva care se reflectă în ușa de plastic. Ceva în spatele meu, la una dintre mese.

Nu, nu ceva.

Cineva.

CINCI

Mă învârt. Panica mă dezechilibrează. Mă izbesc cu spatele de automat, duc o mână la piept. Cineva stă pe scaun, la una dintre mese. Un bărbat ghemuit în întuneric. Abia dacă reușesc să zăresc niște bocanci ponosiți și niște umeri largi, acoperiți de o haină groasă de flanelă. Nu-mi dau seama unde îi sunt mâinile, iar fața e în întregime ascunsă sub cozorocul șepcii galbene jerpelite.

— Chiar nu v-am observat, zic eu, cu răsuflarea întretăiată.

Nu răspunde. Poate doarme. Stă acolo, în întuneric, fără băutură sau mâncare dinaintea lui. Trag aer în piept și simt un miros de dezinfectant straniu de familiar. Se încrețește pielea pe mine când mă ghemuiesc să-mi ridic sucul. Fac gestul cu tot corpul sucit într-un unghi ciudat, pentru că fiecare părticică din mine se opune ideii de a mă întoarce cu spatele la acest străin.

Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul și, în sfârșit, sesizez conturul brațului său drept, care se odihnește pe masă. Mâna pare noduroasă și strâmbă, iar eu sper că doar mi se pare, din cauza luminii, dar ridic puțin capul și-mi dau seama că nu, nu e așa. E cicatrizată. După o arsură, cine știe. Mă înecă un val de milă, deși poate nu e cazul. Umerii lui largi îmi spun că mâna rănită nu l-a împiedicat să muncească din greu.

Pare puternic.

Dar… simplul fapt că se află aici pare în neregulă. De ce ar sta cineva în întuneric, fără să vorbească, fără să se miște? O fi bolnav?

— Vă simțiți bine? întreb încet.

Nimic. Automatul de sucuri pornește, iar torsul lin al răcitorului întrerupe tăcerea. Dinspre sala din față se aude zgomot de pași. Harper? Sau poate Kayla? Nu-mi dezlipesc ochii de șapca aceea galbenă, de pata de penumbră care îi ascunde fața.

— Domnule?

Nimic. De ce naiba nu zice nimic?

— Mira?

Sar în sus. Mâna îmi zboară la gât în timp ce cercetez camera din priviri.

Josh. E în hol, sprijinit în cârje. Eram atât de prinsă în gândurile mele, încât nici nu am auzit când s-a apropiat.

— Vii? întreabă.

— D-da. Scuze.

Arunc o ultimă privire în spate, spre tipul cu șapcă galbenă, și ies din zona automatelor. Ușile se închid deja în urma lui Harper și a lui Brecken, așa că presupun că numai noi doi am rămas aici. Mă grăbesc să le împing. O pală înghețată de vânt mă izbește în față.

Afară ninsoarea s-a întețit, cade în rafale de fulgi mici ce-mi intră pe sub guler și se strecoară în jos, spre mâneci. Încerc să mă feresc de zăpadă și grăbesc pasul spre mașină. Când ajung acolo, toată lumea tremură și înjură frigul. Brecken s-a aplecat și încearcă din nou lanțurile. Harper și Kayla se sprijină de portbagajul deschis, adăpostindu-se în spațiul mic de sub capotă.

— Locul ăsta arată ca o casă bântuită, zice Harper.

Deschid gura să le spun despre tip, dar apoi observ că parcarea e goală. Cele două tiruri pe care le-am văzut mai devreme au dispărut, lăsând în urmă doar miros de motorină. Caut cu privirea în toate părțile. Nu se văd urme recente de cauciucuri, cu excepția celor de la mașina noastră.

Suntem singurii oameni din locul ăsta. Nu știu de unde a apărut bărbatul acela.

— Plecăm? zice Brecken.

— Lanțurile nu au mers? întreabă Josh.

— Sunt stricate. Toate patru, dacă îți vine să crezi, pufnește Brecken, arătând spre lanțurile care zac pe jos.

— Oricum nu e destulă zăpadă, spune Harper absentă.

Se uită fix la telefon și, după expresia ei gravă, presupun că nu citește ceva plăcut.

— De unde știi? îl întreabă Kayla pe Brecken, pe un ton destul de detașat.

Mă las pe vine, cu brațele încrucișate la piept ca să mă protejez de frig. Brecken ridică unul din lanțuri, arătând spre verigile răsucite și rupte. Arată ca și cum cineva le-ar fi strâns într-o menghină. Oare vreun amator s-o fi gândit că dacă le prinde cu menghina, le strânge mai bine pe cauciucuri?

— Astea nu-s rupte, sunt strânse tare, zic eu.

— Poate ultimul care le-a folosit le-a pus greșit, spune Josh.

— Nu, răspunde Brecken. Arată ca și cum cineva le-ar fi stricat intenționat. Sunt exact verigile de care ai nevoie ca să le prinzi de cârlige și să atașezi lanțurile de roți.

Râd cu jumătate de gură.

— Și crezi că cineva ne-a sabotat lanțurile? În Ajunul Crăciunului? Sună cam paranoic. Probabil cineva a încercat să le strângă și le-a stricat.

— Oare? zice Josh. Nu sunt expert în lanțuri antiderapante, dar cred că oricine și-ar da seama că, dacă le strânge așa, le face inutilizabile.

— Poate cineva nu le-a putut scoate, spune Harper. Iar dacă s-a enervat…

Încuviințez.

— Se poate. S-ar putea să fi încercat să le scoată și nu a văzut că le rupe verigile.

— Poate, spune Brecken, dar nu pare deloc convins.

Harper își verifică telefonul și se întunecă la față. Îl bagă la loc în geantă.

— Nici măcar nu mai contează. Haideți, am pierdut deja destulă vreme aici.

Urcăm în mașină exact în aceeași ordine. Îmi doresc ca lucrurile să fi stat altfel de data asta și să

nu mai nimeresc lângă fata care alunecă din când în când pe umărul meu în somn. Și ca vremea să fi ținut cont de vorbele optimiste pe care i le-am spus mamei, dar situația se schimbă cu rapiditate.

Înapoi pe autostradă. Între timp, zăpada s-a depus pe carosabil și acum ne târâm cu restul mașinilor pe banda care devine tot mai alunecoasă de la un kilometru la altul. Încercăm să ne menținem pe urmele de cauciucuri de pe șosea, în timp ce ninsoarea deasă izbește parbrizul. Brecken conduce încet, cu capul pe umeri, scrutând drumul cu ochii mijiți. Ține volanul ferm, cu mâinile la distanțele recomandate.

Pufnește zgomotos.

— Cred că ar trebui s-o luăm spre nord pe la Easton și apoi pe una din autostrăzile regionale spre I-80. Aici cred că ne îndreptăm exact spre inima furtunii.

— De acord, spune Josh. Probabil ninsoarea s-a mutat spre sud.

— La starea vremii spun că e posibil să se îndrepte spre una dintre cele două direcții, răspunde Brecken.

— Nu sunt expertă, intervine Kayla, dar pe munte nu e mai rău?

— Numai dacă ninge. Cât de puțin, glumesc eu.

— Asta am auzit și eu, spune Harper, care scrie iar în agenda ei din piele.

O închide și se încruntă, gânditoare:

— Mă întreb dacă nu cumva are și el dreptate. Să ieșim din viscol.

— I-80. Sună aproape înspăimântător, zice Kayla.

Îmi înclin capul într-o parte.

— Mda, e o capcană mortală desenată cu linii galbene, drăguțe.

— Nu e nicio capcană mortală, mă contrazice Brecken în timp ce bate darabana în volan cu degetele mari. O să fie ceva zăpadă, sigur. Dar uitați-vă în jur. Furtuna lovește exact aici. Trebuie

să ieșim, altfel o să conducem prin viscol tot drumul.

Harper îmi zâmbește.

— Nu-ți face griji. Am eu grijă să nu pățești nimic.

— Ai să oprești furtuna să lovească muntele? face Kayla. Impresionant.

— N-o să lovească muntele, spune Josh.

Clatin din cap.

— Furtunile lovesc *întotdeauna* munții.

— Chiar dacă viscolul *a cuprins* munții, I-80 probabil c-o să fie curat, nu? E un drum important pentru tiruri, remarcă Josh.

— La fel ca și ăsta, arăt eu cu degetul spre autostrada pe care remorcile se târăsc greu pe benzile lor. Și ăsta nu e curățat.

— Ar fi fost curățat dacă previziunile ar fi fost corecte, intervine Brecken. Arată ca o bulibășeală meteorologică clasică. Prognoza spune că în munți va fi mai rău, așa că plugurile și mașinile cu sare au fost trimise acolo. Rahatul ăsta de autostradă o să sfârșească prin a fi închisă pentru că ei au crezut c-o să fie bine. Țineți minte ce vă spun.

— În cel mai rău caz, o să fie prea multe pluguri de zăpadă pe I-80. Probabil că acolo o să avem mai multă sare decât zăpadă pe mașină, spune Josh.

— Nu cred, îl contrazic. Am fost pe I-80. Mătușa mea a locuit în Philadelphia o vreme și, credeți-mă, autostrada aia e recunoscută ca una foarte proastă. Trafic aglomerat. Gropi. Blocaje. Mereu se întâmplă ceva acolo, chiar și când nu-i zăpadă.

— N-o să fie chiar așa de multă zăpadă, spune Brecken. Calmează-te și ai încredere în noi. Sau așteaptă până ajungem acolo și atunci am să-ți zic: ți-am spus eu!

— Nu, n-ai să-i spui asta, intervine Josh, care mă bate ușor cu palma pe genunchi, cu un zâmbet pe care probabil îl crede prietenos. Pe cuvânt, chiar

cred că I-80 e o idee bună. O să fim în siguranță acolo.

— Atunci haidem pe I-80, oftează Kayla. Nu contează. Doar să terminăm odată cu vorbăria asta.

Harper, care iar scrie ceva, mormăie aprobator.

— Vă zic că e o nebunie. 80 e o nebunie și pe vreme bună, insist eu.

— Dumnezeule, ești mai rău ca maică-mea, pufnește Brecken, apoi se uită la Harper: fetele de la Pomona sunt la fel?

— Femei, nu fete, i-o întoarce Harper. Ceea ce sunt sigură că ți-au spus unele femei de la facultatea ta.

— Unde înveți? întreabă Josh.

— Berkeley, anul pregătitor pentru medicină, răspunde înțepat Brecken, ochii lui negri sclipind în oglinda retrovizoare în timp ce-l privește pe Josh. Tu?

Creierul meu intră în priză pe măsură ce conversația urmează acest curs. Simt un hohot de râs blocat în gât, cumva sufocat din cauza acestei evoluții noi, imposibile.

Oamenii ăștia nu se cunoșteau.

— Carnegie Mellon, răspunde Josh.

— Psihologie, nu? întreabă Harper, întorcându-se să-i facă cu ochiul lui Josh. Așadar, avem un medic, un psiholog, faimosul specialist în afaceri internaționale care am să fiu eu, Mira e artistă și… cu tine care-i treaba, Kayla?

— Eu nu sunt la școală, răspunde ea în șoaptă. Eu am fost… în vizită.

Hohotul meu de râs izbucnește în sfârșit liber. Clatin din cap și mă opresc brusc.

— Ce-i așa de amuzant? întreabă Harper.

Josh și Kayla mă privesc și ei.

Mă înroșesc la față. Nu ar fi trebuit să presupun că se cunosc. Cum naiba să găsesc vreun sens în toată povestea asta?

Fac semn cu mâna spre fiecare dintre ei.

— Bun, o să vi se pară o prostie, dar chiar am crezut că voi sunteți prieteni.

— Ce drăguț, remarcă Brecken.

Poate e o mică ticăloșie din partea mea să spun asta, dar zâmbetul pe care mi-l aruncă în oglindă e sincer prietenos, dezvelind un șir de dinți albi.

Josh mă ignoră, Kayla ridică din umeri.

— Poate ne-am cunoscut în altă viață, cine știe, zice ea.

— Îmi place chestia asta, spune Harper.

Se răsucește pe scaun să se uite la noi, în spate, și îmi zâmbește:

— Poate e soarta.

— Sau poate nu-i nimic și soarta nu există, i-o trântește Josh.

— Uau, ce pesimist! exclamă Harper.

Josh ridică o mână și scoate un râs forțat, care sună găunos.

— Scuze. O zi grea.

— E o zi grea, într-adevăr, zic eu, simțind o înțepătură de milă. Și eu nici măcar n-am cârje.

— În avion am stat lângă femeia aia care plângea. Muream de durere din cauza genunchiului și însoțitoarea de zbor nu m-a lăsat să-mi iau medicamentele din geantă.

Kayla îl privește cu interes.

— Am auzit discuția! Era destul de furioasă pe tine. Le-ai luat?

— Nu până n-am aterizat, răspunde el.

— Harper, tot nu înțeleg cum ne-ai găsit pe toți, spun.

— Chiar așa, intervine și Kayla. Ai obiceiul să aduni străini de pe aeroporturi?

— Pur și simplu așa s-a potrivit. Brecken era la coadă cu mine, la închiriat mașini. Pe voi doi v-am cunoscut pe scara rulantă care cobora, iar eu cu Mira ne-am împrietenit în avion, nu, Mira?

Se uită la mine cu atâta sinceritate, de parcă aș fi o copiliță orfană cu care se simte obligată să se împrietenească. Îi întorc un zâmbet destul de sec:

— Exact.

Harper râde.

— Vedeți? Cred că e o întâmplare fericită. Cinci străini legați de Crăciun. Cred că ar putea fi începutul unei prietenii fabuloase, pe viață.

— Sigur, face Josh, dar din tonul lui nu s-ar zice că înghite momeala. Ați văzut vreun indicator pentru I-80?

— Corect, bombăn eu. Am uitat că cei doi meteorologi ai noștri sunt de părere că ar trebui să intrăm în munți pe viscol.

— Uau! exclamă Josh și, preț de o secundă, pare chiar jignit, dar apoi râde din nou. OK, am înțeles.

Mă întorc spre el și nici eu nu știu dacă sunt nervoasă sau poate flirtez puțin:

— Chiar așa? Și ce-ai înțeles, mă rog?

— Pentru început… că ești foarte plină de viață. N-am remarcat asta de la început.

— Eu, da, spune Harper și îmi face semn cu ochiul. Eu am văzut tot felul de calități la Mira.

— Și eu sunt plin de viață, spune Brecken. Fiți atenți.

Harper îl privește.

— Ce faci?

— O iau spre I-80. Aici e o harababură. M-am săturat.

— Dar nu am fost toți de acord, zice Harper, uitându-se la mine. Vreau ca toată lumea să aibă un cuvânt de spus.

— Tu decizi, îi spun eu. Tu ai închiriat mașina.

— Iar eu am contribuit la plată, spune Brecken. Așa că e suficient de democratic, nu?

— Iar eu zic s-o iei pe ce autostradă vrei, numai să terminăm odată cu vorbăria asta, miorlăie Kayla.

Văd zâmbetul lui Brecken în oglinda retrovizoare.

— Așadar, încă un vot pentru noi.

— E trei la doi, nu? șoptește Josh.

Când mă întorc spre Josh, nu-i mai regăsesc expresia ciudată de pe chip.

— Kayla e de acord cu planul, iar Brecken și cu mine l-am gândit împreună, continuă el.

Harper își verifică telefonul. Se albește la față și degetele ei se opresc asupra ecranului. Apoi, fără a-l atinge, clatină din cap și își pune telefonul la loc în geantă. Pare afectată într-un fel care îmi amintește de ultimul Crăciun în salonul de la spital al mătușii, ceea ce îmi spune că ceva nu e în regulă acasă. Ceva nu e deloc bine.

Mă aplec în față de pe locul din mijloc, unde stau, ca s-o văd mai bine. Pe pieptul cămășii ei sunt câțiva stropi de sânge, trei pete perfect rotunde, înfiorătoare. O ating ușor pe braț. Tresare și se întoarce spre mine.

— Harper? spun încet. Ești bine?

— Rahat, pufnește Brecken, încetinind.

Trecem pe lângă un șir de mașini răsturnate-n șanț. Nimic oribil. Nu e chiar un morman format din douăzeci de automobile unul peste altul. Dar e încă o dovadă că ruta asta nu-i de urmat.

— N-o să ajungem niciodată acasă în ritmul ăsta, răsuflă Josh înăbușit.

Vorbele lui o agită pe Harper. Se întoarce către Brecken:

— Cât mai e până la Easton?

— Dacă o ținem pe drumul ăsta spre nord, cinci-șase kilometri și ceva.

— Și ești sigur că așa ajungem acasă? întreabă ea.

Vocea lui Brecken sună ciudat.

— Da. Așa ajungeți acasă.

— Atunci hai să facem așa. Hai să încercăm pe I-80.

— Harper e de acord, zice Josh cu căldură. Bun. Ce zici, Mira, e suficient pentru tine?

Nu răspund, fiindcă votul și faptul că mașina încetinește nu fac decât să-mi amintească de înrăutățirea vremii. Nu e o călătorie de plăcere cu

o gașcă de prieteni cool de la colegiu. E o furtună de zăpadă în Pennsylvania alături de niște străini cu care trebuie să fiu atentă.

Privesc lung pe geam. E așa de ușor să uiți ce înseamnă iarna în Pennsylvania. Drumurile proaste pot face mult mai mult decât să ne încetinească. Și ne așteaptă sute de kilometri de drumuri rele de străbătut.

ȘASE

Zari: *Cum merge?*

Eu: *Ca și cum aș călători pe scaunul din față cu Satana, în cercul al nouălea al infernului.*

Zari: *Așa de bine?*

Eu: *Din ce în ce mai bine.*

Zari: *Cââhh.*

Eu: *E-n regulă. Trebuie* să *ajung acasă. Mama are nevoie de mine.*

Zari: *Toți avem nevoie de tine.*

Ezit, pentru că mi se strânge inima ori de câte ori Zari atinge acest subiect. E vorba despre mutarea mea în partea cealaltă a țării. Nu mai ești acolo să pui umărul la rezolvarea marelui necaz. Și nici pentru noile ținute, pentru primii pași ai unui flirt sau pentru despărțirile dureroase. E vorba doar despre o legătură ciudată, care pălește încet, iar după un an și jumătate de așa-ziși prieteni de la școala de artă, mi-e dor de Zari. Mi-e dor să am o cea-mai-bună-prietenă.

Simt un bolovan în stomac, sau poate e din cauza condusului. Brecken schimbă benzile mai des decât Harper și mi se face greață. Trebuie să îi răspund repede lui Zari, înainte să mi se facă prea rău ca să mai fiu în stare să mă uit la telefon.

Eu: *Trebuie să închid. Ajung curând.*

Îmi pun telefonul în buzunar și mă uit pe geam la drumul înzăpezit care aleargă pe lângă noi. Aș putea picta imaginea asta. Pe de-o parte, vreau – toate umbrele astea de un cenușiu albăstrui și strălucirea farurilor în zăpada argintie. Și punctul de interes? Simplu. Oricare dintre mașinile prăvălite în șanț, cu luminile de avarie aprinse și șoferii înghețați și pregătiți pentru o așteptare lungă.

Spre lauda lui, Brecken e un șofer bun. Face față condițiilor de drum cu o hotărâre tăcută, calmă. Derapăm de câteva ori, dar atenția lui Brecken și

inepuizabilele sisteme de siguranță ale mașinii ne repun pe direcția bună. La câte mașini am văzut în șanțuri, aș zice că suntem norocoși.

Nu știu ce să zic, poate au dreptate cu furtuna. Pare destul de rău aici. Dar când a fost vreodată mai bine în munți? Daniel mă povățuia de fiecare dată: când e vreme rea în Pennsylvania, stai departe de I-80.

Dar același Daniel îmi spunea că avea să fie mereu lângă mama și lângă mine, așa că… ce contează ce mai spunea el?

Când ieșim de pe autostradă, drumurile devin și mai rele, roțile noastre trec prin zloată, iar ștergătoarele se lovesc de o creastă de zăpadă care se adună din nou la capetele parbrizului. Brecken urmează indicatoarele din oraș spre I-80. Fiecare frână și fiecare pornire îmi amplifică senzația de disconfort. Am rău de mașină.

La o intersecție semaforul se face galben; șoferul furgonetei din fața noastră calcă frânele brusc și patinează puțin. Brecken înjură în barbă, iar Harper scoate un scâncet când el apăsă tare pe frâne. Sistemul de antiblocare a roților trepidează cu un zgomot sacadat care dublează ritmul inimii mele. Dincolo de parbriz văd partea laterală a furgonetei roșii, pătată de sare. Poate sunt copii în ea. Poate se uită chiar acum la noi, cum venim spre ei.

Nu știu dacă ne vom opri la timp. Îmi încleștez mâinile și mi se strânge stomacul; mașina alunecă încet, tot mai încet, până ce se oprește la câțiva centimetri de furgonetă. Răsuflu ușurată, tremurând.

— Se îngroașă treaba, zice Kayla, care pare destul de agitată.

Se foiește pe scaun. Fruntea ei strălucește de sudoare. Nu-mi dau seama ce are, încă sunt puțin amețită.

Dincolo pe banchetă, Josh tresare. Trage de partea laterală a ghipsului. Opririle și pornirile

astea nu au cum să fie prea confortabile nici pentru el, cu drăcia aia pe care o are.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întreb. Pentru picior.

— Să-mi faci rost de un ligament anterior încrucișat nou, poate? spune el, ridicând ochii din carte, apoi chicotește. Nu prea ai cum să mă ajuți. Desigur, dacă nu ești cumva specialistă în vindecarea prin bioenergie, asta pe lângă specializarea în condițiile de trafic din Pennsylvania.

Obrajii îmi iau foc. Privesc în jos, iar Josh râde cu blândețe.

— Scuză-mă, zic. Sunt încordată. Ar fi trebuit să-mi țin gura.

— Nu-i nicio problemă, poți să recunoști oricând că ai greșit.

— Se recomandă evitarea călătoriilor neesențiale pe I-78 în toată regiunea, spune Harper, cu fața scăldată în lumina albastră a telefonului.

— S-ar zice că am avut dreptate s-o luăm pe altă rută, spune Brecken.

Îmi face cu ochiul în oglinda retrovizoare.

Nu știu dacă sunt mai degrabă supărată sau furioasă, dar un lucru e sigur: fiecare părticică din mine își dorește să le arate degetul mijlociu celor din mașină!

— Mereu ești așa de stânjenită când faci o greșeală? întreabă Josh.

Îl privesc încruntată, dar expresia lui nu are nimic batjocoritor. Și nici înțelegător. Se uită la mine de parcă aș fi o problemă încâlcită de matematică.

Îmi pierd cumpătul. Nu am niciun motiv să fiu furioasă pe cineva. Sunt supărată că mama e singură în noaptea asta. Sunt supărată că nu am luat un zbor mai devreme. La naiba, acum sunt supărată că m-am mutat în partea cealaltă a țării, deși Phoebe m-a rugat să rămân la școala aceea și mama a fost de acord cu ea.

Dar nimeni nu mi-a spus că, dacă mă întorc în San Diego, mama avea să treacă printr-un divorț și că avea să fie apoi singură la comemorarea unui an de la moartea surorii ei gemene.

Nu, nu geamănă; Phoebe. „Geamănă” e un cuvânt impersonal. Șapte litere, trei silabe, fără miros de tămâie, fără fursecuri cu ghimbir sau picturi în ulei. Fără plete lungi, brunete, prinse la ceafă într-un coc neglijent. Geamănă i-ar putea fi oricine. Nimeni altcineva nu ar putea să fie Phoebe. Duc o mână la piept, unde durerea stă să izbucnească.

Dumnezeule, dacă eu sunt atât de supărată, oare prin ce va fi trecând mama?

Cauciucurile patinează când Brecken demarează de la semafor, readucându-mă în prezent.

— O să facem un accident înainte să ajungem pe I-80, spune Harper când cauciucurile scrâșnesc.

— O să fie bine, o liniștește Brecken.

— Ba nu e bine. Nimic nu e bine în toată povestea asta.

Din vocea ei răzbate o notă disperată, isterică. Probabil din cauza acelor mesaje din telefon. Toate indiciile că ceva nu e așa cum ar trebui să fie.

— Hei! spune calm Brecken.

Vocea lui e joasă, blândă. Modulată numai pentru urechile lui Harper. Îi văd umărul mișcându-se, ca și cum i-ar atinge brațul.

— O să fim bine. Ai să vezi.

— Nu ăsta era planul, remarcă ea, cu o voce slabă și speriată. Nu pot fi implicată într-un accident. Știi foarte bine că trebuie să ajung acasă.

— Te-am auzit, spune Brecken la următorul stop.

Apoi o atinge, degetele lui alunecând pe țesătura albă care îi acoperă umărul.

— N-o să facem niciun accident, bine?

Între ei se așterne o pauză lungă, tensionată, care mă face să mă simt indiscretă. Arunc o privire spre Josh, care îi urmărește și el. Își ferește

privirea, așteptând reacția mea, presupun. Dau să îi întorc un zâmbet, dar el își înfige pur și simplu ochii-n carte. Categoric, băiatul ăsta trebuie să înceteze să se mai ia atât de în serios.

— Te simți mai bine? o întreabă Brecken în șoaptă pe Harper.

Nu mă uit, dar aud foșnetul slab pe care-l fac degetele lui care alunecă pe cămașa ei. Fâșâitul ștergătoarelor. Sforăiturile ușoare ale Kaylei. Iar? De ce o fi dormind atâta? O fi o boală, cumva?

— Mai bine, șoptește Harper.

În lipsă de ceva mai bun, îmi verific telefonul.

Bateria e pe sfârșite și mi-am consumat bateria de rezervă în San Diego, când zborul a fost amânat. Am un încărcător în rucsac, dar nu are niciun rost s-o sun pe mama acum. N-am de gând să vorbesc cu ea în fața oamenilor ăstora, fiindcă sigur voi sfârși prin a întreba de Daniel sau ea va sfârși prin a mă pune într-o situație proastă, cu panica ei. Va trebui să mai aștepte.

Închid telefonul și îmi ajustez centura ca să nu mă apese dureros peste stomac. Când se zărește indicatorul pentru 33 North, umerii mi se relaxează. Stomacul meu cu crampe s-a umflat până mi s-a făcut de-a dreptul greață pe șoselele locale, așa că acum sunt mai mult decât pregătită pentru o autostradă largă.

Chiar dacă știu unde duce autostrada asta.

Pe rampa de intrare, plugul a făcut o cărare mai curată decât pe toate drumurile pe care le-am văzut până acum. După ce intrăm e chiar mai bine, porțiunile largi de asfalt curățat se întind în fața noastră ca niște panglici cenușii sub confetti de zăpadă.

E categoric mai curat aici. Ninge în continuare, însă drumarii țin pasul.

Brecken oftează zgomotos, întorcându-se puțin spre noi:

— Vedeți? Deja e mai bine.

Mă las pe spate, încercând să scap de sentimentul neplăcut care m-a bântuit toată ziua. Poate ar trebui să mă odihnesc puțin. Situația se îndreaptă. O să fiu acasă până să-mi dau seama și toată călătoria asta ciudată o să rămână în trecut.

Încerc să nu observ degetul lui Josh care aleargă peste pagini, iar și iar. Sau nesfârșita mâzgăleală a lui Harper în agendă. Sau felul în care Kayla se foiește și tremură lângă mine, cu fruntea sclipind de sudoare și cu cercuri negre sub ochi, ca niște vânătăi. Și pe Brecken, care mereu își ia ochii de la drum ca să se uite la unul dintre noi.

E ridicol. Nu e nimic sinistru aici. Nimic din toate astea nu e anormal și nu ar trebui să fiu stresată.

Dar sunt.

Din fericire, următorii kilometri lipsiți de evenimente îmi calmează stomacul și nervii. Munții se înalță în depărtare, ca niște umbre aspre și cenușii dincolo de perdeaua de nea, dar sunt prea departe ca să-i simt ca pe o amenințare.

Autostrada, curată la început, e tot mai înzăpezită pe măsură ce înaintăm, totuși e bine. Celelalte mașini stau pe banda lor. Nu e niciun coșmar cu mașini care patinează pe I-78. Aștept cincisprezece minute, apoi douăzeci, dar nu se schimbă nimic. Totul e bine.

Până când nu mai e.

•

Nu mi-am dat seama că am adormit până ce nu m-am trezit când patina mașina. Deschid ochii mari exact în clipa-n care derapează cauciucurile. Mă ridic și mă uit înjur. Munții, ceva mai devreme îndepărtați, sunt acum în jurul nostru, înalți și acoperiți cu un giulgiu de omăt.

Trebuie să fi dormit mai mult decât mi-am imaginat.

— Unde suntem? întreb cu o voce ascuțită.

— Pe I-80, zice Harper.

Observ că telefonul și agenda ei nu sunt nicăieri la vedere. Are privirea ațintită la drum. Aerul e greu și apăsător, imposibil de respirat.

— Puțin după Old Furnace, zice Josh cu o voce încordată.

Se uită și el înainte.

Mașina alunecă iar și respir precipitat, privind în jur. Kayla își trage nasul, are ochii umezi ca și cum ar fi plâns.

— Ești bine? o întreb.

Îmi aruncă o privire și își trage iar nasul, vizibil enervată.

— Sunt bine.

Nu plânge, nu ca atunci când e ceva în neregulă, oricum. Poate e răcită. Oare era răcită de la început și nu am observat eu?

— Ești sigură? insist.

— Sunt bine, ți-am zis, răspunde ea, dându-și șuvițele blonde pe spate.

Încerc să nu mă holbez la ea, dar mâinile îi tremură vizibil. De parcă ar fi bolnavă sau ar avea febră.

— Încă una pe partea cealaltă, zice Harper, părând înspăimântată.

Toată lumea este.

— O văd, răspunde Brecken, cu încheieturile albe de cât de tare strânge volanul.

Ce văd? Și ce naiba s-a întâmplat cât am dormit?

Mă uit pe banda cealaltă, dar ninsoarea bate cu putere în geam și e greu să disting ceva. Suntem în plină furtună. Da, asta e, suntem în furtună.

— Pierd controlul, șoptește Josh.

În cele din urmă, zăresc o pereche de faruri, urmărite deja de companionii mei, pe banda cealaltă. Se clatină nebunește de la stânga la dreapta. Apoi se învârt până ce nu mai văd decât un far. Apoi niciunul. Apoi se ivesc luminile de poziție, ca și cum mașina s-ar fi oprit la semafor cu

fața în direcția opusă. Stomacul mi se strânge violent.

— Parcă urma să fie mai bine, zic eu, dar regret în aceeași clipă.

— Nu e momentul pentru *ți-am-zis-eu,* mormăie Josh în barbă.

— Scuze, răspund repede, fiindcă știu că are dreptate.

N-aș vrea să fiu în pielea lui Brecken acum. Puținul drum pe care-l pot vedea se reduce la o mare de alb și două urme înguste de cauciucuri. Înclinația mașinii se schimbă, SUV-ul schimbă viteza și începem să urcăm.

— Nu-mi place deloc, zice Brecken.

— Cui îi place? exclamă Kayla, cu râsul ei ciudat și maniac.

— Căutați date despre coborârea de pe muntele ăsta, spune Brecken. Verificați traficul.

Harper butonează telefonul.

— Încerc. Merge greu.

— Insistă!

Harper se răstește la el.

— Nu-mi mai da ordine! Nu sunt secretara ta.

Josh scoate un sunet de enervare și își încleștează maxilarul.

— Pot să încerc eu, mă ofer și îmi scot telefonul din buzunar.

SUV-ul schimbă iar viteza, panta devine și mai abruptă. Mi se strânge stomacul și simt o durere ascuțită drept în frunte. Privitul în telefon îmi dă din nou greață.

— Poți să cauți tu? îl întreb pe Josh.

Îi apare o cută între sprâncene.

— Care-i problema?

— Stomacul, spun. Am puțin rău de mașină. Poate n-ar trebui să mă uit în telefon.

Încuviințează, ia telefonul și tastează ceva.

— Nu te mai osteni, zice Harper. Cred că am trecut hopul.

Are dreptate. Am ajuns în vârful dealului, iar drumul devine drept. Motorul se încordează din nou, cauciucurile alunecă. Stomacul mi se face ghem și inspir lent. Sunt doar nervii mei. Trebuie să respir.

— Cât mai am până o luăm la vale? întreabă Brecken.

— Cam un kilometru jumătate, răspunde Josh, cu ochii lipiți de telefonul meu. E o alertă de accident.

— O văd și eu, spune Harper ridicând privirea din telefonul ei, apoi se întoarce în scaun. Brecken, e de rău. O groază de mașini.

— Unde? întreb.

Josh îmi înapoiază telefonul și arată cu degetul harta de pe ecran. Mi-e prea rău și sunt prea speriată ca să mă concentrez. Bag telefonul în buzunar.

— Cred că e chiar în fața noastră. La borna 204, precizează Harper.

— N-am mai reușit să citesc bornele de zeci de kilometri, răspunde Brecken, vizibil agitat. Nu văd niciun rahat!

Drumul o ia brusc în jos și semnul galben din vale îmi spune că e o curbă. Un alt indicator anunță altceva, dar e acoperit cu zăpadă. Nu e nimic pe drum, nimic pe o distanță de aproximativ cinci metri în fața noastră. Doar urmele de cauciucuri după care ne ținem.

Și apoi le văd.

Lumini. Roșii și albe, orientate în zeci de unghiuri ciudate.

— Acolo! arăt cu degetul. Vezi?

— Doar ce-am spus că nu văd nimic.

Brecken își ține respirația pe măsură ce dealul devine tot mai abrupt.

— E un pod, spune Harper, cu o voce ascuțită, speriată. E un pod la poalele dealului ăstuia.

— Îl văd, răspunde Brecken îngrijorat, cu o voce joasă.

— Încetinește, spune Josh. Ia-o mai încet ca să poți vedea.

Motorul încetinește, dar cauciucurile alunecă. Și tot alunecă.

— Las-o mai moale!

De data asta, vocea lui Josh sună ca o poruncă.

— Nu pot, zice Brecken. Patinăm.

Trage de volan dreapta, apoi stânga. E bun, dar cauciucurile par să-i fi scăpat de sub control și niciun fel de tehnici sofisticate de condus nu ne mai pot salva. Fundul mașinii se leagănă dintr-o parte-n alta, iar stomacul meu se face ghem la fiecare mișcare. Îmi dau seama că patinăm la vale și ne îndreptăm direct spre accident. Și nu e un accident minor. E genul de morman de mașini care apare la știrile naționale.

Zeci de morți.

Tragedia de sărbători.

În jurul meu toată lumea țipă. Eu, nu. Stomacul mi se strânge tot mai tare, pe măsură ce prindem viteză la vale. Roțile s-au dus mult spre dreapta, astfel încât derapăm dintr-o parte în alta. Podul e o imagine de iad, cu mașini învârtindu-se și ciocnindu-se în toate direcțiile. Nu le pot număra. Nici măcar nu îmi dau bine seama ce se întâmplă.

Însă o să facem și noi parte din iadul ăsta. Măcar atâta lucru e limpede.

Bum!

Capul îmi zboară în față la momentul impactului, dar nu e impactul cu podul, căci am fost izbiți din spate. Harper țipă. Brecken începe o litanie de *Rahatrahatrahatrahatrahat* în timp ce mașina noastră se învârte nebunește în cerc. Văd farurile din față, pe cele din spate, multă zăpadă și o balustradă amenințătoare din beton. Ne învârtim la nesfârșit, ca într-un carusel al groazei.

Mă țin zdravăn, dar impactul mă aruncă înainte ca pe o păpușă din cârpe. Centura de siguranță mă apasă pe gât, iar în urechi explodează sunetul nesfârșit al metalului care se izbește de ciment.

4 februarie

Mira,

Am ştiut că eşti o minune şi am avut dreptate. Când m-am mutat în California, am crezut că minutul acela din cafenea avea să fie singura noastră clipă petrecută împreună, ştii cât m-a torturat gândul ăsta? Ideea că nu aveam să-ţi mai văd chipul, să-ţi mai aud vocea vreodată. Dar acum nu mai trebuie să ne facem griji pentru asta, nu?

De obicei nu-mi pasă prea mult de artă. Atâţia artişti o dau în bară. Dar în ziua aceea, când am venit la vernisaj, nu am intrat să văd lucrările expuse, ci pentru că te-am văzut pe tine. Prin fereastră, Erai tu, cu ochii tăi strălucitori şi cu zâmbetul luminos. Vorbeai cu altcineva, dar am recunoscut acea strălucire.

Era aceeaşi strălucire pe care o avuseseşi când mi-ai mulţumit pentru cafea. Aceeaşi strălucire care mă atrage, aşa cum acul busolei e atras către nord. Din clipa în care te-am văzut, ţi-am văzut chipul, am ştiut că trebuie să intru şi să vorbesc cu tine. Aşa că asta am făcut.

Dar de ce te-ai prefăcut că nu-ţi aminteşti de mine? De ce să mai pierdem vremea cu sfiala? Peste trei mii de kilometri şi tot ne-am regăsit, Mira. Asta înseamnă ceva. Nu poţi să negi.

M-am întors după ce te depărtaseşi de mine, după mica noastră conversaţie. Voiam să te văd din nou, dar tu nu ai venit acolo decât pentru vernisaj. Dar nu contează, pentru că o femeie mi-a dat adresa la care îţi scriu. Soarta ne aduce din nou împreună.

Aşa că nu te grăbi. Dacă te temi să rosteşti cuvintele, scrie-le. Fiindcă eu pot să aştept pentru că ştiu, la fel cum ştii şi tu, că acesta e destinul.

Rămân în aşteptare.

Al tău

ȘAPTE

Impactul nu a fost chiar o ciocnire violentă. Mai curând o zgârietură mai dură. Apărătoarea roții din dreapta față se freacă în continuare de zid și mașina înaintează cu același scrâșnet teribil al metalului pe beton, sunet care sfâșie și văzduhul, și timpanele mele. Închid strâns ochii când alunecăm de-a lungul barierei, trepidațiile pătrunzându-mi până în măduva spinării. E genul de zgomot care îți dă o senzație ce te obligă să scrâșnești din dinți. Echivalentul, în materie de coliziune auto, al unghiilor pe o tablă.

În cele din urmă mașina se oprește, cu motorul încă mergând.

— Ești bine? întreabă Brecken, uitându-se la Harper.

Ea gâfâie precipitat. Toți suntem bine. Ea încuviințează din cap, iar noi ne verificăm, să vedem cine ce-a pățit. Căutăm cioburi sau poate răni pe care nu le-am observat. Nu pare așa de rău. Cred că am avut noroc. Deschid gura să spun asta și… *zbang!*

Impactul e pe banda din stânga noastră. Mă răsucesc la timp ca să văd mașina ricoșând după impact, zuruit de cioburi și bucăți de metal pe asfaltul înghețat. Mă uit în jur, dându-mi seama că ciocnirea noastră nu a fost numai cu noroc. A fost de-a dreptul un miracol. Sunt aici mașini prăvălite pe-o parte și o coadă lungă de mașini izbite una-n alta. Din câte pot eu să văd, mașina noastră e singura care nu e boțită dincolo de posibilitatea de rulare.

— Trebuie să ieșim de aici, spune Harper.

După expresia ei, îmi dau seama că încearcă să pună în cuvinte ceea ce gândesc și eu. Suntem în pericol.

— O să fim loviți, spune Josh.

— Rahat, îngaimă Kayla.

Nu se uită la mormanul de fiare din fața noastră. S-a întors și privește pe geamul din spate.

Nu vreau să mă uit, dar o fac. Și uite-le acolo: un șir nesfârșit de mașini care alunecă și derapează pe panta muntelui, venind la vale. Sfârșitul nu poate fi decât unul. Și dacă nu ne mișcăm mai repede de aici, o să fim și noi o parte din el.

Brecken înjură, bagă mașina în marșarier încercând să o depărteze de bariera de beton, provocând un scrâșnet cumplit, care îmi zdruncină nervii.

Harper începe să plângă. Nu o condamn. Aș plânge și eu, dacă aș mai avea ceva aer în plămâni, dar am sentimentul că am rămas fără răsuflare. Se izbește prima mașină, la ceva distanță, pe stânga, iar zgomotul de sticlă și plastic sfărâmat sfârtecă liniștea. Altele alunecă de pe drum direct în șanț înainte de a ajunge la pod.

Acestea sunt cele norocoase.

Cele ghinioniste vin direct spre noi. Cu viteză.

— Dă-i drumul, țipă Harper. Dă-i drumul odată!

Nu vreau să mă uit, dar nu-mi pot muta privirea. Ochii mei sunt lipiți de un Volvo care derapează puternic, se învârtește și se apropie foarte tare de partea de drum unde suntem noi. Mă întreb dacă o să supraviețuim. Îmi doresc să le fi trimis un mesaj alor mei. Poate și lui Zari.

Când e pe punctul de a ne lovi, închid ochii. Mașina noastră se smucește înainte și aud un huruit teribil. Volvo-ul a lovit betonul chiar în spatele nostru.

— Mai vine una, zice Josh, tot calm.

— Mergi! răbufnește Kayla. Mergi în continuare!

— Încerc! Nu am loc!

— Treci prin zid, dacă trebuie! țipă Harper. Fă orice, numai să ieșim de aici.

În spatele nostru se aude un șuierat ascuțit, sinistru, un zgomot teribil pe care-l știu din parcările pentru tiruri și din refugii. Brecken face

ochii mari în oglinda retrovizoare și apasă pe accelerație. Ne frecăm iar de bariera de ciment, dar nu ne oprim.

Înjură în barbă, încercând să își facă drum între zidul de ciment și un tir mare, în care nu e nimeni. Nu vreau să mă uit în spate. Nu vreau să știu de ce înjură fără încetare în barbă.

Dar mă uit.

Stomacul îmi saltă atât de brusc, încât aproape nu mai pot respira. Din vârful dealului alunecă într-o parte un camion cu remorcă. Creierul meu reptilian îmi trimite valuri de adrenalină în membre și îmi dă ghes să sar din mașină. Să fug.

Pentru că namila aia o să mănânce tot podul. O să ne facă praf.

— Dă-i drumu'! strig eu, deși el s-a pus deja în mișcare.

Aud vuietul motorului, scârțâitul oribil al betonului într-o parte, al metalului în partea cealaltă. Toată lumea țipă. Nu știu cine ce spune. Nu-mi recunosc vocea în tot vacarmul ăsta, dar știu sigur că țip și eu.

În sfârșit mașina noastră țâșnește înainte, eliberată din menghina dintre parapet și tir. Cauciucurile alunecă, patinează, joacă puțin până ce Brecken ajustează accelerația. Suntem pe la jumătatea podului când, în spatele nostru, camionul se izbește în mormanul de mașini.

Brecken nu oprește. Văd o explozie de plastic și metal și daune inimaginabile. Mi se pune un nod în gât. Simt în intuiția mea o certitudine dezgustătoare; mulți nu vor putea ieși pe picioarele lor din haosul acela. Cu cincisprezece secunde în urmă aș fi putut fi unul dintre ei.

Mă uit pe pod, să văd mișcări, dar nimic. E liniște. Calm. Nu văd nici fum, nici foc. La ieșirea de pe pod pe autostradă observ câțiva șoferi care ies împleticindu-se din mașini, înaintând.

Sunt persoane care pot da o mână de ajutor, în spate sunt o mulțime de alți oameni, și nu toți par

răniți. Ar trebui să fiu ușurată, dar nu simt altceva decât vinovăție.

Nu sunt sigură cum am putea ajuta noi. Nu știu ce am putea face. Dar să ne depărtăm de podul ăsta mi se pare o crimă. Toți ceilalți din mașină par complet neafectați. Sunt preocupați să ieșim de aici. Să ajungem undeva într-o zonă sigură. Și cum aș putea să-i condamn pentru asta?

Următorii doi kilometri, Brecken conduce mai încet decât a condus pe tot parcursul drumului. Un semn de ieșire, verde și îmbietor, ne promite benzină și cam atât la un kilometru distanță. Ninsoarea care lovește parbrizul se schimbă, fulgii sunt mici și înghețați. Asta probabil că înrăutățește starea drumurilor, dar măcar vizibilitatea e mai bună. În depărtare, o simfonie de flash-uri albastre și roșii. Vin ajutoare. Ar fi trebuit să ajungă deja de ceva vreme.

Ocolim o mică denivelare exact înainte de ieșire, iar alte lumini – de la ambulanțe, mașini de pompieri și mașini de patrulare – înconjoară locul unui accident grav pe care nu-l observasem. Se întinde pe toată lățimea autostrăzii.

— E accidentul la care se referea avertismentul de adineauri, spune Josh încet.

— Și ăla de pe pod ce-a fost? întreb, referindu-mă la coșmarul din care tocmai am ieșit.

— Un accident nou, răspunde sec Harper.

Traficul se târăște mai departe și noi suntem doar o bucățică din harababura generală. Pornim și ne oprim. Pornim și ne oprim. Durează douăzeci de minute să ajungem la ieșire. Până acolo, măruntaiele mele sunt deja într-o stare groaznică.

Brecken oprește la capătul rampei, iar stomacul mi se agită; un val de căldură mă străbate din cap până-n picioare. Gura mi se umple de salivă. Mă ridic în fund și realitatea cruntă mă izbește în față. Mi-e tot mai greață. S-ar putea să vomit. Strâng din pumni. Înghit anevoie, încercând să respir.

E așa de cald aici. Din toate aerisirile suflă aer cald și, pe sub haine, îmi simt subsuorile leoarcă. Mi s-a încins gâtul, iar între umeri mi se prelinge un firicel de sudoare.

— Putem da căldura mai încet? articulez cu greu.

Brecken se supune. Apoi semaforul se face verde. Pornim din nou, apoi facem stânga și stomacul mi se întoarce periculos pe dos. Îmi scapă un mic geamăt.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Josh.

— Mi-e rău, răspund. Foarte rău.

— Să nu vomiți aici, zice Brecken.

— Ți-e rău? repetă Josh, sincer îngrijorat. Rău tare?

— Trebuie să cobor din mașină. E foarte cald. Cred că asta înrăutățește lucrurile.

— O să vomiți? întreabă Harper. Vrei să oprim?

— N-o să vomit, icnesc eu, deși e foarte probabil să o fac.

Brecken încetinește și sunt sigură că e un mare efort pentru el, dar pentru mine s-ar putea să fie prea târziu. Fața și gâtul meu sunt în flăcări. Îmi desfac fermoarul hainei și mă lupt să o dau jos. Josh prinde o mânecă a gecii și mă ajută să-mi eliberez brațul.

— Mulțumesc, zic.

— Hai să-ți dăm puțin aer proaspăt, spune el, lăsând nițel geamul în jos.

Grija asta neașteptată a lui e surprinzătoare, dar aerul care pătrunde în mașină e cel mai delicios lucru pe care l-am gustat vreodată, așa că nu-mi pasă. Inspir cu lăcomie de câteva ori, cu ochii închiși. Durerea de cap pulsează la unison cu crampele care îmi agită stomacul.

— Trebuie să oprim, spune Harper. Are nevoie de o pauză.

— Știu. O văd și eu, zice Brecken.

— Mai rezistă puțin, mă încurajează Harper.

Nu răspund, fiindcă îmi folosesc toată energia să nu vomit. Aerul rece mă ajută enorm, dar tot trebuie să cobor din mașină.

— Hai să mergem la o benzinărie, propune Brecken. Putem chema o mașină de tractare.

— Ceva îmi spune că, dată fiind nebunia de la pod, jumătate din mașinile de tractare din Pennsylvania sunt ocupate, spune Josh.

— Trebuie să încercăm, intervine Harper. Sun la firma de la care am închiriat automobilul.

— Și ce-o să facă ei? întreabă Kayla, cu un râs scurt. O să comande ninsorii să se oprească?

— Am vrea noi, zic eu.

— În circumstanțe normale, ar furniza o altă mașină, explică Josh.

Brecken pufnește.

— Nicio șansă.

— Dar trebuie să anunțăm accidentul, spune Harper. Nici măcar nu știu dacă mașina asta mai poate fi condusă în siguranță.

Brecken oftează.

— Dacă nu intenționezi să faci jogging până la Poconos, mă tem că suntem legați de *mașina asta.*

Nu am nimic de adăugat, sunt sigură că Brecken are dreptate. Nu o să fie nimeni disponibil și nu există nicio vrajă care să ne propulseze pe o autostradă sigură, uscată. Am riscat și acum plătim prețul.

Cu toate astea, Harper insistă să dea telefon la firmă. Stă cu telefonul la ureche, nemulțumită că trebuie să aștepte douăzeci de minute ca să discute cu cineva de la service.

La aproximativ opt sute de metri în jos, pe autostradă, apare o benzinărie, dar nu e complexul din sticlă, luminat de neoane, la care speram. În fața stației dărăpănate se înșiră patru pompe. Clădirea e puțin mai mare decât majoritatea stațiilor și mă întreb dacă nu cumva a fost și un atelier de reparații aici, cândva. Acum locul arată ca un depozit, deși nu pot fi sigură, fiindcă

ferestrele mari sunt mascate cu reclame la bere și țigări și cu placarde care fac publicitate la produse de camping și momeli pentru pescuit.

Nu mă aștept la o toaletă de o curățenie desăvârșită, dar nu mai contează. E o benzinărie și e deschisă. Chiar dacă mi-ar oferi un closet în parcarea din spate, tot nu m-aș plânge.

Ceva speranțe am totuși. Sunt cel puțin douăsprezece mașini parcate în spațiul nedeszăpezit și mai multe chiar la pompe. Peste tot sunt oameni: călători în pufoaice care își curăță mașinile, dau telefoane, împart gustări copiilor de toate vârstele, care au fețe plictisite. Majoritatea mașinilor par a avea ceva stricăciuni. Acoperă toată gama, de la un spate zgâriat la un Ford cu partea dreaptă complet zdrobită. Altă mașină nu mai are deloc capotele din față și din spate. Câțiva călători mai norocoși se confruntă cu probleme mai lumești, precum ștergătoare înghețate și rezervoare pentru lichid de parbriz golite. Judecând după hărțile și sistemele de navigație de pe telefoane, pe care le văd în jur, fiecare încearcă să-și dea seama cum să ajungă la destinație.

Mă uit la o Toyota boțită de lângă intrarea în parcare, a cărei oglindă laterală atârnă ca un cercel jalnic.

— Cât de rele sunt drumurile astea? întreb.

Încerc să aflu de pe telefon, dar nu am semnal.

— Depășire de record, spune Josh, și îmi întinde telefonul lui. Conform știrilor, sunt două caramboluri pe I-80. Unul cu treizeci și două, altul cu douăzeci și una de mașini.

Citesc știrile menționate de el și îi înapoiez telefonul, fiindu-mi prea rău ca să mă mai uit la altceva. Benzinăria e plină, așa că Brecken dă înapoi și oprește mașina la coadă, așteptând să se elibereze o pompă.

— Ar trebui să facem și plinul dacă tot suntem aici, spune el.

— Bună idee, încuviințează Josh.

Se uită în parcare, apoi se întoarce în scaun, cu fața la noi.

— Sunt cincizeci și trei de mașini în carambol și știm că pe noi nu ne-au pus la socoteală, și nici mașinile care s-au ciocnit după aceea.

— Autostrada ar fi trebuit închisă, spune Harper.

— Acum e închisă, zice Josh.

Se uită pe fereastră și arată în direcția rampei de intrare pe autostradă.

Prin șirul subțire de copaci desfrunziți, văd curba rampei de ieșire. Mai important, văd și luminile de semnalizare și mașinile de poliție parcate de-a curmezișul. Josh are dreptate. Închid drumul de acces. Noi am ieșit de pe autostradă gândindu-ne că aveam să dăm niște telefoane. Că aveam să facem rost de o tractare sau, poate, de altă mașină.

Și acum suntem blocați în mijlocul Pennsylvaniei, fără acces la nicio autostradă majoră.

Cum naiba mai ajung eu acasă, la mama?

Verific ora. Trebuie să fi terminat tura, probabil e acasă, în pijamale, făcându-și un ceai. Respir încordată și mi se pune un nod în gât când mă gândesc la ceaiul nostru. Cum mi-l servește de fiecare dată, pe farfurioară, cu linguriță și trei cuburi de zahăr. Nu știu de unde le ia, dar din clasa a treia, de când am primit eu o carte despre cum se servește ceaiul în Anglia, mama are mereu cuburi de zahăr în casă.

Îmi doresc să fiu și eu acolo, la căldură și în siguranță, la un milion de kilometri distanță de această autostradă a dezastrelor. Când va vedea știrile și va afla de carambolul uriaș, sigur va face un atac de panică.

Stai așa. Mama crede că sunt în sud, pe I-78. Probabil își imaginează că sunt în siguranță. Dar dacă vede că nu sunt, va începe să se îngrijoreze. S-ar putea să încerce să dea de mine, dar pentru

asta ar avea nevoie de ajutorul tatei, pentru că sunt pe abonamentul lui telefonic.

Rahat, oare ar fi în stare să se gândească la asta? L-ar suna? Oare l-a sunat deja? Întrebările se bulucesc în mintea mea ca mașinile pe pod. Trebuie să limitez pagubele, și asta cât mai repede.

Degetele mele zăbovesc asupra opțiunii de apel. Ezit. Îmi doresc cu disperare să vorbesc cu ea. Deși e tristă și la distanță, e totuși mama mea, și dacă i-aș auzi vocea, situația ar fi mai ușor de îndurat. Dar trebuie să mă gândesc bine, să nu o înrăutățesc de tot.

Dacă o sun să o liniștesc, poate nu o să-și mai facă atâtea griji. Dacă am noroc, nu i-a dat prin minte să verifice pe unde-aș putea fi. Dar mă cunoaște. Dacă vorbesc cu ea, o să simtă că e ceva ciudat în tonul meu. Iar asta ar putea-o determina să verifice unde mă aflu, dacă nu cumva a făcut-o deja. Fir-ar.

— Pari cufundată în gânduri, observă Josh.

— Încerc să mă hotărăsc dacă s-o mint sau nu pe mama, îi răspund cu sinceritate.

— Poți s-o minți pe mama ta? râde Brecken. A mea ar putea să lucreze la FBI. Nu-i scapă nimic.

Oftez și bag telefonul în buzunar.

— La fel e și a mea. E înzestrată cu un fel de supersimț.

Harper lasă capul pe spătarul banchetei, cu telefonul la ureche.

— Durează o veșnicie.

— Cu atâtea accidente, probabil primesc o mulțime de telefoane, zice Josh.

— Ar trebui să luăm ceva de mâncare și să mergem la toaletă, dacă tot suntem aici, propune Brecken. În caz că nu mai găsim niciun refugiu.

— Nici măcar nu știm dacă mai putem conduce mașina… spune Harper.

— Și cu toate blocajele…

Mă uit spre mașina de poliție care închide intrarea pe autostradă. Josh îmi urmărește privirea

și se încruntă.

— Da, e rău. Drumurile secundare sunt probabil și mai proaste, dar măcar o să fie libere.

— Exact, intervine Brecken. Putem merge cât de încet vrem. Mașina asta are o tracțiune incredibilă. Nu am avut probleme până la panta aia, și chiar și-acolo, numai din cauză că eram pe autostradă și nu puteam să încetinesc.

— Nu știu ce să zic, recunoaște Harper nehotărâtă. Dar sigur nu pot să rămân aici. Semnalul e groaznic. *Trebuie* să ajung acasă.

— Știu, spune cu blândețe Brecken. Nici eu nu vreau să stau aici.

Păi, înseamnă că suntem mai mulți. Mama are nevoie de mine, și telefonul meu are un semnal de rahat, așa că a rămâne încă douăsprezece ore în parcarea asta, în speranța că vor elibera autostrada, nu e o opțiune nici pentru mine. Aș fi în stare să traversez jumătate din ținut pe schiuri sau să fur un cal, ceva, dacă e cazul.

— Prefer să ne încercăm norocul și să mergem încet. Mai bine decât să aștept aici să deschidă autostrada. Ar putea dura toată noaptea, îmi dau eu cu părerea.

— De acord. Sunt absolut sigur că nu-mi doresc să petrec noaptea de Ajun într-o benzinărie în mijlocul pustietății, zice Brecken. Nici măcar cititoare de carduri nu au la pompe. Să plătesc înăuntru?

— Nu, mă ocup eu, spune Harper.

— Eu mă duc la toaletă, zice Brecken, ieșind.

— Bună idee.

Josh se întinde după cârje. Kayla se ridică brusc, ștergându-și firul de salivă de la gură.

— Unde suntem? întreabă ea când îl vede pe Josh cum coboară din mașină și se ia încet după Brecken spre intrarea în benzinărie.

— La o benzinărie, zic. Au închis autostrada.

Mă uit din nou la ea. Nu-mi imaginez cum aș mai fi putut adormi după aventura de pe pod. Dar

Kayla pare ameţită şi dezorientată. Nu arată prea bine. E palidă, tremură, are fruntea leoarcă de sudoare. Pare de două ori mai bolnavă decât mă simt eu.

Îmi mişc capul, nu mă mai doare la fel de rău ca înainte. Şi stomacul s-a mai potolit. Dar Kayla arată cumplit. Ca şi cum ar avea febră. Poate o gripă.

— Te simţi bine? o întreb.

— Sunt bine.

Însă privirea ei cercetează nervoasă interiorul maşinii şi nu pare deloc bine. Ba chiar pare departe de a fi bine.

Încearcă de câteva ori să apese mânerul până ce reuşeşte să deschidă portiera. Apoi se clatină spre benzinărie, în urma băieţilor. Merge la fel de încet şi de straniu ca Josh, care are cârje.

— Fata asta e ciudată, zice Harper când Kayla se depărtează puţin, apoi se întoarce spre mine, cu telefonul la ureche. Tu cum rezişti?

— Sunt mai bine, zic, urmărind-o în continuare pe Kayla cu privirea. Crezi că-i bolnavă?

— Adică să aibă rău de maşină, ca tine?

— Mai curând ciumă bubonică, zic eu. Arată groaznic. Şi a dormit aproape tot timpul. Crezi că are ceva?

— Nu ştiu, zice Harper, uitându-se şi ea după tovarăşa noastră de drum. Poate.

Josh îi ţine uşa Kaylei, care dă buzna împiedicându-se în benzinărie. Intră şi el apoi. Uşa se închide în urma lor, blocându-mi vederea. Se pare că se opresc puţin la casă şi că discută ceva. Poate caută toaletele. Sau poate Josh o întreabă pe Kayla dacă are cumva Ebola, fiindcă arată de parcă şi-ar da duhul.

Îh, exact de asta aveam nevoie. Sunt blocată într-o maşină în Ajunul Crăciunului, umăr la umăr cu Ciumata Mary.

— Sigur eşti bine? zice Harper. Mai avem mulţi munţi de traversat. O să-ţi fie greu dacă ai rău de

mașină.

— Știu, poate îmi iau o sticlă de apă.

— Mă simt răspunzătoare pentru tine, spune ea, cu ochii plini de tristețe. Eu te-am adus aici, Mira. Ăsta a fost planul meu, iar acum ție ți-e rău și probabil ești speriată de moarte.

— Sunt în regulă, serios, o asigur eu, stânjenită de discuția asta și, totodată, de amabilitatea de care dă dovadă.

Oare de ce a fost așa de drăguță cu mine în avion? Sunt sigură că nu dau impresia de orfană rătăcită care are nevoie de ocrotire.

— Îmi pare rău, insistă ea, sesizându-mi stânjeneala, în timp ce-și mută telefonul la cealaltă ureche. Îmi… îmi amintești de cineva.

Întorc capul și mă uit spre benzinărie, fiindcă nu vreau s-o întreb despre acea persoană. De oricine îi voi fi amintind eu, nu are nimic de-a face cu harababura asta.

— Eu am ales să fiu aici. Tu ai fost cumsecade și m-ai luat, dar alegerea a fost a mea.

— Bine, fie. Fără dăscăleli materne, atunci, spune ea zâmbind. Promit. Ar trebui să vezi dacă au ceva medicamente pentru rău de mișcare.

— De acord.

Mâna lui Harper țâșnește-n sus și lipește telefonul de ureche.

— Da? Da, aici sunt. Mă auziți?

După o scurtă pauză, încuviințează din cap.

— În regulă. Am închiriat astăzi o mașină de la voi în aeroportul Newark…

Ies încet din mașină în timp ce vorbește la telefon. Trec pe lângă o familie care împarte sandvișuri dintr-o cutie frigorifică, și un cuplu în vârstă care ține un telefon mobil la ureche. E ca o versiune în miniatură a aeroportului Newark, peste tot oameni blocați din cauza vremii ăsteia idioate.

Împing ușa de sticlă. Clopoțelul de deasupra scoate un dangăt dogit. Magazinul miroase a hotdog încins și a cafea veche. Ușa se închide în

spatele meu. Îmi croiesc drum pe lângă un șir de prăjituri învelite în ambalaj din plastic la care se uită un grup de femei de vreo douăzeci de ani. Mai e și un fel de vitrină din sticlă în care sunt expuse unelte de pescuit și cuțite, alături de un frigider pe care scrie *Momeli Vii.* Ușa toaletei e lângă frigider, așa că mă îndrept spre aceasta, traversând culoarul unde pare cel mai probabil să găsesc pastile antivomitive.

Aici mă intersectez cu Brecken; rafturile din fața mea conțin cea mai stranie și nepotrivită adunătură de mărfuri pe care am văzut-o vreodată. Scanez opțiunile. O singură cutie de tampoane care aduce a ceva ce trebuie să fi cumpărat bunica în liceu. O cutie de voiaj pentru șervețele, deși nu văd niciun șervețel. Sunt și niște aparate de bărbierit într-un pachet de plastic și câteva role de hârtie de toaletă ambalate individual. Opțiunile medicale sunt limitate: câteva cutii mici cu aspirină, cu ibuprofen și un pachet de pastile de tuse, o marcă necunoscută. Nimic pentru greață, dar zăresc un pachet roz de tablete pentru diverse afecțiuni la stomac. Prețul îmi dă fiori, dar perspectiva de a vomita pe bancheta din spate e mai rea, așa că s-ar putea să încerc.

— Faci cumpărături? întreabă Brecken.

Tresar, surprinsă de vocea și prezența lui. Nu am observat când s-a oprit. Oare a stat acolo și m-a urmărit cotrobăind prin rafturi?

— Caut ceva pentru stomac. Tu ce faci?

— Te păzesc, zice el, pufnind. Ca să vezi și tu ce tip drăguț sunt. Dar probabil ai remarcat.

— Hm, fac eu, în loc să mă cert cu el. Ai văzut pe undeva Dramamine?

Aruncă o privire spre tejgheaua din față, unde numeroase cartușe cu țigări sunt îngrămădite în jurul casei de marcat.

— Dacă nu-i un fel de momeală de pește sau marcă de tutun, presupun că n-ai noroc. Unde-i Harper?

— A reușit să prindă la telefon firma de închirieri, zic eu, observând că Harper a mutat mașina mai aproape de pompă, dar nu a coborât încă. Nu știu cu ce-o să schimbe asta lucrurile.

El ridică din umeri.

— Harper e cu planificarea. Vrea să joace după reguli.

Râd:

— Există reguli pentru astfel de situații?

El zâmbește cu tristețe.

— Mă duc să văd ce face. Și să facem plinul, ca să plecăm odată din haznaua asta.

— Sună bine.

Iese și se duce la mașină, apoi deschide portiera șoferului și o ajută pe Harper să coboare. Mi se înfierbântă ceafa când văd cum degetele lui zăbovesc pe încheietura ei, dar s-ar putea să nu fie nimic. Flirtează? Am avut câțiva iubiți, dar apoi am ajuns într-o fundătură ciudată gen prietenie. Nu știu nimic despre privirile care zăbovesc și despre atingerile încărcate de semnificații ale mâinilor. S-ar putea să fie flirt, s-ar putea să fie prietenie. Dar mișcările lui Brecken sunt mai lente în preajma ei. Vorbește mai blând. Și ea își dă părul după urechi când vorbește cu el, se uită în dreapta și-n stânga, de parcă ar vrea să se asigure că ceea ce zice aude numai el.

— Crezi că e ceva între ei?

Tresar, surprinsă că nu am auzit bocănitul cârjelor lui Josh, care s-a apropiat. Ridic din umeri, zâmbind cu jumătate de gură.

— Habar n-am. Abia ce s-au cunoscut, nu?

— Așa să fie?

Deschid gura să răspund, dar o închid imediat. Schimb o privire cu Josh, care îmi aruncă o căutătură străpungătoare. Și el o vede, legătura asta fără nume dintre ei. Nu știu cum să-i spun, dar miroase a secret. Unul pe care ei nu vor ca noi să-l știm.

OPT

Clatin din cap și râd, hotărâtă să nu cad pradă paranoiei.

— S-ar putea să ne pripim să tragem concluzii. Mă îndoiesc că și-au găsit sufletul-pereche în aeroport, la coadă la închiriat mașini.

— Unii cred în dragoste la prima vedere, zice Josh.

Dau ochii peste cap.

— Oamenii cred în tot felul de chestii.

El schițează un zâmbet.

— Ăsta e cel mai frumos lucru la omenire, nu?

— Chiar nu știu, recunosc eu.

Încerc să zâmbesc, dar nu-mi iese. Nu-l pot citi pe Josh. Toate vorbele lui sunt învăluite într-un aer de superioritate intelectuală. Chiar și felul în care-i privește pe Harper și pe Brecken mă face să mă gândesc că își notează cum ar face el totul altfel. Mai bine.

Harper o ia spre benzinărie, iar mișcarea ei rupe vraja care ne-a cuprins pe amândoi. Îmi dreg vocea.

— Ar trebui să mă duc la baie. N-ar trebui s-o ajutăm pe Harper cu benzina?

— A spus că rezolvă ea, și oricum, ar fi cam greu. Eu n-am decât cardul, răspunde Josh.

Răsuflu puțin ușurată, fiindcă eram îngrijorată din cauza asta. Probabil am în contul personal în jur de nouăsprezece dolari, așa că, dacă n-aș fi intrat în cardul de urgență al mamei – și Dumnezeu știe că asta e o urgență! —, n-aș fi putut să plătesc cine știe ce. Dar dacă îl folosesc, mama va ști exact unde mă aflu. Parcă îmi imaginez panica ce se va lăsa peste Beltzhoover când va afla că sunt pe I-80, tărâmul recordului zilei în materie de caramboluri. Mă uit în portofel și observ că am și ceva bani cash. Cei șaisprezece dolari ai mei n-o să schimbe lumea, dar tot e ceva.

I-aș fi cerut tatei mai mulți bani, dar am crezut că o să fie un zbor fără peripeții. Mă uit la ceas și oftez. Se va întuneca în curând. La ora asta ar fi trebuit să fiu acasă, la masă, cu o cratiță mare cu tăieței cu șuncă dinainte. Sigur că anul ăsta n-or să fie tăieței. Daniel făcea tăieței.

La naiba, cui îi mai pasă de asta? Până și divorțul e o chestie peste care trebuie să trec. Se întâmplă lucruri mai rele în lume decât despărțirea unui cuplu. Bine-ar fi dacă pur și simplu aș ajunge acasă. Și atât.

Măcar ne-am putea uita la parada de Ziua Recunoștinței. Mama o înregistrează întotdeauna și, deși pare puțin aiurea să te uiți la ea în Ajunul Crăciunului, eu petrec întotdeauna Ziua Recunoștinței cu tata, așa că ea o înregistrează și o păstrează pentru mine. Ne instalăm pe canapea și o urmărim când suntem sătule de filmele siropoase de Crăciun. Sau punem la cale și alte tradiții de Crăciun ale familiei. O partidă de popice. Luminițe și ciocolată caldă. O noapte albă de copt prăjituri și de jocuri de societate. Așa făceam cu Phoebe. Toate s-au schimbat acum.

Nu știu ce vom face când o să ajung. Sunt sigură doar de un lucru: să rămân acum, aici, în benzinăria asta prăpădită din mijlocul ținutului Nicăieri, Pennsylvania, mă face să-mi doresc cu disperare să fiu acasă în dimineața de Crăciun.

Kayla trece grăbită pe celălalt culoar și nici măcar nu se uită la mine. Se îndreaptă spre ieșire, dar Harper o oprește la ușă. De unde mă aflu, observ ochii injectați ai Kaylei și părul fleșcăit.

— Sper sincer că nu e bolnavă, îi spun lui Josh. A tremurat și a transpirat aproape tot drumul.

— Poate o fi rămas în urmă cu somnul, spune el. Mie mi se pare în regulă. Poate doar puțin obosită.

— Puțin?

Râd, iar el zâmbește cu jumătate de gură, fixându-mă cu o privire care mi-ar fi plăcut, probabil, dacă nu aș fi ajuns la capătul răbdării,

prinsă în mijlocul acestei furtuni de zăpadă. Dacă ar fi ceva mai amabil, m-aș putea îndrăgosti temporar de el.

— Te gândești la ceva anume? mă întreabă și zâmbește de parcă ar ști exact la ce mă gândesc.

Din nou aerul acela de superioritate. Puțin probabil să mă îndrăgostesc.

Scutur repede din cap:

— Nu, nimic. Scuze.

— Ești sigură?

Iar zâmbetul acela.

— Foarte sigură, spun, întorcându-mă spre Harper.

Ea s-a proptit cu umărul în ușă și e limpede că încearcă s-o împiedice pe Kayla să plece. Cât despre Kayla, dă să aprobe din cap și să se depărteze, dar Harper vorbește în continuare.

Cine știe, poate ca șofer, se simte responsabilă și pentru Kayla. Poate vrea să știe ce-i cu ea. Dacă e așa, atunci sper din suflet să afle dacă boala misterioasă a fetei ăsteia e contagioasă sau nu. Nu simt deloc nevoia ca, pe lângă toate celelalte, să mă mai și îmbolnăvesc. În cele din urmă, Kayla dă la o parte mâna lui Harper și iese. Scoate o țigară din geantă și fumează lângă un aparat de făcut gheață, ceea ce mi se pare destul de ironic, dată fiind vremea de afară.

Ușa se deschide din nou și fac ochii mari. Iese Josh. Nici nu observasem când a plecat. Dumnezeule, sper că nu își imaginează că îl plac. Chiar nu-mi trebuie așa ceva. Îl urmăresc cum se împiedică și se clatină în drum spre mașină, unde Brecken pune benzină. Bat palma ca băieții și apoi încep să vorbească, de parcă fulgii de zăpadă nu s-ar așterne pe capetele lor și vântul nu le-ar lipi pantalonii de picioare.

E foarte urât afară. Suficient de urât pentru ca orice drum pe care o să mergem să fie greoi. Apropo de mers: probabil ar trebui să nu mă mai învârt pe aici ca o gură-cască.

O iau spre toaletă. Înăuntru dau peste Harper, care tastează furioasă ceva pe telefon. Nici măcar nu se uită la mine. Stă într-un colţ, cu ochii în ecran și își mișcă degetele caraghios de repede.

Zăbovesc la ușă, întrebându-mă dacă ar trebui sau nu să spun ceva. Privește o clipă spre mine, cu o expresie de suferință întipărită pe chip. Apoi lasă repede ochii în jos și îmi amintesc: e posibil să nu vrea să vorbească cu mine despre toate astea. Dacă ar vrea să-și descarce sufletul, ar face asta. Doar în avion a fost oricum, numai timidă nu.

Pleacă în timp ce eu sunt încă în cabină; ușa se închide în urma ei cu un scârțâit ușor. Termin și mă spăl pe mâini. În magazin, la casă, caută ceva în geantă. Se întoarce brusc și se îndreaptă spre toaletă, ca și cum ar fi uitat ceva. Poate cheile?

Iau cinci sticle de apă și cinci pungi cu snacksuri de pe cel mai apropiat stelaj. Tipul de la casă – care nu pare cu mult mai mare decât mine – ține un cartuș de țigări. Ochii mi se opresc la numele tipărit pe ecusonul lui: Corey.

Corey se întoarce și-i spune ceva unui bărbat mai în vârstă, din spatele lui. Al doilea bărbat nu poartă uniformă, dar cum e o versiune mai în vârstă, mai corpolentă a lui Corey, presupun că sunt rude. Poate e proprietarul. Se trântește pe un scaun rabatabil și se uită la un televizor mic, așezat pe un raft, sub tejghea.

— Tată, îl strigă Corey. Tată!

Bărbatul nu ridică privirea, dar întinde mâna să ia cartușul de țigări de la Corey. Îl împinge într-un teanc sub raftul din spate, fără a-și dezlipi privirea de la ecran.

Las pe tejghea produsele pe care le-am ales și îmi înghit disconfortul care m-a cuprins dintr-odată:

— Bună!

Corey nu-mi întoarce salutul. Se uită la mine cu o privire goală, tastând la casa de marcat. Se oprește și își freacă bărbia acoperită cu tuleie rare.

Are unghiile roase și murdare, și chiar nu vreau să mă uit cu mai multă atenție. Bat cu o monedă în tejghea și aștept să-mi spună suma de plată.

— Benzinăria se închide în douăzeci de minute.

E tipul în vârstă. Tatăl.

Corey îmi comunică suma și îi dau o bancnotă de zece dolari. Nu vreau să mă uit la el, dar nici să-l privesc pe taică-său. Are ceva închis la culoare în gură și o cană lângă el despre care nu vreau să aflu mai multe.

— Prietenele tale ar face bine să se grăbească, zice el, dând din cap.

— Prietenele mele?

— Aia, zice el, săgetând-o din priviri pe Kayla, care a intrat cât eram eu la casă și acum se plimbă aiurea printre rafturi. Părea de pe altă planetă. Și aia care nu-și găsește portofelul.

Mă întorc la timp să o văd pe Harper cum țâșnește din baie și o zbughește direct pe ușă, cu o expresie evidentă de panică pe chip. Din spatele casei de marcat, Corey mă privește cu buzele uscate, pe sub pleoapele grele. Schițez un zâmbet forțat. Bărbații ăștia doi mă neliniștesc, dar n-aș putea să spun exact de ce. Poate eu sunt de vină. Sunt încordată la maximum.

— Dacă aș plăti eu?

Mă ofer fiindcă, sinceră să fiu, mi-e mai teamă să plec fără să plătim decât să-i explic toate astea mamei, îmi doresc brusc să știe cineva exact unde anume mă aflu.

— Am cardul la mine.

— Bancomatul e stricat, zice tatăl. I-am spus prietenei tale frumușice, dar n-a avut nimic împotrivă. A zis că are *o mulțime* de bani lichizi la ea.

— Asta până când n-a mai găsit portofelul, zice Corey.

Rânjetul lui e întrerupt de clinchetul clopoțelului de la ușă; tocmai a intrat cineva.

— Cât costă benzina? întreb, verificându-mi puținele bancnote pe care le mai am în portofel, plus restul pe care o să mi-l dea după ce va finaliza cea mai lentă tranzacție din istorie.

— Patruzeci și opt și douăzeci.

Tresar.

— N-am atâta cash. Nu aveți vreun bancomat de rezervă pentru situațiile când pică electricitatea?

— La noi rezerva sunt banii gheață, zice Corey, frecându-și iar bărbia.

E limpede că își savurează momentul de putere.

— Avem afișe afară, ați fi putut să le citiți, continuă el.

— Poate nu le-am observat, mă răstesc eu.

Ce s-o fi întâmplat cu spiritul sărbătorilor?

— Afară e o situație de urgență, iar noi am fost cât pe ce să fim implicați în accidentele alea mari, așa că îmi pare rău că am fost puțin tulburați, continui.

Tatăl s-a ridicat. Picioarele metalice ale scaunului zgârie podeaua. Fac mecanic un pas în spate de la tejghea. E mult mai zdravăn decât fiul lui și are pumnul de două ori mai mare decât un baros. Pare înfuriat. Instinctul meu primar lansează semnale de alarmă prin toate venele. Bărbatul ăsta e periculos.

Tatăl iese de după tejghea și, cu toate că fiecare celulă din mine vrea să se îndepărteze cât mai mult, mă forțez să stau pe loc și să-l înfrunt. Inspir pe nas, simt miros de tutun, de benzină și, mai vag, de substanțe chimice. Dezinfectant. Ceva ce am adulmecat și mai devreme, la refugiu, iar acum știu de unde vine.

Spitale. Oricare ar fi dezinfectantul ăsta așa de popular în Pennsylvania, e limpede că e folosit în tot felul de instituții. Refugii. Benzinării. Clădirea în care a murit mătușa mea.

Alung gândul și privesc în sus. Observ un afiș prins pe perete, deasupra raftului cu țigări.

PERSONALUL ESTE ÎNARMAT Și ANTRENAT.

— Tulburați sau nu, ați face bine să puneți mână de la mână și să plătiți benzina pe care ați băgat-o deja, zice tatăl, distrăgându-mi atenția de la afiș. Sunt o mulțime de afișe. Și cum am spus, închidem în douăzeci de minute.

— Și dacă nu avem cash?

— Pun pariu că puștanii ca voi au o mulțime de bani.

Nu știu ce vrea să zică prin „puștani ca voi”, dar judecând după tonul lui, sunt sigură că nu e un compliment.

— Am să vorbesc cu ceilalți, spun eu. Nu încercăm să ne sustragem. Pur și simplu n-am văzut afișele. Nu știam că bancomatul nu funcționează.

— Nu-i problema mea. Toți avem familii la care trebuie să ajungem, iar voi trebuie să plătiți pentru ce ați cumpărat.

Nu așteaptă să-i răspund. Se așază în scaunul lui pliant și picioarele metalice scrâșnesc din nou pe podea. Privirea îmi zboară iarăși la afișul care spune că sunt înarmați. Poate e de fațadă. Sper. Dar omul ăsta are cuțite expuse într-o vitrină, iar promisiunea din ochii lui mă face să cred că nu e genul care aruncă amenințări goale în dreapta și-n stânga.

— Mai dorești ceva? întreabă Corey, întinzându-mi câteva monede.

— Nu pot returna lucrurile astea? Aș avea bani așa.

— Îmi pare rău, nu dăm banii înapoi.

Se uită la mine batjocoritor. Cred că îi place să mă pună la punct.

Mijesc ochii și pun banii pe tejghea.

— Păstrează restul. Revin cu ce mai avem de plată.

Mă întorc să mă uit după Kayla, dar trebuie să se fi dus la toaletă. Grozav. Nu că mă aștept să-mi

dea ea un teanc de bani. Aud un scârțâit și observ că cineva trece pe culoarul de lângă mine, spre spatele magazinului. Sper că e Kayla, dar nu e ea. Ci un bărbat cu o șapcă galbenă jerpelită.

Mă cuprinde o senzație de déjà-vu și mi se încordează umerii. Am mai văzut șapca asta. E ceva cu ea. Am văzut-o recent. Și mirosul, mi-e cunoscut și mirosul ăsta. El e. Bărbatul de la refugiu!

Mă trece un fior rece pe șira spinării când îmi amintesc. Bărbatul care stătea la masă, în întuneric. El este. Nu-i văd fața, doar partea din spate a șepcii și haina maro pe care o poartă.

Nu se poate. Era la două sute de kilometri distanță, pe altă autostradă.

Înghit în sec și gâtul parcă mi se strânge când cercetez haina roasă, maro, și părul blond, murdar, care se revarsă pe guler. Stă în ușa deschisă a frigiderului și caută ceva înăuntru. Mă ia cu friguri.

El este.

Dar cum?

Dă să se întoarcă, de parcă mi-ar fi simțit privirea. Zăresc într-o străfulgerare o bărbie fleșcăită. Un nas borcănat…

— Mira!

Mă întorc speriată spre ușă, unde o văd pe Harper, cu ochii mari, îngroziți.

— Mă ajuți să-mi găsesc portofelul?

— Sigur că da!

Apuc de toarte sacoșa de plastic cu sticlele cu apă și mă îndrept către ușă. Mai arunc o privire spre frigidere, dar omul cu șapcă galbenă a dispărut. S-a evaporat.

Toaletă. E la toaletă. Și probabil că e doar un om care călătorește, la fel ca noi. Se mai întâmplă. Dar în același timp, am sentimentul că e undeva în benzinăria asta și mă urmărește. O urmez pe Harper înapoi la mașină, acum n-am niciun motiv să mă gândesc la vreun bărbat ciudat peste care am

dat de două ori. E o coincidență, nu o problemă. Pe când banii pe care trebuie să-i plătim tipilor înfricoșători de la benzinărie? Asta e ceva nenegociabil.

Deschid portiera din față, în dreptul pasagerului. Josh e în spate, căutând portofelul, așa că eu încep cu compartimentul din față.

— Deja a căutat acolo, zice Brecken de pe scaunul șoferului, contorsionat, cercetând cu atenție consola. Harper, ai verificat totul în spate?

— N-are cum să fie aici în spate, zice ea.

Stă aplecată în portbagaj și dă la o parte bagajele. Apoi desface fermoarul genții ei.

— Nu știu, zău, de ce îmi mai verific bagajul. L-am avut cu mine în față. În portofel am avut cartea de vizită cu numărul de telefon al firmei de mașini.

— Încearcă să te liniștești, zic. Sunt sigură că-l vom găsi.

— Ar fi trebuit să-l găsim deja! L-am avut asupra mea!

— Încearcă să închizi ochii și să-ți amintești când a fost ultima dată când l-ai atins, zice Josh.

Kayla râde, anunțându-și întoarcerea la mașină. Arată categoric mai vioaie. Își azvârle rucsacul în spate:

— Sună de-a dreptul pornografic, Josh.

— Nu-i deloc pornografic, face Josh enervat. E un truc psihologic. Poate funcționa atunci când încerci să-ți amintești ceva.

— De acord, zice Brecken. Încearcă să-ți amintești. Ar putea fi de folos.

— Nu trebuie să încerc, se răstește Harper, trăgând nervoasă de fermoarul genții. L-am avut în buzunarul drept al hainei când am sunat la agenția de închirieri. De atunci nu l-am mai atins.

— Poate nu-ți amintești clar, zice Brecken. Ai atâtea pe cap…

Se oprește brusc, iar ea îi aruncă o privire alarmată.

— Am putea căuta din nou în benzinărie, zic.

— Am căutat fiecare centimetru la toaletă și pe culoarul pe care am mers, spune Harper. L-am avut în mașină. Sunt absolut sigură. Îmi amintesc că am pus cartea de vizită la loc în el.

O rafală de vânt izbește portbagajul deschis și umple bancheta cu zăpadă.

— Închide-l și vino aici, spune Brecken. Hai să ne gândim puțin.

O altă rafală de vânt pătrunde în mașină. Josh și Kayla își feresc capetele din calea aerului înghețat, bombănind. Harper izbește capota portbagajului și vine spre portiera din față, unde caut eu.

— Mă duc eu în spate, zic.

— Nu, ar trebui să stai în față. Ajută când ai rău de mașină, spune Harper.

— Așa, deci, o să fim parteneri de fărădelege, Mira, zice Brecken, făcându-mi cu ochiul. Cred că a vrut să fie prietenos, dar râsul meu vine prea târziu și sună sec.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să stau lângă băiatul ăsta care ar putea face reclamă la fraternitățile de modă veche din facultăți, dar ce argument aș putea invoca? *Nu, mulțumesc, prefer să mi se facă greață pe scaunul din spate*? Accept ideea, mă strecor pe bancheta din față și trag portiera.

Pielea e caldă, grație scaunelor încălzite electric. Căldura pătrunde prin haine și ajunge până în străfundul gândurilor mele, iar acum, că nu-mi mai este greață, e chiar plăcut. Pun geanta jos și îmi prind centura de siguranță. Bărbatul cu șapcă galbenă nu a ieșit încă. Mă uit spre benzinărie, dar e greu să observ cine e înăuntru, căci a început din nou să ningă tare.

— Trebuie să le plătim nemernicilor ăstora. Cine are cash? întreb.

— Nu te uita la mine, zice Kayla. Eu am trei dolari, cam așa ceva.

Josh ridică din umeri.

— Nu umblu cu bani la mine.

— Sigur că nu, doar tu ești în secolul XXI, oftează Harper.

Arăt spre benzinărie:

— Și am nimerit peste o benzinărie din 1978, unde toată lumea pescuiește și vânzătorul nu acceptă decât cash.

— Nu aveți niște bani rătăciți pe undeva?

Întrebarea Kaylei este adresată direct lui Harper și Brecken. Am înțeles care-i treaba, amândoi par să provină din familii înstărite, totuși este o întrebare tupeistă.

— Vorbești serios? se răstește Brecken. Și de ce presupui, mă rog, că am avea cash? În caz că ai uitat, Harper tocmai ce și-a pierdut portofelul!

Kayla pufnește.

— Geaca ta îmi spune că nu duci lipsă de bani. N-am crezut că aveai s-o iei ca pe un afront. Ca să nu mai amintesc de cerceii fetei ăsteia.

— Mi-am cheltuit toți banii lichizi la agenția de închirieri. Și las-o pe Harper în pace, zice el, cu mușchiul maxilarului zvâcnind vizibil.

De ce devine așa defensiv când vine vorba despre o fată pe care abia a cunoscut-o? Mă întorc și surprind privirea lui Josh din spate. Se uită la mine într-un fel care îmi spune că ne gândim la același lucru.

— Brecken mi-a dat o parte din banii pentru închiriere, spune Harper. Aveam două sute de dolari. Trebuie să-mi găsesc portofelul.

— Sunt destul de sigură că cei doi proscriși din Vestul Sălbatic sunt gata să năvălească peste noi dacă nu le dăm banii în următoarele zece minute, zic eu. Eu le-am dat cam șapte dolari. Mai are cineva ceva?

Josh se caută în toate buzunarele.

— Nimic. Îmi pare rău.

Brecken desface un portofel subțire:

— Am o bancnotă de zece.

Kayla îi întinde trei dolari mototoliți.

— Atât am. Și nu vă uitați așa la mine, v-am spus de la aeroport că nu vă pot plăti.

— Ce ne facem? se lamentează Harper. Suntem cinci oameni în mașină și avem în total douăzeci de dolari?

— Nu-i vina noastră că locul ăsta a rămas în Evul Mediu, spune Brecken. Aș putea cumpăra toată benzinăria asta cu linia de credit pe care o am în portofel!

— N-au nici măcar un model vechi de bancomat? întreabă Josh.

— Se pare că nu, răspund. Și tipul n-a fost tocmai amabil când l-am întrebat.

— Eu nu m-aș pune cu ăla bătrân, zice Kayla.

Expresia ei nu e nici sarcastică, nici plictisită, nici relaxată. E extrem de serioasă. Se uită spre benzinărie, cu colțurile gurii buzelor subțiri lăsate în jos. Mă întreb dacă o fi citit și ea afișul ce avertizează că angajații sunt înarmați și pregătiți să pompeze gloanțe în cei care nu-și plătesc benzina.

— Ce facem? întreabă Harper, cu o voce mică.

E cu totul diferită de fata încrezătoare din avion.

— Respiră, spune Brecken, întinzându-se peste scaun în spate, spre ea.

O camionetă se oprește între pompe și benzinărie. Aud muzica ce răzbate din cabina pasagerilor, chiar și cu geamurile închise. Vântul se izbește în geamurile mașinii noastre. Mă cutremur.

Brecken pornește motorul și clatină din cap.

— Și dacă i-am da cât avem? Îi explicăm situația și îi promitem că îi vom trimite restul.

— E Crăciunul, mustăcește Josh.

— N-o să accepte, spune Kayla, înnegurată. N-o să cadă la învoială.

Îi este frică. Am bănuiala că fata asta cunoaște destul de bine bărbații de felul lui Corey și tatăl lui. A simțit ea ceva. Nu cred că vorbește prostii. Îmi amintesc ce-a zis mama, să țin ochii deschiși. La astfel de situații se referea.

— Cred că are dreptate, zic.

Josh oftează.

— Nu pot să zic că nu-s de acord. Nu par prea rezonabili.

— O să sune la poliție și o să spună că am furat, zice Harper. *Nu pot* permite una ca asta.

Ultima ei propoziție îmi atrage atenția. Oare am auzit bine?

— Nu pot, repetă ea, privindu-l numai pe Brecken.

Mă încordez. *De ce ar fi așa de rău să cheme poliția?*

Ca răspuns, el încuviințează hotărât din cap. Apoi cercetează parcarea în dreapta și-n stânga.

Harper respiră precipitat.

— Dar am să vorbesc cu el. Am să încerc.

— Nu, spune simplu Brecken.

— E singura cale. Mă descurc eu cumva. Trebuie să mă gândesc puțin, să-mi fac un plan. O să fie bine.

Brecken scutură din nou din cap, fixând în continuare cu privirea benzinăria. Apoi mașinile. Drumul de dincolo de ele. Mâinile lui se încleștează pe volan. Mi se strânge stomacul.

Nu se poate să se gândească la ce cred eu că se gândește. Trebuie să fie altceva. Doar n-are de gând să plece pur și simplu de aici, nu?

Pentru că asta *înseamnă* furt.

Și, dacă am întâlnit vreodată un om de la care mi-ar fi o frică de moarte să fur, atunci acela e bărbatul care ședea pe scaunul metalic rabatabil. A reușit să o sperie și pe Kayla. E ca un avertisment.

Brecken pornește mașina și cauciucurile înaintează puțin.

Icnesc și mă uit în spatele meu la Josh. Amestecul de șoc și teamă de pe chipul lui reflectă ce simt și eu.

— Ce faci? întreabă Harper, rămasă fără suflu. N-am plătit.

— O să le trimitem banii, spune Brecken, potrivindu-și mâinile pe volan. Dacă își imaginează că am de gând să stau aici până cheamă el poliția, n-are decât să mă pupe-n fund.

Trag aer în piept ca să protestez, dar până să apuc să spun ceva, Brecken apasă pedala de accelerație. Tare.

NOUA

Cauciucurile SUV-ului calcă zăpada și ne luăm zborul.

Harper bâjbâie după centura de siguranță și strigă:

— Ce faci?

Mă agăț de scaun când mașina se înclină tare spre dreapta, revenind în poziția corectă odată ce cauciucurile se îndreaptă.

— Oprește mașina! strigă Harper.

— Oprește!

Aș vrea s-o susțin, dar vocea mea șoptită sună vlăguită, pierdută între huruitul motorului și inima care îmi bubuie nebunește.

— Ai furat benzina aia, zice sec Josh, șocat. Și acum pur și simplu fugi.

— Calmați-vă.

Nu e niciun strop de nesiguranță în vocea lui Brecken. Accelerează când trecem pe lângă benzinărie. Cauciucurile patinează, mașina alunecă spre dreapta. Spaima Kaylei se preschimbă în altceva, ochii i se întunecă. Începe să râdă. Mă răsucesc în scaun, cu ochii la ferestrele benzinăriei. Sunt acoperite cu prea multe afișe și nu pot să disting ce e înăuntru. O fi vreo mișcare?

Sau doar îmi imaginez?

Poate nu ne vede din cauza afișelor.

Ușa benzinăriei se deschide brusc.

Îmi îngheață sângele în vene. E tatăl. Își trage haina pe el, cu cheile în mână.

— Vine după noi, zic.

— Lasă-l să încerce.

Brecken cel prietenos de adineauri a dispărut. Nu-l cunosc pe tipul ăsta rece care i-a luat locul. E hotărât să rezolve cumva situația.

— Până vine el, noi suntem departe.

— Cum? întreabă Josh. Nu putem să ieșim pe autostradă. Drumurile sunt înzăpezite.

— Nu pot face asta, șuieră Harper, respirând precipitat. Aveam un plan. Aveam un plan și ar fi putut să meargă.

— Calmați-vă, repetă Brecken. E doar un bon de patruzeci de dolari pe care nu i-am plătit. N-am dat foc benzinăriei.

— Și ți se pare că e în regulă? strigă ea. Asta înseamnă furt. Tu crezi că îmi permit să…

Harper se oprește brusc.

Mă întorc și mă uit după tip. Nu-l văd din cauza zăpezii, a pompelor de benzină și a numeroaselor mașini din parcare. După aceea îl zăresc. Urcă în cabina unei camionete jerpelite exact când trecem pe sub I-80. Din cauza podului de deasupra noastră, suntem cufundați în beznă pentru o clipă.

Ieșim de sub pod în lumina stinsă a unei după amiezi de iarnă. Spun precipitată:

— Ne-a văzut. A urcat deja în camionetă.

— Urmărire în viteză pe viscol!

Kayla chicotește, iar Josh pocnește din degete în fața ei.

— Kayla! Nu e cel mai bun moment! Ai priceput?

Ea chicotește încet, dar nu pare întru totul convinsă. Afară ninge cu fulgi mari, frumoși. Kayla greșește în privința vitezei. Probabil avem treizeci la oră. Nu putem merge mai repede. Drumurile au fost curățate la un moment dat, dar zăpada s-a depus și acum stratul are deja câțiva centimetri. Și treizeci pare prea repede.

— Nu pot să cred că faci asta, spune Harper.

— Încerc să ajut, se răstește Brecken.

În spatele nostru apar niște faruri. E camioneta.

— E în spatele nostru, zic.

Brecken face dreapta, pe un alt drum secundar.

— Să se uite cineva pe-o hartă. Ajutați-mă.

Îmi cercetez buzunarele, dar telefonul meu sigur e în geantă. Deschid torpedoul, sperând să găsesc ceva. Dau de o hartă împăturită pe care scrie

PENNSYLVANIA. Brecken o vede și clatină din cap.

— Nu ne ajută dacă nu știm unde ne aflăm. Am nevoie de sistemul de navigație.

— Mă ocup, zice Josh. Ecranul telefonului îi scaldă fața într-o lumină albăstruie.

Împăturesc harta și o pun la loc.

— Pe-aici?

— Ia-o pe acolo, strigă Josh.

Brecken se supune și partea din spate a mașinii patinează puternic. Peste câteva clipe, Josh zice:

— Următoarea la stânga. Și după aceea prima la dreapta.

Stomacul mi se întoarce din nou pe dos; gâtul îmi este prea încordat, prea plin. Mă agăț de scaunul de sub mine și palmele transpirate îmi alunecă pe piele.

— Nu pot să respir, nu pot să respir, zice Harper iar și iar.

— Ești bine, spune Brecken și trage de volan când dreapta, când stânga, alunecând și vibrând după fiecare colț, după fiecare hârtop. Suntem bine cu toții.

Inima mi se izbește cu atâta putere de cutia toracică, încât e de mirare că nu se rupe nicio coastă. După câțiva kilometri însă, încep să mă gândesc că poate Brecken are dreptate. Farurile camionetei se văd prin parbrizul din spate, însă după câțiva kilometri și o altă cotire, dispar. Drumurile se îngustează în fața noastră, sunt întunecate, înguste și înzăpezite. Nu sunt lumini. Niciuna.

Stai așa.

În spatele nostru, la distanță, apar niște faruri. Îmi fixez privirea asupra acelor puncte luminoase, încercând să măsor distanța dintre noi și camionetă. Dacă noi îi putem vedea pe ei, nu înseamnă că ne pot vedea și ei pe noi?

— Stinge luminile, îi spune Josh lui Brecken.

— Nu le-am pornit, răspunde acesta.

— Sunt automate, zice Josh. Trebuie să le închizi manual. Așa, scapi de luminile de poziție.

Face ce i s-a spus și drumul devine mai cenușiu decât cenușiul însuși, un memento înspăimântător că se lasă noaptea. Copacii înalți de o parte și de alta a drumului ne permit să ne pierdem în umbră. Zăpada foșnește încet sub cauciucurile noastre.

Brecken urcă un deal și frânează puțin în vârf. Mașina alunecă, mi se strânge stomacul, dar mă răsucesc pe scaun și încerc să verific ce se întâmplă în urma noastră. Razele de lumină din depărtare. Încerc să estimez lucruri pe care nu am nicio șansă să le măsor. Distanță. Viteză. Model și marcă. Oare camioneta aceea ne ajunge din urmă? Sau e o altă mașină?

— Fă la stânga imediat după dealul ăsta, zice Josh încet.

— Cum?

— Aici, spune Josh. Pe terenul de camping. N-o să ne vadă, suntem sub pantă. Ține-te de urmele deja existente de cauciucuri, ca să nu fie prea evident.

Brecken face stânga și depășește un indicator din lemn pe care scrie CEDAR HILL CAMPGROUND.

Drumul e aproape năpădit de vegetație, urmează o pantă lină, apoi face o curbă bruscă spre dreapta.

— Folosește butonul de asistență la urcare, spune Harper, a cărei voce pare ceva mai fermă.

Mașina se clatină înainte și înapoi, cauciucurile ba alunecă, ba mușcă din zăpadă. Las capul pe spate, cu fruntea plină de sudoare. Nu mai pot sta mult în mașina asta. Mai am puțin și vomit. Sunt sigură. Mă răsucesc în scaun, încercând să găsesc farurile printre copacii golași. Nimic.

În cele din urmă, Brecken ajunge într-o parcare mică; trage în dreapta, unde cabana de recepție, închisă acum, se înalță între două alei blocate cu porți, care duc înspre zona de camping. Parchează

între două tufe mari. Doi pini ne asigură o acoperire decentă.

Aici nu putem fi văzuți de pe drum.

N-o să ne vadă. Nu.

Îmi repet asta în gând, disperată să o cred. Disperată să mă trezesc din coșmarul acesta cumplit și să fiu lângă mama. Oare știe cât de dor îmi e de ea? Când vorbim la telefon, bat mereu câmpii despre culori și umbre și următoarea expoziție; oare am apucat vreodată să mă opresc din vorbăria despre arta mea și să-i spun cât de mult contează ea pentru mine? Că o iubesc?

— Urme de cauciucuri, spune Josh răspicat și la obiect. Se va lua după urmele noastre unde ies de pe drum și intră pe alee.

— Rahat.

Brecken deschide smucit portiera și aleargă pe deal. Disperată după aer curat și plină de adrenalină, deschid și eu portiera și țâșnesc din mașină după el. Ninsoarea înghețată îmi biciuiește obrajii și inspir cu nesaț, simțind cum stomacul mi se potolește. Cu nervii e altă poveste, dar mă țin după Brecken.

Își croiește cu greu drum spre baza dealului, afundându-se în zăpada din apropierea intrării în camping. Smulge o creangă mare din copac și desenează arcuri largi cu ea pe zăpadă. Funcționează mai bine decât am crezut. Și ne ajută și vântul, care mătură drumul și dealul și îmi șfichiuiește ochii.

Încerc să contribui și eu, bătătorind zăpada și împrăștiind-o pe alocuri. E greu. E greu de respirat aici, afară. Cu fiecare gură de aer parcă înghit gheață în plămâni. De văzut e și mai greu, dacă nu îmi protejez ochii. Dar când fac asta, observ că urmele noastre nu sunt acoperite doar pe drum. Ninsoarea le-a acoperit până în vârful dealului. Poate chiar înainte. Ar trebui să fim în regulă.

Printre copaci, observ farurile camionetei la distanță, înainte de a se apropia de baza dealului. E

mult mai aproape acum.

— Vine! Ascunde-te! strig.

Brecken fuge puțin înapoi și se ascunde după un copac. E la câțiva metri de drum, cu chipul încordat și ochii închiși. Eu sunt mai sus pe deal, ascunsă după tufișuri uscate și ramuri de brazi. Îmi strâng pumnii în mănușile roșii și îmi țin răsuflarea, urmărind cum camioneta o ia spre un alt deal.

Se apropie.

Se apropie mai mult.

E pe penultimul deal și simt cum mi se pune un nod în gâtul uscat. Îmi vane să mă las la pământ și să mă ascund ca un copil care se teme de întuneric, dar stau și mă uit, deși ninsoarea îmi biciuiește fața și lacrimile îmi curg șiroaie pe amândoi obrajii.

Apar farurile.

Dumnezeule, încetinește?

Oare ne-a văzut?

Brecken se uită la mine printre rafalele de zăpadă. Îi văd ochii întunecați, măriți de îngrijorare. Nu am mascat urmele de cauciucuri de pe drumeagul de intrare pentru că n-am avut timp. Zgomotul motorului îmi bubuie în urechi și inima îmi bate ca a unui iepure prins. Ninsoarea cade ca niște ace de gheață pe fața mea. Camioneta trece pe alee și merge mai departe.

Răsuflu profund după ce mi-am ținut îndelung respirația. Brecken se apleacă sprijinindu-și mâinile pe genunchi, ca și cum i s-ar fi făcut rău. Cunosc starea. Apoi se uită la mine, rânjește, iar eu mă minunez de aspectul rapace al trăsăturilor lui.

Poate Brecken e un băiat cu care ar trebui să fiu atentă.

Știe cum să zâmbească unei fete. Pun pariu că știe exact cât e de atrăgător și cum să profite de asta. Gheața care îmi curge acum prin vene nu are nimic de-a face cu frigul.

Brecken iese de după copac și dinspre drum se aud trosnetul crengilor și fâsâitul zăpezii. Mi se

strânge iar stomacul și mi se usucă gâtul.

Privesc spre șosea, unde ninge în rafale. Două stopuri se uită la mine, ochi roșii într-o mare de alb.

Aștept luminile de marșarier, și o inevitabilă revenire a panicii, dar acestea nu se ivesc. Camioneta face dreapta, o ia în jos pe alt drum. Ne urmărește pe un drum pe care nu am mers.

Mă sprijin de cel mai apropiat copac, slăbită, dar ușurată, și scot aburi pe gură.

Crengile se împletesc deasupra capului meu, linii negre contorsionate care se desenează pe cerul cenușiu. Ori e mai târziu decât credeam, ori ninsoarea se întețește.

Brecken își croiește anevoie drum spre munte, roșu la față și cu părul negru ciufulit și țepos.

— Gata, zice el surescitat. Facem o echipă bună, Mira. Dacă rămânem împreună, o să fie bine.

— Poate, zic.

Îmi face cu ochiul.

— Nu-ți face griji. Soarta e de partea noastră.

Zâmbetul nu-i dispare, chiar dacă nu răspund. Pare triumfător, răsuflă greu și e îmbujorat la față.

— Ești gata să mergem? mă întreabă.

— Ești sigur că a plecat?

— Suntem în siguranță acum.

Încuviințez din cap și îl urmăresc cum se îndreaptă spre mașină. Dar nu cred o vorbă din ce-a spus.

Nu sunt în siguranță. Nu am fost în siguranță din clipa-n care am acceptat să urc în mașina asta.

ZECE

Când ne întoarcem, Harper și Brecken fac o mică plimbare. Iar prin mică plimbare vreau să spun că Harper îl târăște pe Brecken după copaci, ca să poată țipa la el. Nu știu de ce s-a mai ostenit să se depărteze. Toți am auzit foarte clar cum îl făcea praf. În plus, nu e singura supărată pentru mica lui abatere infracțională. Excursia asta a fost un coșmar încă de la început, iar acum, cu un delincvent la volan, nu poate fi decât și mai rău.

Poate dacă ar conduce altcineva, situația s-ar mai calma. Mă instalez pe scaunul pasagerului și îmi mișc degetele în fața radiatorului. Josh spune că telefonul lui rămâne fără baterie și mă întreabă dacă am un încărcător. Măcar de data asta pot ajuta și eu cu ceva. Tata îmi oferă mereu pentru drum mai multe încărcătoare decât dispozitive. Încărcătorul meu wireless e mort, dar îi dau lui Josh un adaptor cu două fire. Își cuplează telefonul la unul dintre ele.

Kayla a adormit repede pe banchetă, cu capul răsturnat pe spate, acum că stă la mijloc și nu are un geam de care să se sprijine. Josh privește atent afară, cu ochii mijiți. De aici, nu-i vedem pe Harper și pe Brecken, dar știu că pe ei încearcă el să-i zărească.

— Se întâmplă ceva între ei.

Râd.

— Mda. Probabil faptul că Brecken a furat benzină în timp ce conducea ilegal o mașină închiriată pe numele ei.

Josh nu râde, așa cum mă așteptam.

Îmi întâlnește privirea și o susține:

— Nu. Au un secret. Nu-ți dai seama? Adică, de ce l-a lăsat Harper să conducă? De ce a avut încredere în el? Nu ne-a cerut asta niciunuia dintre noi.

— Nu știu.

Mă foiesc în scaun și închid căldura. Simt vag că mi se va face iar rău.

Josh se răsucește, căutând ceva pe jos în fața lui și printre picioare. Îmi mușc buzele și îl privesc, încercând să-mi dau seama dacă ar putea sau nu să conducă. Pare *oarecum* funcțional. Poate ar putea el să preia volanul?

— Ai putea să conduci cu piciorul așa?

El râde și îi urcă roșeața pe gât.

— Abia dacă reușesc să folosesc toaleta cu piciorul ăsta.

Oftez.

— Îmi pare rău. Nu-mi place ideea că Brecken o să conducă din nou. Ar putea prelua Harper?

— Poate, zice el, puțin neatent. Ai văzut cumva cartea mea?

— Nu.

Prin parbriz, îl văd pe Brecken care se apropie, cu Harper în urma lui. E impresionant, înalt și cu umerii largi. Chipeș, probabil a sucit multe capete la viața lui. Cu o încredere în sine care mă neliniștește.

Dar neliniștea asta a mea e oare din cauza lui Brecken?

Nu știu. Poate fi din cauza călătoriei ăsteia în general. A vremii. A accidentului. A mamei care e acasă și se frământă cumplit. A tipului ciudat cu șapcă.

— Unde aș fi putut pune o carte de cinci sute de pagini? întreabă Josh absent.

Mă încrunt și caut pe lângă scaunul meu, cu toate că știu că nu are cum să fie aici. Josh a stat în spate tot timpul, iar eu am văzut cărți de telefon mai mici decât terfeloaga aia pe care o citește el.

Brecken deschide smucit portiera din spate, în timp ce Josh își caută în continuare cartea. Curentul de aer rece care pătrunde pe neașteptate o trezește pe Kayla.

— Frig, se plânge ea amețită, încrucișându-și brațele la piept.

— Dați-vă mai încolo, zice Brecken. Stau lângă voi.

Se uită la Josh:

— Ai pierdut ceva?

Josh oftează:

— Da. Una dintre cărțile mele. Nu înțeleg. Era chiar aici.

— O fi cu portofelul lui Harper, mormăie Kayla, fără să se sinchisească să deschidă ochii.

— Nu e amuzant, spune Harper, care urcă pe scaunul șoferului. Pot să-mi încarc telefonul? întreabă ea, uitându-se la firul liber al încărcătorului.

— Da. Cred că eu mai am suficientă baterie, zic.

— Perfect. Telefonul meu e mort.

Își pune telefonul la încărcat.

— Poți să vezi harta pe telefonul tău până se încarcă puțin al meu?

— Sigur că da.

Caut în buzunarul hainei, dar nu e acolo. Îmi verific celălalt buzunar, apoi buzunarele blugilor, după care izbucnesc în râs.

— Ce-i? întreabă Harper.

— Acum am pierdut eu ceva.

Harper se încruntă.

— Portofelul?

— Poate o carte, zice Brecken, cu o urmă de ironie în glas.

— Nu, doar telefonul, zic. Dar trebuie să fie în geantă, undeva, sunt sigură.

— Probabil e în spate, spune Josh.

Îmi întinde geanta și încep să caut în fiecare compartiment, desfăcând toate fermoarele de care nu m-am mai atins de săptămâni. Nimic. Caut din nou în geantă, în buzunarele hainei, apoi iar în jurul scaunului. Mă cuprinde panica, fierbinte și electrică. Eram sigură că l-am pus în buzunar pe deal. Îmi amintesc că mi-a arătat Josh datele de trafic.

— Josh? zic eu, întorcându-mă spre bancheta din spate.

— Caut, zice el. Poate a căzut în timpul accidentului.

Are dreptate. Mă uit sub scaun, apoi între consolă și toate celelalte. Închid ochii, încercând să-mi amintesc când l-am folosit ultima dată. Când mi l-a înapoiat Josh? Nu. Când am ieșit de pe autostradă, am încercat să văd informațiile despre trafic, dar nu aveam semnal. L-am lăsat pe scaun, lângă Kayla? Dumnezeule, oare l-am lăsat la benzinărie?

— M-a văzut cineva cu telefonul la benzinărie, vă amintiți?

— Nu sunt foarte sigur, dar cred că îl aveai când te-ai întors la mașină, spune Brecken. Uită-te în sacoșa cu sticlele de apă.

Așa fac, dar nimic.

— Nici urmă.

— Nu te agita, spune Josh. Sunt sigură că îl ai pe undeva. Haideți să ne verificăm cu toții scaunele.

— Hai s-o sunăm, zice Brecken.

Oftez.

— Telefonul meu are volumul închis.

— Dar tot se luminează ecranul, nu? face Harper. Dă-mi numărul.

I-l dau, mă sună. Evident, nicio lumină pe nicăieri. Panica mea urcă până la cer. Nu se poate să-mi pierd telefonul. Nu aici, în pustietatea asta. Nu cu gașca asta de străini, nu când mama e acasă, probabil pierzându-și mințile.

Trebuie să îmi găsesc telefonul.

Toată lumea caută printre scaune, în buzunare. Nimic. E o mașină închiriată, nu ai multe locuri pe unde să cauți.

— Ceva se întâmplă aici, spune Harper. Portofelul meu și telefonul ei?

— Și cartea mea, adaugă Josh.

— Nu-i normal, încuviințez. Nu am plecat nicăieri. Nu se poate să fi pierdut toate lucrurile astea.

— Și totuși… chicotește Kayla.

— Nu-i amuzant, se răstește Josh.

— Dacă mă gândesc bine, ai fost cam tăcută în tot timpul ăsta, spune Brecken.

Kayla mijește ochii, până ce ajung ca două fante înguste.

— Ascultă, bogătașule, nu sunt singura căreia nu-i lipsește nimic, așa că te rog să nu începi cu mine.

— Terminați amândoi, le cere Harper.

— Are dreptate, convine Josh. Poate ar trebui să căutăm pe afară? Oare nu l-ai scăpat când ai fugit cu Brecken?

Sar în sus.

— Bună idee.

— Ar trebui să căutăm și sub mașină, și pe lângă portiere, sugerează Josh. Poate ți-a alunecat din buzunar.

Ieșim toți în zăpadă, formăm un cerc în jurul mașinii și începem să căutăm cu atenție de jur împrejur. Cercetez fiecare palmă de pământ de pe cărarea pe care am urmat-o în jos, pe aleea din camping, pășind pe propriile urme înainte și înapoi. Nicăieri.

Brecken caută și el pe cărarea lui, ceea ce mi se pare o prostie, dar sunt disperată. Sunt în situația în care ajungi să îți cauți cheile mașinii în frigider. Trebuie să fie undeva.

— Vreun noroc? întreabă Harper, care apare în capul aleii.

Brecken scutură din cap.

Inspir adânc și, când expir, îmi ies niște zgomote ciudate din gât:

— Of, Doamne, chiar l-am pierdut. Probabil l-am lăsat la benzinărie.

— Nu spune asta, zice Josh, sprijinindu-se greoi în cârje. Trebuie să fie aici. Hai să mai căutăm o

dată în mașină, da?

— Trebuie să plecăm, spune Brecken. Oricât de nasol ar fi, e doar un telefon. Îl poți folosi pe al meu dacă trebuie să suni pe cineva.

Harper pune mâna pe brațul meu, aplecându-se către mine.

— Știu că e înspăimântător, dar îți promit că voi avea grijă de tine. Poți folosi telefonul meu de câte ori ai nevoie.

— Da, mă rog, suntem un uriaș grup de susținere, zice Kayla pe un ton inexpresiv. Și acum putem să plecăm? Am înghețat.

— Nu pot să plec, trebuie să mai încerc să caut, zic eu. Am *nevoie* de telefonul meu.

E singura mea punte de legătură cu lumea reală, cu lumea *mea.* Lumea în care se sărbătorește Crăciunul, lumea în care m-aș putea împăca cu Zari, lumea în care mama… Trebuie să ajung acolo, în lumea asta, și toate se vor limpezi de la sine.

— Hai să mai căutăm puțin, spune Josh.

— Am căutat deja. Poate e vremea să acceptăm evidența, intervine Brecken.

Harper îi aruncă o privire care ar putea străpunge o placă de oțel.

El înțelege mesajul și noi continuăm căutarea. Eforturile Kaylei sunt cel mult de fațadă, de îndată ce termină căutarea în perimetrul ei. Cum nu-i mai dăm atenție, se ghemuiește în mijlocul banchetei din spate și ne urmărește pe toți – adică pe noi, cei rămași afară, în frig – în tăcere.

În cele din urmă, continuăm să căutăm numai eu și Josh. Chiar cu piciorul acela imobilizat al lui, reușește, cu chiu, cu vai, să caute sub scaunul șoferului și sub cele trei locuri din spate. De două ori.

Ba chiar îl pune pe Brecken să caute în spate, la bagaje; spre lauda lui Brecken, după zgomotele care răzbat, se pare că face o treabă temeinică

acolo. Ridică și mută fiecare rucsac în parte, inspectând cu atenție fiecare palmă de spațiu.

Până la urmă, nu a rămas niciun loc necercetat. Toți s-au retras în căldura mașinii. Am rămas numai eu și cu Josh, uitându-ne unul la altul peste una din portierele din spate, deschisă. Lanterna lui Josh se stinge și el se încruntă.

— Scuze. Cred că mi se descarcă bateria.

— E-n regulă, zic.

Apoi mă uit la mașină, lângă care Harper își verifică ceasul. Mi se strânge stomacul.

— Poate ar trebui să plecăm.

— Poate, zice Josh.

Dar când dau să trec pe lângă el, mă atinge pe mânecă și inspiră scurt.

Mă cutremur, poate din cauza frigului, poate din cauza unui sentiment ciudat – pericol, interes sau poate altă emoție pe care sunt prea năucită ca s-o identific acum.

— Ce-i?

— Mi se pare ciudat, nu?

— Să urcăm în mașină știind că telefonul meu s-a dus?

— Nu, faptul că toți am pierdut ceva, zice el.

Apoi se apleacă spre mine, iar ochii îi strălucesc când șoptește:

— E înspăimântător.

Mă uit la el, dar pare distant, gânditor și să fi uitat că degetele lui sunt pe mâneca mea. Dacă ar fi să pictez scena, știu cum ar arăta pânza: contururile albe și cenușii ale zăpezii care acoperă dealurile, fața lui întoarsă. Însă felul ciudat în care m-a apucat de mânecă, asta contează aici. Ar fi punctul de interes.

Clatină din cap, de parcă și-ar schimba părerea.

— Sunt sigur că e o coincidență. Totuși. Portofelul lui Harper. Telefonul tău. Cartea mea. Chiar suntem toți atât de zăpăciți încât să fi pierdut lucrurile astea și să nu ne amintim?

Deschid gura să răspund, dar nu știu ce să spun. Pulsul meu o ia brusc razna, în mintea mea încep să se deruleze tot soiul de ițe ale unor scenarii întunecate.

Josh dă din cap.

— Las-o baltă. Probabil e imaginația mea.

Se îndreaptă șontâc, șontâc în spate, ca să urce în mașină. Mă izbește o rafală de vânt, care îmi aruncă părul în față. Îl dau la o parte când vântul se potolește, dar senzația de rece de pe pielea mea persistă.

8 aprilie

Mira,

Credeam c-ai să-mi scrii până acum. Am avut încredere c-o vei face. Am avut încredere în tine. Am sperat ca scrisorile mele îți vor da răgazul necesar să-ți recunoști sentimentele. Că accepți ce suntem. Dar chiar dacă tu nu vrei să scrii, eu știu adevărul, știu ce e în inima ta.

E rândul meu s-o fac pe timidul, draga mea. Am și eu o mărturisire de făcut. Am găsit pictura ta. Cea nouă. Am văzut-o online. Am știut imediat că este a ta, chiar înainte de a-ți vedea numele. Eu înțeleg umbrele și tristețea din lucrările tale, Mira.

Ceasul turnului arată 3.30 P-M. Este exact ora la care ne-am întâlnit la cafenea, Și femeia pe care ai pictat-o în față? În pulover alb și blugi negri. Exact cum erai tu îmbrăcată în ziua aceea.

Dar, desigur, știi și tu toate astea. Iar acum știi că te văd și eu. Nu sper decât că vei găsi tăria să lași ta o parte pensulele și să pui mâna pe stilou. Scrie-mi, de data asta cu cuvinte adevărate.

Nu mai putem nega ceea ce se întâmplă între noi.

Nu mă poți lăsa să aștept la nesfârșit.

Al tău

UNSPREZECE

Josh și cu mine ne-am instalat în spate. E roșu la față din cauza căutării susținute și a efortului de a se urca din nou la locul lui. Mă copleșește un sentiment de vină. Din cauza mea s-a fâțâit atât. Iau cârjele și le pun în spate, în zona pentru bagaje.

— Îmi pare rău, Mira, spune Harper.

— Nu-i nimic, zic și respir adânc, încercând să-mi dreg glasul. E doar un telefon.

— O să fii acasă cu unul nou cât ai clipi, zice Brecken.

Evident. În cartierul lor, cei care pierd un telefon primesc un cadou în plus de Crăciun.

— Poate îl găsim când scoatem bagajele în Pittsburgh, zic eu. Josh, vrei să-ți încarc telefonul?

Brecken îl scoate pe-al lui.

— Îl putem folosi pe al meu cât și le încarcă ei. Eu mai am cam douăzeci la sută și o baterie de rezervă în valiză.

După ce pun la încărcat telefonul lui Josh, Harper se răsucește și mă bate pe braț.

— Vrei să ți-l dau pe al meu să suni acasă?

— Nu, deocamdată nu, o refuz eu. Ar trebui să plecăm. Am pierdut destulă vreme din cauza mea.

— Bine, spune Harper, dar pe urmă clatină din cap. Nu, ar trebui să vii aici, în față. Brecken poate să se mute în spate.

El pufnește.

— Vrei să-i pui în spate pe ambii tipi masivi?

— Vreau ca persoana care are rău de mașină și e supărată că și-a pierdut telefonul să stea aici, în față. Tot nu m-am împăcat cu gândul că ai comis o infracțiune în timp ce conduceai o mașină închiriată pe numele meu.

Brecken se mută, dar e limpede că nu e încântat de asta. Când Harper cere indicații, el o lămurește vag, refuzând să dea mai multe detalii.

— Ia-o spre sud-vest.

Așa că Harper se întoarce spre sud, pe drumul care ne-a adus aici.

După cinci minute de mers, nu știu dacă schimbă ceva faptul că stau pe scaunul din față. Brecken renunță la tăcere și se angajează într-un șir nesfârșit de comentarii despre condus, din poziția celui de pe bancheta din spate. Cicălelile lui permanente îmi fac la fel de rău ca drumul de adineauri.

— Trebuie să fii atentă la deal, zice el.

Harper aprobă din cap.

— Știu.

— Încearcă să apeși frânele. Foarte ușor.

— Suntem bine, zice ea.

— Poate *tu* ești bine. Eu mă simt ca și cum m-ar fi scos la plimbare o puștoaică de paisprezece ani.

— Ce naiba înseamnă asta?

Brecken strecoară o mână între scaunele noastre din față, fluturând-o înainte și înapoi și arătând spre parbriz și spre drumul din fața noastră.

— Te clatini dintr-o parte în alta, pe tot drumul.

— Ba nu.

— Ocolești fiecare hârtop și accelerezi când iei curba. O să sfârșim direct în șanț.

— Tu o să sfârșești în șanț, mormăie Harper.

Josh și cu mine izbucnim în râs, iar Brecken șuieră:

— Da, sigur, ha-ha-ha.

— Potolește-te, omule, zice Josh. Nu ea a fost implicată într-un accident, zice Josh.

— Ce spui acolo? Chiar crezi că ce s-a întâmplat pe pod a fost vina mea?

— N-a fost vina ta, zice Harper precipitat. Ar fi putut fi mult mai rău.

— Dar ar fi putut fi mai bine, zic eu, scăpând porumbelul. Am fi putut fi acasă. Asta ar fi fost mai bine.

— Ce ați face dacă ați fi acum acasă? întreabă Josh.

— Kayla ar dormi, probabil, mormăie Brecken. Tu?

— Probabil aș citi.

— De sărbători? îl întreb.

Josh ridică din umeri.

— Și în fiecare zi.

— Noi ne-am uita la rahaturile de sărbători, zice Brecken. Alea vechi. *National Lampoon's, Elf.* Dacă e cu clopoței, bușteni de Crăciun sau ceva similar, tata ne obligă să stăm să ne uităm. Ceea ce e ridicol.

— De ce e ridicol? întreabă Harper.

— Suntem evrei.

— Stai puțin, dar voi nu sărbătoriți Hanuka? întreb.

— La naiba, noi le sărbătorim pe toate. Mama are decorațiuni și pentru ziua Sfântului Patrick. Dacă ar putea, ar inventa ea însăși niște sărbători.

Harper râde și Brecken îi dă în glumă un ghiont în scaun.

— Bun, tu ce-ai face?

— Aș scrie felicitări și scrisori. Asta fac în fiecare an.

— Scrisori adevărate? întreabă Brecken. Scrise de mână?

— De cel mai bun soi, răspunde Harper.

Chicotesc.

— Regret că trebuie să te dezamăgesc, dar probabil anul ăsta n-o să ajungă la timp pentru Crăciun.

— Nu contează, spune Harper. Oamenii nu mai scriu scrisori, deși ar trebui.

— Eu am scris scrisori, spune Brecken în șoaptă.

Se lasă o tăcere stranie. Chipul lui Brecken devine impenetrabil, iar el își trage umerii îndărăt, de parcă ar fi fost prins recunoscând că are o colecție de milieuri:

— Ce-i? Voi n-ați scris niciodată o scrisoare?

Josh ridică mâinile:

— Sigur. Adică… da, poate câteva.

— Pentru că fetelor le plac, nu? întreabă Brecken uitându-se la mine, la Harper, chiar și la Kayla, care a adormit din nou sau pur și simplu ne ignoră. Greșesc?

Zâmbetul lui Harper e abia schițat, dar sincer.

— Nu, nu greșești.

— Sunt supraevaluate, intervine Kayla pe neașteptate.

Și-a încrucișat brațele subțiri peste piept și mă întreb de câtă vreme ne ascultă.

— Ale mele n-au avut prea mult succes, zice Josh, scărpinându-se la ceafă. Dar presupun că tu ai avut o experiență diferită, nu?

Brecken se face roșu la față. Trece o mână prin păr.

— N-am spus că au avut succes. Am spus doar că fetelor le plac.

Kayla se foiește pe locul ei. Nu mă întorc, dar mi-o imaginez lipindu-și iar capul de fereastră.

— Cred că cei mai mulți nu vorbesc serios. Mai cred că dacă tot scrii o astfel de scrisoare, ar trebui să vorbești serios.

— Eu așa am făcut de la început până la sfârșit, spune Brecken.

— Și eu, zice Harper.

— Ei bine, da, și eu, adaugă Josh. Asta e și ideea, nu?

— Așadar, care-i verdictul tău despre scrisori, Mira? întreabă Brecken, făcând semn cu bărbia spre mine. Sunt supraevaluate sau foarte speciale?

Ridic din umeri:

— Nu știu. Adică, dacă nu pun la socoteală cărțile poștale de la părinții mei, n-am primit niciodată vreuna.

Urmează clipe lungi de tăcere; simt cum ceafa îmi ia foc. De data asta toate privirile chiar sunt ațintite spre mine. Nu mi se pare.

— Niciodată? întreabă încet Josh.

— Din câte îmi amintesc eu, niciodată. Și cred că e ceva ce mi-aș aminti.

— Sigur că ți-ai aminti, spune Harper, întinzându-se să mă bată ușor pe braț. O scrisoare potrivită îți poate rămâne în suflet multă vreme.

— Poate primești una Crăciunul ăsta, spune Brecken, zâmbind. Dacă reușim să ajungem acasă și să găsim o cutie poștală.

— Poate, deși nu cred că e foarte probabil.

Totuși, ideea pare destul de drăguță. Încerc să îmi imaginez o persoană care scrie o scrisoare pe o hârtie albă, groasă. O împăturește și o pune într-un plic, de parcă acele cuvinte ar avea o anumită încărcătură. Ce aș scrie *eu* într-o astfel de scrisoare?

Întorc capul spre geam. Afară, ninsoarea pare să se fi domolit. E frumos, totul e acoperit de un văl gros, alb strălucitor. Așa ar trebui să arate Crăciunul. Doar că eu sunt aici, într-o mașină, iar mama e singură. O să fie un alt Crăciun oribil. De ce? Fiindcă nu am putut să ratez ultima zi a expoziției mele? Nu am putut să iau un zbor spre casă pe 22, ca de obicei, și a trebuit să amân până în ultima clipă.

Ar fi trebuit să fiu mai înțeleaptă. Am forțat soarta și aceasta se răzbună.

— Fii atentă la…

Brecken se întrerupe când mașina se înclină ușor spre stânga, spulberând zăpada de sub cauciucuri. Harper scoate un mic țipăt, iar pulsul meu o ia razna.

Ea trage dreapta de volan, dar prea tare. Roțile din dreapta ies de pe drum și intră pe cărarea acoperită cu zăpadă din marginea șoselei.

Mașina se smucește și se oprește brusc, cu cauciucul din față intrat adânc într-un șanț, învârtindu-se în gol. Ea încearcă să clintească mașina, să tragă stânga, apoi dreapta, dar fără succes.

— Dă înapoi, zice Brecken.

Încearcă și asta. Încearcă o mulțime de manevre pe care i le strigă toți cei din mașină, dar niciuna nu merge.

Suntem blocați.

DOISPREZECE

Josh mormăie, iar eu mă întorc și tresar când îl văd ținându-și cu ambele palme piciorul în ghips, care e întins ciudat în spatele scaunului șoferului.

— Ești bine? îl întreb.

El scoate un icnet, după care ridică privirea spre mine. E roșu la față.

— Da.

Apoi își trage piciorul și își înăbușă un țipăt.

— De acord, am avut și zile mai bune.

— Ce să facem? Vrei să treci în față?

Josh geme:

— Vrei să mai vorbim despre asta când n-am durerea asta cumplită?

— Și când nu suntem blocați în zăpadă, pe munte, adaugă Harper.

— N-am idee cum putem ieși de aici, spune Brecken. O să trebuiască să săpăm cu racleta de gheață.

— Nu, avem o lopată, își amintește Harper. În spate, în kitul de urgență.

— Kitul cu lanțurile stricate? întreabă Brecken, împingând portiera. Îți pui prea multe speranțe în lopata aia.

De fapt, lopata e bună. E singurul lucru util din kitul acela. Sunt câteva lumini de semnalizare, un triunghi portocaliu, reflectorizant, o vestă de aceeași culoare și o trusă de scule ieftină. E cel mai jalnic kit de urgență pe care l-am văzut vreodată. Dar mă bucur pentru lopată.

Îmi încrucișez brațele la piept, simțindu-mă puțin aiurea că am coborât. E o singură lopată la trei oameni, iar Brecken e clar cel mai apt fizic și poate să ducă treaba la bun sfârșit mai repede decât mine sau Harper.

— Cum pot să ajut? întreb totuși.

Brecken ridică din umeri.

— Nu știu. Stai acolo și fii drăguță sau măcar încearcă.

— Trăiești cumva în 1972? râde Harper.

— V-am făcut să râdeți, nu? întreabă Brecken.

— Pe mine nu prea, zic.

— Hai, colega, răspunde el. Doar am trecut prin multe împreună. Ajută-mă să înveselesc puțin atmosfera, bine?

Harper scutură din cap de parcă ar avea de-a face cu un frate mai mic, care nu știe să se poarte. Dar Brecken *ar trebui* să știe. Și nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva există un strop de adevăr în toate comentariile astea de rahat.

Harper oftează.

— Bine intenționat sau nu, ar fi mai bine să faci genul ăsta de comentarii doar la facultatea de medicină.

Brecken devine tensionat și lasă privirea în jos.

— Asta nu-i o problemă.

Râd.

— Să nu ne suni când ai să te trezești chemat la biroul de Resurse Umane într-o bună zi.

— Am reținut. Haideți să începem să săpăm.

Harper se încruntă. Vântul îi aruncă în ochi o șuviță de păr negru.

— Am impresia că nu mai ajungem niciodată acasă. Crezi că ar fi trebuit…

Brecken îi strânge umărul.

— Nu. Ai făcut tot ce-ai putut, știi asta. Bine?

— Bine, zice ea.

Am senzația că sunt invizibilă, și îmi doresc să fi fost așa. Îmi țin răsuflarea și sper să nu mă bage în seamă, pentru că privirile lungi pe care și le aruncă par intime. Poate Josh are dreptate, poate nu e prima dată când se întâlnesc.

Dar de ce naiba ar ascunde asta?

Brecken scoate telefonul și i-l întinde lui Harper.

— Ține-l tu, ca să nu-l scap, da?

Mă luminez la vederea lui, dându-mi seama că e o ocazie bună să sun acasă. Nu am mai sunat de

mult și probabil mama e în plină cădere nervoasă.

— Brecken, pot să folosesc telefonul tău ca să sun acasă?

— Sigur. Dar să știi că bateria e aproape complet descărcată. Iar când ne întoarcem în mașină o să am nevoie de încărcătorul tău.

— Sigur că da. Mulțumesc.

Îl deblochează și încep să formez numărul mamei, dar mă opresc înainte de ultimele două cifre. Nu pot s-o las să aștepte un semn de la mine, dar dacă o sun… Ce se întâmplă după aceea? Să-i spun despre schimbarea rutei? Despre caramboluri? Despre autostrada închisă?

Stomacul mi se face ghem. Cu doi ani în urmă nu aș fi ezitat, nu? Ultima dată când am văzut-o era destul de veselă. Iar la telefon părea mai bine, dar o cunosc eu. Nu pot să vorbesc cu ea o jumătate de oră la telefonul lui Brecken, încercând s-o scot din frământările ei. Vreau ca ea să fie calmă. Și, mai ales, să accepte o conversație de numai cinci minute.

Ceea ce înseamnă că nu o pot suna pe mama.

Așa că îl sun pe tata. El nu răspunde după primul ton de apel, nici după al doilea, asta probabil pentru că nu recunoaște numărul. La al treilea însă, răspunde. Vocea lui mă face să răsuflu ușurată. Acest *alo* al lui e ca o fereastră deschisă prin care lumea mea adevărată poate să se reverse ca un răsărit de soare.

— Tată, rostesc brusc.

— Mira, îmi răspunde, evident speriat. Ce s-a întâmplat, fetița mea? Am încercat să dau de tine de când au anunțat că anulează zborurile. Ești bine?

— Relativ da.

— Hai, spune-mi. Unde ești?

Oftez, relaxându-mă și mai mult.

— Nici măcar nu știu de unde să încep.

Chicotește.

— Păi, mă suni de pe telefonul altcuiva. Începe cu asta.

— S-au întâmplat atâtea până acum…

Îl pun la curent cu întârzierile cauzate de vreme și cu mașina în care am urcat, cu ocolul dezastruos pe I-80. Nu inventez nicio familie, pentru că tata nu se panichează așa ușor. Și nu se panichează nici acum. Mormăie o mulțime de îhî-uri și face câteva pauze care îmi spun că poate nu-i plac atât de mult alegerile mele.

Nu-l condamn. Și mie îmi displac tot mai tare alegerile mele, cu fiecare kilometru parcurs.

La un moment dat, încep să-i înșir despre carambolul de pe I-80, după care îmi dau drumul de tot. Îi vorbesc despre refugiu și despre tipul ciudat cu șapcă. Telefonul meu pierdut. Kayla, care doarme tot timpul. Mă opresc înainte de a-i spune despre Brecken și furtul de benzină. Unele lucruri sunt prea copleșitoare, chiar și pentru tata.

— Așa deci, dar acum unde ești?

— Nu știu. Pe un drum de țară. E oribil. Mergem printr-o tonă de zăpadă.

— Trebuie să-ți spun că nu prea îmi place cum sună.

— Nici mie, zic cu toată seriozitatea.

— De ce nu vă opriți la o benzinărie sau la un refugiu pentru camioane? Parcați acolo și sunați la poliție. O să vă ia și o să vă ducă la o secție și stați în siguranță acolo, la căldură, până o să devină drumurile sigure.

— Îți garantez că poliția e ocupată până peste cap cu toate accidentele astea. În plus, suntem în mijlocul pustietății. Nici case nu se văd.

— Atunci, care-i planul?

— Încercăm să mergem spre vest, ca să putem intra iar pe I-80, pe unde e deschisă.

— Și ești de acord cu asta? Te simți în siguranță?

Trag în piept un aer cu miros de brad. Îmi mișc degetele înghețate în cizme.

— Da, în mare parte da. De fapt, nu prea știu.

— Despre ce e vorba? Conduc ei imprudent?

— Nu, nu, nu e asta.

Mă opresc, încercând să îmi dau și eu seama ce anume mă îngrijorează.

— Nu știu, sunt străini. Și sunt puțin…

— Ciudați? sugerează tata.

— Da. Cred că da. Sunt oarecum ciudați.

— Ciudați și periculoși sau doar ciudați?

— Probabil doar ciudați, zic eu, simțindu-mă puțin caraghioasă acum, că vorbesc cu el. Sinceră să fiu, abia mă mai țin pe picioare. Probabil exagerez.

— Sunt sigur că ești epuizată, spune tata cu înțelegere. Uite ce-i, nu vreau să schimb subiectul, dar pe mama ai sunat-o?

— Puțin. Îmi mușc buza. De fapt, ăsta e celălalt motiv pentru care am sunat. Știai că Daniel a părăsit-o pe mama?

El tace, așa că presupun că nu m-a auzit.

— Mama și Daniel s-au despărțit. Știai?

Altă pauză, dar de data asta sunt sigură că a auzit. Ceea ce înseamnă că știa.

Înainte să îl întreb mai multe, respiră adânc.

— Mira, putem vorbi despre asta mai târziu. Acum trebuie să te concentrezi să ajungi acasă teafără.

— Ai știut și nu mi-ai spus? E comemorarea morții lui Phoebe, tată! Mama are nevoie de mine!

— Știu că lucrurile n-au mers prea bine de când a murit Phoebe, dar mama ta e mai bine. E în regulă. Amândoi ne facem griji pentru tine.

Râsul meu sună trist.

— Eu sunt bine! Și știu că ea nu e! N-are cum. Nu mi-am dat seama că mutarea mea la tine însemna că aveam să fiu ultimul om din lume care află ce se întâmplă.

— Nu-i corect. Am avut motivele noastre să nu-ți spunem, le putem discuta mai târziu, îmi explică tata. Acum, ce are mama ta nevoie e ca tu și

ceilalți puști să ajungeți acasă în siguranță. Așa că acum asta trebuie să faci!

Ceilalți puști! Numai că mama crede că puștii ăștia sunt o familie respectabilă, formată din patru membri. Tresar.

— Da, că veni vorba…

Mă opresc, bătătorind zăpada sub cizme.

— N-o să-ți placă partea asta. Mama știe că sunt cu Harper, dar crede că părinții lui Harper sunt cu noi. Și crede că mergem în continuare pe I-78. Așa că s-ar putea să fi mințit pe ici, pe colo.

— Știi că nu te pot ajuta s-o minți pe mama.

— Da, știu. Și poți să mă pedepsești să stau în camera mea până împlinesc patruzeci de ani, când ajung acasă. Dar te implor. O suni tu? Nu știe că mi-am pierdut telefonul și sunt cât se poate de sigură că e îngrijorată. Și dacă o sun…

Tata oftează.

— O să te țină o veșnicie la telefon.

— Da, așa e. Și probabil o să trimită Garda Națională și Poliția canadiană.

— Nu știu dacă are chiar atâtea relații sau dacă ar veni să te caute din Canada, zice el, iar chicotitul lui de la capătul firului mă liniștește.

Parcă îi văd ochii întunecați, cu încrețituri, și zâmbetul larg.

— Dar să fie clar, și eu aș putea să încerc așa ceva, dacă situația nu se rezolvă.

— Te rog, tată, spun în șoaptă. Încearcă s-o ajuți să-și păstreze calmul.

— Uite ce-i, o sun pe mama, dar nu-ți mai face griji pentru ea. Ai grijă de tine și întoarce-te în siguranță acasă.

Mă pune să-i promit că-l sun de la următoarea benzinărie. Și mă anunță că n-o să ezite să sune la numărul ăsta, poate chiar și la poliție, dacă nu primește vești de la mine măcar din două-n două ore.

— Încă ceva, Mira.

— Ce anume?

— Ai încredere în instinctul tău, da? Dacă te simți amenințată, în nesiguranță, dintr-un motiv oarecare, oricare ar fi acela, ascultă-ți intuiția. Coboară din mașină la prima benzinărie unde se poate. Stai liniștită și la căldură. Chiar dacă ar putea dura puțin, te aducem noi înapoi acasă, așa că nu-ți face griji.

— De acord.

— Iar mama ta o să fie bine.

Rezist impulsului de a-l contrazice înainte de a închide. Tata nu a văzut cât de rău i-a fost. Nu a trebuit să îndure săptămânile de după moartea lui Phoebe, când Daniel și cu mine o găseam în bucătărie, în miez de noapte, curățând cartofi în neștire. Sau stând în spălătorie și ștergând la nesfârșit același loc. A fost rău.

Atât de rău, că poate nu ar fi trebuit să plec niciodată de lângă ea.

Încerc să nu mă gândesc la felul cum va reacționa când o s-o sune tata. Nu vreau să mi-o imaginez cum stă în fața bradului în halat de baie, cu acea expresie stranie, împietrită, pe față. De parcă e o somnambulă, deși e trează.

Poate că tata are totuși dreptate că mama și-a mai revenit. Însă ce ar trebui să însemne Crăciunul pentru noi fără Phoebe? Nu tu colinde cântate în falset, nu tu mâncat aluat de prăjituri direct din frigider, la naiba cu salmonella… Nimic. Doar un… gol.

— Du-mă acasă, șoptesc, fără să mă adresez cuiva anume. Trebuie să ajung acasă.

De multă vreme n-am mai îngăimat ceva care să semene atât de mult cu o rugăciune. E o urmă de disperare în tonul meu.

Telefonul lui Brecken bâzâie și observ că bateria a ajuns la 8 la sută, apoi se stinge. Îmi croiesc drum în jos pe deal, spre mașină, unde Harper e la volan, cu portiera deschisă. Brecken a curățat zăpada de sub cauciucuri și a strecurat un buștean aproape plat sub cele două care sunt cel mai adânc

scufundate. De la volan, Harper ambalează motorul, iar Brecken împinge tare din față, încearcă s-o ajute să iasă cu spatele.

— Te ajut și eu, îi zic. Și… îmi pare rău, mă tem că telefonul tău a rămas fără baterie.

— Nu-i nimic, râde el între două sforțări, apreciez că te oferi să ajuți, dar mă îndoiesc că cele patruzeci și cinci de kilograme ale tale vor schimba ceva.

Îl ignor și mă poziționez lângă el, punând mâinile pe mașină. Îmi înfig călcâiele în zăpadă și mă aplec în față. Capota e netedă, rece și solidă. Îmi place. Mă simt bine să mă implic într-o muncă fizică, să știu exact ce trebuie să fac ca să putem pleca de aici.

Brecken rânjește.

— Ai împins multe mașini din șanțuri, Mira?

Nu știu cum reușește, dar face ca întrebarea să sune a glumă murdară.

Mă uit prin parbriz, unde Harper ne privește din spatele volanului.

— Încă o dată, îi strig.

Ambalează din nou motorul, iar eu și Brecken împingem. Automobilul se urnește câțiva centimetri în spate. Simțim momentul când cauciucurile își recâștigă tracțiunea. Motorul intră în acțiune, mașina accelerează, o ia în sus, apoi pe asfalt, într-o mișcare rapidă.

— Vezi? Facem treabă bună împreună, zice Brecken. Cei mai buni complici.

Nu așteaptă să-i răspund, se duce repede la mașină să se sfătuiască cu Harper. Nu știu ce își spun, dar Brecken se duce la portbagaj și îl deschide.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Vreau să-mi iau bateria de rezervă.

Desface fermoarul compartimentului din față al genții lui mai mici și se încruntă pe loc.

— Nu-i amuzant. Cine dracu a luat-o?

— Ce să ia? mormăie Josh, cu voce înăbușită, din interiorul mașinii.

— Bateria mea de rezervă. Era în buzunarul din față al rucsacului.

Ridică rucsacul și se uită sub el. Verifică și buzunarele laterale.

— Caută în compartimentul mare, zice Harper din spatele meu, după ce a coborât din mașină.

— N-am de ce. Nu-i acolo. Nu-mi pun niciodată bateria în altă parte decât în buzunarul ăsta.

— Se pare că de data asta ai pus-o altundeva, insistă Harper.

Dar, în timp ce el caută din nou prin buzunare, un fior rece îmi trece pe șira spinării.

E agitat, cotrobăie prin compartimentul de sus și dă la o parte bagajul lui Josh pentru a-și lua cealaltă geantă. Fac un pas în spate și Harper se uită la mine. În ochii ei văd imaginea propriei mele neliniști. Pentru că noi două am căutat deja cu disperare. Am pierdut deja ceva.

— Sigur ai pus-o altundeva, zice Josh, dar parcă nici el nu crede ce spune.

Nimeni nu crede.

Portofelul lui Harper, cartea lui Josh, telefonul meu, și acum asta? Lucrurile noastre lipsesc. Cineva le fură. Și sunt exact patru oameni care ar putea fi vinovați.

Inspir slab și mă uit la camarazii mei de călătorie cu neîncredere.

Cineva din mașina asta minte.

TREISPREZECE

Roșu la față, Brecken își aruncă rucsacul pe jos. Tendoanele de pe gâtul lui sunt încordate ca niște odgoane.

— Toată lumea, jos din mașină.

— Cum? ripostează Josh.

— Acum! ordonă Brecken. Căutăm prin bagaje.

— Ce vorbești acolo? bombăne Kayla, părând amețită.

— Brecken a pierdut ceva, zice Josh, trăgându-și cârjele din portbagaj. Vrea să caute în bagaje.

Afară, eu stau tăcută și liniștită și îl urmăresc pe Brecken care se învârte de colo-colo, pe lângă portbagaj, verificându-și buzunarele, întorcându-le pe dos. E furios, dar desface foarte conștiincios fiecare fermoar și își vâră mâinile mari, puternice, în fiecare buzunăraș.

Josh e deja în spate, dar Kayla se mișcă încet, foindu-se la nesfârșit în mașină înainte de a coborî.

— Așa deci, ce ziceai c-ai pierdut? întreabă ea, încruntată.

— Bateria de rezervă a telefonului meu, răspunde Brecken.

Deși sunt îngrozită de lipsa altui obiect, îmi dau ochii peste cap.

— Se termină lumea că ți-ai pierdut tu bateria. Amintește-ți, ai zis că pierderea telefonului meu nu e mare lucru.

— Hai să spunem că nu mă interesează doar blestemata aia de baterie.

Brecken se uită la Kayla și ne îndreptăm cu toții privirile spre ea.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Nu dau doi bani pe ea, doar că e dintre cele mai bune. Cineva ar putea lua bani frumoși pe ea la un amanet. La fel și pentru un telefon. Sau un portofel.

— Ăăă, probabil nu și pentru o carte, zice Josh, scărpinându-se în cap. Chiar dacă arată destul de veche, nu e de valoare.

— Din câte observ eu, există o singură persoană din mașina asta care nu a pierdut ceva, se răstește Brecken. Cred că a venit momentul să verificăm bagajele Frumoasei Adormite.

Chiar dacă e surprinsă, Kayla nu o arată. Își încrucișează brațele la piept și ne fixează cu o privire urâtă.

— Prostii!

— Ce prostii? intervine Harper cu calm. Brecken are dreptate. Ești singura care nu a pierdut nimic și – te rog să mă corectezi dacă greșesc – nu pari foarte dornică să ne lași să-ți verificăm bagajele.

— Asta poate pentru că sunt singura care are grijă de lucrurile ei.

— Căutăm în bagajele tale, hotărăște Brecken.

Kayla se apleacă după geantă și o înhață.

— Nu te atingi de valiza mea.

— Ce-ai să faci, ha? întreabă Brecken.

Mi se face pielea de găină la auzul tonului său atât de încrezător. Știe că nu-l poate opri. Știe că niciunul dintre noi nu poate să o facă.

— Doar n-o să permitem ca o hoață să stea în mașină alături de noi.

Ochii Kaylei se aprind:

— Știre de ultima oră, Brecken. Avem deja un hoț printre noi.

— E altceva, spune Harper, dar vocea ei se stinge.

— Nu știu dacă așa e, intervin eu.

— Mulțumesc, zice Kayla.

— Nu-mi mulțumi mie.

Ridic mâna și fac semn de „gata”.

— Situația e al naibii de dubioasă. Nu te cunoaștem și ești singura care n-a pierdut nimic.

— Nimeni nu cunoaște pe nimeni, nemernico! se răstește Kayla.

— Ai grijă cum vorbești cu ea, sare Harper. Are dreptate.

— Corect, spune Josh. Dar nu știu dacă e drept să căutăm numai în valiza ei.

Brecken se răsucește spre Josh.

— De ce mama naibii o aperi?

— N-o apăr. Pur și simplu cred că ar trebui să fim corecți. Ori ne golim cu toții bagajele, ori n-o face nimeni. Dacă nu avem nimic de ascuns, n-ar trebui să fie o problemă, nu?

— Sunt de acord, zic eu dârdâind. Haideți să terminăm odată cu povestea asta. Am înghețat.

Deschid geanta de la încuietoarea bună. Cealaltă e așa de prăpădită, încât s-ar putea să se strice de tot dacă o mai folosesc o dată. Scot două blocuri de desen, laptopul, o cutie mare de creioane Prismacolor, o borsetă cu fermoar în care am obiecte de toaletă și alt săculeț cu fermoar cu un rând de haine de schimb. Mereu am câteva rânduri de haine acasă la mama, așa că nu am nevoie de prea multe.

— Ai creioane colorate? râde Kayla, uitându-și pentru o clipă furia și arătând spre cutia de Prismacolor. Ce ești tu, o fetiță de șase ani?

Harper se luminează la față și întinde mâna spre ele. Dar cum nu-mi permit un set nou în clipa asta, le deschid doar puțin, să nu apuce să pună mâna pe ele. Le arăt creioanele uzate în lăcașul lor metalic, șocată de strălucirea lor. Nu le-am mai folosit de multă vreme. În ultimul an am folosit numai cărbunele pentru schițe.

— Asta e tot? întreabă Brecken.

— Uită-te singur, îl invit și împing geanta spre el.

Verifică, dar fără prea mult entuziasm. Geanta mea e mică și, în plus, e destul de evident că eu nu am șterpelit nimic. Doar nu era să-mi fur propriul telefon.

— Acum eu, zice Josh, deschizându-și geanta din pânză.

Geanta lui Josh e exact cum mă așteptam. Kitul de ajutor pe care l-a scos mai devreme, când Harper s-a tăiat la mână, câteva haine mototolite, cartea lui Kafka, niște pixuri, un baton energizant, un biblioraft plin cu carnete, plicuri mari, niște dosare. Dezordinea studențească tipică. Nimic sinistru. Nimic care să-ți atragă atenția.

Bagajul lui Harper e marea surpriză. Din geanta de piele moale care costă probabil mai mult decât tot ce am eu, scoate două borsete extrem de frumoase, așa de pline cu obiecte de toaletă, că fermoarele ambelor stau să pocnească. Un morman de haine, câteva agende uzate, placa de păr cu cablul încurcat. Una peste alta, în geanta ei e o dezordine așa de mare, încât am senzația că n-a avut decât zece minute la dispoziție pentru a-și umple valiza.

— Uau! exclamă Brecken, iar fața lui îmi oglindește perfect expresia de uluială.

Se apropie cu grijă și arată spre săculețul din piele cu o perlă mare pe post de nasture. Toate celelalte sunt varză, cu excepția acestuia, care arată impecabil. Rafinat și fără pată.

Harper îl deschide, îmbujorându-se la față. Patru stilouri, care par grele și foarte scumpe, sunt aliniate ordonat la locurile lor. La fel de încântătoare ca jurnalul elegant în care a tot scris.

— Sunt Parker, zice. Ai o senzație plăcută când le ții în mână.

Brecken lasă capul într-o parte:

— Ai o senzație *plăcută* când le ții în mână?

Ea se înroșește și mai tare la față.

— Ți-am spus că scriu scrisori. Bunicului meu îi plac stilourile bune. Și, sinceră să fiu, îl înțeleg.

— Tu urmezi, zice Brecken, uitându-se la Kayla.

Fără să scoată o vorbă, ea își răstoarnă valiza și, pe cuvânt de onoare, aș fi preferat să nu o facă. Din aceasta cad haine identice cu cele pe care le poartă, rochii boțite, vechi, și o pereche de blugi

care arată clar cât de slabă este. În mijlocul grămezii tronează o perie de păr ruptă, o borsetă mică cu o periuță de dinți și o bucată de săpun. Are două brichete și un portofel micuț, care aterizează cu fața-n sus. O poză cu o Kayla tânără, sănătoasă, ne zâmbește din spatele foliei de plastic. Nici urmă de telefon. Sau de încărcător. Și în niciun caz mormanul de bani furați din portofelul lui Harper.

— Stai puțin, zice Kayla, ca pentru sine.

Se încruntă. Își despăturește rochiile, scutură un pulover. Caută ceva și, după cum i se încordează umerii, e limpede că nu găsește obiectul.

Harper ridică o mână, poate interpretând greșit acțiunile Kaylei.

— E-n regulă. Am văzut destul.

Dar Kayla nu se oprește. Nu cred că face asta pentru noi. A pierdut și ea ceva. Se oprește cu mâinile tremurând și cu buzele strânse într-o linie subțire, încordată. Indiferent ce caută, nu e deloc mulțumită că a pierdut acel lucru.

— Cred că asta e, zice Brecken. Îmi pare rău… Dar e… e ciudat.

— N-am terminat, strigă Kayla cu o voce ascuțită.

Fac semn cu capul spre Brecken.

— Încă n-am cercetat geanta ta.

El desface toate fermoarele rucsacului și Josh începe să caute fără tragere de inimă. Brecken împinge dinaintea lui și geanta. Arată spre ea, zicând:

— Ia-o și pe asta. Dacă vreunul dintre voi vrea să ia lecții despre cum să-ți faci bagajele, îl ajut cu dragă inimă.

Harper se apropie și trage de fermoar, desfăcând cele două laturi ale genții cu mâinile ei cu o manichiură impecabilă.

— Oau! Nu ești cam obsedat? face ea.

Mă aplec să văd și îmi dau seama că nu a exagerat deloc când a zis că știe cum să facă un bagaj. Fiecare centimetru cub de spațiu e plin cu

cuburi mici, negre, cu fermoar, din acelea pe care le vezi în reclamele difuzate noaptea, și pe fluturașii pentru zboruri. Așa își aranjează hainele cei obsedați de organizare, pentru ca nimic să nu se rostogolească în geanta lor. Brecken scoate două cuburi, desface fermoarele și ne arată niște șosete bine rulate și boxeri împăturiți. Cu cămășile e și mai și. Am văzut pe rafturile magazinelor cămăși împăturite cu mai puțină atenție.

— Sunt… multe, zice Harper.

— Îmi plac lucrurile ordonate, răspunde el. E eficient.

Se apleacă iar spre bagaj și scoate un cub mai mare, dar degetele lui încremenesc pe fermoar.

— Ce naiba?

Vocea lui e slabă, ca o șoaptă, uluirea răzbătând și din tonul, și de pe chipul lui.

— Ce-i? întreabă Harper.

Dar Brecken nu răspunde. Bagă mâna în geantă fără tragere de inimă, aruncându-i lui Harper o privire îngrozită, și scoate o carte groasă, grea. Nu trebuie să mă uit pe copertă ca să știu că e Proust. Nu e nevoie să spună nimeni nimic.

Cartea lui Josh e îngropată pe fundul genții lui Brecken.

12 iunie

Ce fel de joc faci? Chiar crezi că poți să continui Să mă ignori așa la nesfârșit? Să ignori ce suntem noi? În unele nopți mă plimb în jurul blocului tău de zeci de ori, așteptând să te văd într-un prag. La o fereastră. Vreau să te găsesc, să te oblig să te uiți în ochii mei și să îmi explici de ce nu mi-ai scris.

Încerc să am răbdare. Știu că pictezi diverse chestii pentru mine. Pentru noi. Ți-am văzut ultima lucrare. Carnavalul și mulțimea.

La început nu am înțeles. Pictura e posomorâtă și cenușie, nu are nimic din carnavalul pe care mi-l amintesc eu. Și titlul: Cea mai întunecată călătorie. Nimic nu avea sens, dar după aceea m-am văzut pe mine. Eram în mulțime. Tricou alb, pantofi negri și câteva șuvițe exact ca ale mele. Când te-am cunoscut, stăteam cu capul întors spre stânga

E un omagiu minunat, Mira. Dar vreau mai mult.

Nu mai putem sta așa, despărțiți, multă vreme. Te împotrivești unor forțe mai puternice decât noi.

Fă ceea ce trebuie să faci. Și fă-o repede.

Al tău

PAISPREZECE

— Ce dracu faci cu cartea lui? îl întreabă Harper pe Brecken.

— Unde-s chestiile mele?

Nu recunosc vocea stridentă ca fiind a Kaylei decât atunci când mă uit la ea. *Abia* dacă o recunosc. Pasagera adormită, supusă, a dispărut cu totul. Această nouă Kayla are culoare în obraji și pare gata să ia pe cineva la bătaie.

— Despre ce naiba vorbești? întreabă Brecken.

Kayla pufnește.

— Nu te preface că nu știi. Ai cartea lui, deci trebuie să ai și restul lucrurilor. Acum zi, unde-s chestiile mele?

— Habar n-am cum a ajuns cartea lui acolo.

Brecken face un pas în spate, cu mâinile ridicate, de parcă ar fi descoperit o bombă în geantă.

— Deci spui că cineva a pus cartea mea în bagajul *tău?* întreabă Josh calm.

Brecken se bâlbâie:

— De unde să știu eu…

— Mi-ai luat portofelul? întreabă Harper.

— Și telefonul meu? mă bag și eu în discuție.

Kayla îi înșfacă geanta.

— Unde-s chestiile mele?

Brecken i-o smulge instinctiv, dar apoi o aruncă spre ea. O lovește drept în piept, ea se clatină, dar o prinde.

— La naiba cu toți!

Ochii lui Brecken se întunecă de furie, iar gura i se strâmbă într-un rânjet sălbatic. Se uită pe rând la fiecare dintre noi.

— N-am nevoie de telefonul tău de rahat sau de cartea ta pretențioasă sau de orice porcărie vei fi căutând tu! spune și arată vag spre Kayla.

Ea nu ne dă nicio atenție, se întoarce la portbagaj și începe să caute înnebunită. Aud cum

se trag zgomotos fermoare și zuruituri. Brecken întoarce privirea spre ea, maxilarul i se încordează, dar nu face nicio mișcare ca s-o oprească.

— Fă ce vrei, zice el. Pentru că n-ai să găsești ceea ce cauți. Niciunul dintre voi n-o să găsească.

— Am găsit deja cartea lui Josh, îl contrazic.

El face din nou un semn către noi toți.

— Și cine spune că nu unul dintre voi a pus-o acolo?

— De ce ar face cineva așa ceva? întreabă Harper.

— Deja știm că ești dispus să furi, zice Josh.

— Asta-i o porcărie, zice el. Aia era o situație fără ieșire. Și chiar dacă aș fi hoț, de ce naiba aș vrea ciudățenia ta de carte?

— N-are niciun sens, recunosc eu.

Și chiar nu are. Nu există niciun motiv pentru ca cineva să pună cartea lui Josh în altă parte. Sau să fure portofelul lui Harper, nu al altcuiva. Dacă l-a șterpelit cineva la benzinărie, de ce nu le-a luat și pe celelalte? Doar nu aveau de unde să știe câți bani aveam fiecare la noi.

— E un mincinos, zice Kayla continuând să caute.

Brecken ridică mâinile.

— Bun, pentru început, de ce te-aș lăsa să-mi cauți prin geantă dacă aș fi un hoț? Și de ce nu mi-am ținut gura?

Nu răspundem. Are dreptate. Nu are sens.

Brecken se apleacă spre noi, având o privire provocatoare:

— Și dacă aș fi știut că-i cartea lui Josh acolo, de ce v-aș fi permis să o găsiți?

Josh își înclină capul într-o parte.

— Ce altă alegere aveai, omule? Deja căutasem în bagajele tuturor.

— Totuși, el a sugerat asta primul, zice Harper.

Îmi dau seama că acum și ea se îndoiește la fel de mult ca și mine.

— Și Kayla nu a găsit nimic altceva. Ai găsit ceva? continuă ea.

Furioasă, Kayla aruncă geanta lui Brecken cât colo, răsuflând greu și fără să scoată o vorbă. Josh o ia de mână și îi șoptește câteva cuvinte de încurajare. Ea se uită în ochii lui și pare să se liniștească.

Scutur din cap.

— Nimic nu are logică. Toate astea sunt chestii întâmplătoare. O carte. Un telefon. Un portofel. Obiectul care-i lipsește Kaylei.

— Da, chiar, mă întreb ce-ar putea fi, mustăcește Brecken.

— Toate sunt lucruri de valoare, cu excepția cărții, spune Harper. Poate am fost jefuiți la benzinărie. Poate cineva ne-a furat lucrurile și a băgat cartea aceea în geantă în timp ce cotrobăia prin bagajul lui Brecken. E posibil, nu?

— Posibil, convin eu.

Dar nu se pupă. Ce hoț ar fi stat să pună totul la loc, doar așa?

— Uitați care-i treaba, trebuie să plecăm, zice Harper. Am înghețat. Și, fără supărare, m-am săturat să-mi petrec Ajunul Crăciunului în mașină cu voi. Vreau să fiu cu familia mea. Vreau să ajung acasă.

— Și eu, șoptesc.

— Poate oprim la următoarea ieșire. Vedem atunci ce și cum, propune Harper.

— Dacă dispar mai multe lucruri? întreabă Josh, privind pieziș spre Brecken.

— Nu te uita la mine! Ticăloșilor, nu pot să cred că vă închipuiți că am nevoie de rahaturile voastre, șuieră Brecken.

— Brecken, încetează, zice cu hotărâre Harper.

— N-o să înceteze, spune Kayla, care e mult mai calmă acum. Ne atacă doar ca să nu credem că el a pus la cale totul.

— Zice ocupanta în sevraj de pe bancheta din spate! izbucnește Brecken, arătând cu mâna spre

ea.

— Poate ar trebui să ne calmăm, intervine Josh.

Niște lumini îi joacă în păr și mă ridic pe vârfuri ca să văd mai bine. Faruri. Nu putem să stăm aici, în mijlocul pustietății, așteptând ca mașina aceea să se apropie de noi. Ne întoarcem în mașină și, fără să-mi dau seama, Brecken e din nou la volan, iar eu sunt în față, lângă el. Înainte să apuc să protestez, ne-am pus deja în mișcare.

Mașina din spatele nostru e o prezență îndepărtată, cu farurile ca o pereche de ochi alb-gălbui care clipesc din când în când prin zăpada spulberată. Mă simt din nou privită, așa că mă întorc și mă uit peste umăr. De data asta am dreptate. Kayla se holbează la mine.

Ochii ei apoși sunt înroșiți și are gura ușor întredeschisă. Nu clipește. Nu zâmbește, nu dă din cap. Doar se holbează.

Mă foiesc, stânjenită de privirea ei goală. Aș vrea să-și mute ochii ăia ciudați asupra altcuiva, ca să nu mai trebuiască să mă tot uit la ea. Aș vrea să o întreb de ce are ochii roșii, de ce doarme așa de mult, dar pe de-o parte cred că știu deja răspunsurile. Doar că nu le vreau rostite cu voce tare.

— La ce te uiți? o întreb.

Îmi aruncă un zâmbet ciudat, de pe altă lume, dar nu spune nimic. Groaza din stomacul meu se transformă într-un bloc de gheață. Apoi într-un bolovan. Ce căuta în geanta lui Brecken? Oare ea a plasat cartea acolo? E posibil ca ea să fie de vină pentru dispariițiilor obiectelor noastre?

Oare are telefonul meu?

Fără niciun avertisment, pleoapele Kaylei se închid și capul îi cade pe spate, pe tetieră, cu un oftat. În câteva secunde o aud sforăind. De data asta știu că nu e bolnavă. Sau obosită. Altceva e cu ea.

— N-am știut, zice Harper încet.

Se apleacă și pune mâna pe umărul meu, peste scaun. E o atingere ușoară și rapidă, dar vrea să spună că scuza asta e numai pentru mine. N-am nevoie de ea. Habar nu am de ce se poartă așa cu mine.

— Ce vrei să spui? o întreb.

— N-am știut de…

Privirea lui Harper se îndreaptă spre Kayla, cu subînțeles.

— N-aș fi invitat-o să vină dacă aș fi știut că e…

Harper lasă propoziția în aer. Dar m-am prins. Kayla ia ceva. Nu știu ce anume, dar toată făptura ei urlă de la o poștă: *dependentă.*

Brecken oftează, dând glas suspiciunii mele pe un ton sec:

— Pe fata asta scrie drogată cu litere mari.

— Nu asta am vrut să spun, zice Harper, dar nu îl contrazice. Doar că… tu ești o dulce, Mira. Și ești așa de tânără. Nu te-aș fi târât niciodată în povestea asta dacă aș fi știut.

— Sigur că nu aveai de unde să știi, șoptesc eu, dorindu-mi să încheie subiectul.

Mă întreb dacă știe cât de tânără sunt. Nu contează. Nu vreau să mă trateze ca pe un copil de care trebuie să ai grijă.

— Eu am ales să fiu aici. Nu e vina ta.

— Uitați ce e, intervine Josh, știu cum pare, dar poate nu-i așa cum ne imaginăm.

Face un semn spre încheietura lui și apoi arată spre brațul Kaylei. Îi atârnă în poală ca o cârpă uitată. Undeva la jumătatea distanței între încheietură și cot are o brățară groasă, mată.

O brățară medicală.

Mă copleșește vinovăția. Jayden, fratele lui Zari, avea una similară pentru alergiile lui. Ar fi trebuit s-o observ. Dumnezeule, sunt atât de ruptă de vechea mea lume, încât am ajuns să-mi scape astfel de lucruri?

— N-am văzut-o, zic.

— Nici eu, adaugă Harper.

— Eu rămân la părerea mea, spune Brecken. Nu e o biată fată cu o boală gravă în stadiu terminal. Sau, dacă este, e o biată drogată cu o boală în stadiu terminal.

— De unde știi? întreb.

— Provin dintr-o familie de medici. Părinții mei, unchii mei. Fratele meu mai mare conduce o clinică de recuperare pentru dependenți, așa că vorbește mult despre asta.

— Uau, nu știam că poți învăța medicina prin osmoză, zice Josh încet, dar cu o mică înțepătură în glas.

— A spus că studiază medicina, îl apără Harper.

— N-am putea să vorbim despre altceva? întreb eu. Unde suntem?

— Pe un amărât de drum de țară pe care nimeni nu dă doi bani, răspunde Brecken. Nici măcar nu știu încotro merg. Poți să mă ajuți, Mira?

Îmi întinde telefonul lui. Îl iau, încercând să ignor bateria aproape descărcată. Semnalul nu e bun, iar harta se încarcă îngrozitor de încet, câțiva milimetri pe minut, parcă.

— Am nevoie de un drum mai mare, zice, încuviințez.

— Încerc. Telefonul tău nu mai rezistă mult.

Mă străduiesc să evaluez drumurile cu privirea, dar nu sunt prea multe care să nu șerpuiască kilometri întregi prin munți înainte de a se uni cu I-80 la o intrare sau două distanță de cele care au fost închise. Scutur din cap.

— Cea mai bună opțiune a noastră cred că ar fi să ne întoarcem pe Route 53. Acum suntem în mijlocul pustietății.

— Atunci să ne întoarcem, spune Brecken.

Ridic capul.

— Ăă, da, dar pe 53 este benzinăria.

Brecken dă din umeri.

— Probabil că s-au întors de mult.

Josh plescăie din limbă.

— Mi se pare cam riscant.

— La benzinărie e un afiș pe care scrie că angajații sunt înarmați, adaug. Nu vreau să mă apropii de locul acela.

— Nu te mai isteriza atâta, replică Brecken. Toate benzinăriile de pe drumurile secundare au un astfel de afiș. Și probabil că s-au întors deja acasă de mai bine de o oră. Probabil că au deja vreo două beri la bord.

Furia îmi cuprinde pieptul ca un val fierbinte.

— Nu sunt isterică, zic. Bărbatul ăla a fugit la camionetă și ne-a urmărit.

— Nu vreau să se simtă nimeni în pericol, spune Harper. Dacă Mira nu vrea să ne întoarcem, nu ne întoarcem.

Brecken se oprește în mijlocul drumului. Privesc în spate, dar farurile pe care le văzusem mai devreme nu se mai zăresc nicăieri. Deocamdată suntem singuri.

— De ce te-ai oprit? întreabă Harper.

— Aștept să-mi spui ce să fac, zice Brecken. Dacă mai ninge mult și stratul de zăpadă crește, nu voi mai putea să disting drumul. S-ar putea să sfârșim prin a merge pe povârnișul muntelui.

— Avem nevoie de un drum curățat, zice Harper.

— Ceea ce înseamnă o șosea principală, răspunde Brecken. Toate drumurile astea lăturalnice ne încetinesc. Nu putem să prindem mai mult de șaisprezece kilometri la oră.

— Are dreptate, spune Josh calm. Trebuie să ne întoarcem. Route 53 e probabil cea mai bună opțiune să găsim o șosea curățată.

Telefonul lui Brecken bâzâie, anunțând că acumulatorul mai are doar 5 la suta baterie.

— Nu știu ce să zic, se frământă Harper, cu ochii la drum. Nu ne întoarcem până nu suntem toți de acord.

Cred că spune asta pentru că așteaptă să aprob și eu. Încuviințez din cap și încerc să analizez

situația. Brecken are dreptate în privința drumului. Noi urmăm niște urme de cauciucuri. Sunt singurele de pe drum, cu excepția celor lăsate de noi. Dacă urmele după care ne ținem se opresc la un moment dat, am încurcat-o. Nu vom mai vedea nimic.

— Harper.

E Brecken, care are o voce blândă. S-a răsucit. Mesajul ăsta nu e pentru noi, ceilalți. Doar pentru ea. Simt iar lanțul acela invizibil dintre ei, care-i leagă.

— Știu că e înspăimântător, zice el, dar o să ajungi acasă.

Harper se uită la Brecken cu ochii plini de lacrimi. Câteva i se preling pe obraz. Îi tremură bărbia când deschide gura să răspundă.

— Nu are ce să mai meargă rău.

— Atunci hai să mergem, zice el, uitându-se la mine.

Încuviințez din cap, fără să mă mai gândesc. Am de ales? Niciuna dintre variantele noastre nu e grozavă.

Brecken demarează. Nimeni nu cere să votăm. Nimeni nu protestează. La indicațiile lui Josh, facem următoarea la dreapta, apoi din nou la dreapta. Pe măsură ce ne apropiem de Route 53, drumurile devin tot mai largi și mai curate.

Acum se zăresc câteva case pe munte. Nu multe, doar câteva licăriri ici-colo, unele decorate cu luminițe de Crăciun. În alte case se vede doar strălucirea palidă a câte unei ferestre.

Ar trebui să mă simt ușurată că ne apropiem de civilizație. Putem să conducem mai repede și să facem ceva progrese. Dar nu mă pot gândi la asta. Ci doar la geanta lui Brecken. La telefonul meu dispărut. La mărturisirea în șoaptă pe care Harper i-a făcut-o lui Brecken, vorbele ei accentuând o teamă pe care nici măcar nu o pot numi.

Nu are ce să mai meargă rău.

CINCISPREZECE

Drumul șerpuiește și se încolăcește, iar noi mergem mai încet decât încetineala însăși. Intrăm pe Route 53 la câțiva kilometri est de benzinărie, dar până să ajungem acolo, e deja întuneric. Nu avem de ales, trebuie să ne îndreptăm înapoi spre vest, trecând pe lângă benzinărie. Mai rău, am rămas fără apă, iar eu și Harper trebuie să mergem la toaletă.

Evident, asta înseamnă că nu vom mai găsi nicio benzinărie deschisă. La drept vorbind, nu vom găsi nimic deschis. Și nici nu prea are ce să fie deschis pe aici. Cât vezi cu ochii, numai munți acoperiți de copaci și văi care se pierd în întuneric. Ici-colo, zărim câte un semn de civilizație. Am trecut pe lângă un magazin închis, apoi pe lângă câteva case și o biserică albă, mică, dintr-un târg fără nume. Lângă o școală elementară cu un aer trist, e un brad împodobit cu luminițe, dar nimic nu pare să fie deschis sau îmbietor. Și, categoric, nimic nu pare să dispună de o toaletă.

— Îmi pare rău să spun asta, dar am și eu nevoie să oprim, zice Josh.

— Poți să faci pipi în sticlă dacă situația se înrăutățește, răspunde Brecken.

— Numai că asta nu funcționează pentru toată lumea, gem eu.

Brecken bate cu degetele mari în volan.

— Am putea să nu transformăm asta într-o altă ceartă feministă?

— Ce vorbești tu acolo? sare Harper.

— Femeile rezumă totul la gen și mi se pare o tâmpenie.

Mijesc ochii spre el.

— Amuzantă chestie, mai ales că vine din partea unui tip care mi-a spus că n-am cum să ajut la împinsul mașinii.

— La fel de amuzantă când vine din partea unei fete care este, practic, la mila mea.

E o glumă. Sigur e o glumă. Dar un fior rece mă străbate din cap până-n picioare. Eu închid gura, însă începe Harper să vorbească:

— De fapt, Brecken, e mașina mea. Numele meu, corect?

Îmi face semn cu ochiul și vocea ei devine poznașă, într-un efort de a înveseli atmosfera:

— Așa că eu cred că sunteți cu toții la mila *mea.*

Kayla pufnește. Mă întorc și observ că rânjește, deși are ochii închiși. Mă întreb de câtă vreme e trează. De când ascultă. Și, de fapt, ne-a ascultat tot timpul? Oare a dormit cu adevărat?

Mă întorc în scaun și privesc prin parbriz drumul înzăpezit, simțindu-mă la un milion de kilometri distanță de tot ceea ce mi-e familiar și e lipsit de pericole.

Ceva nu e în regulă cu oamenii ăștia. Cu toți.

Gândul se ivește repede, pe neașteptate. Inspir adânc, încercând să-mi spun că asta e o idee paranoică. Genul de idei pe care a început să le rumege mama, după moartea lui Phoebe. Dar eu nu sunt așa. Eu nu sunt paranoică.

Dar nici obtuză nu sunt. Am învățat să fiu atentă când mi se ridică părul pe ceafă, când un instinct profund, care vine din străfundurile mele, îmi spune că ceva nu e bine. Și asta îmi spune instinctul meu acum.

Ceva nu e în regulă în mașina asta. Cu oamenii ăștia. Tata mi-a spus să am încredere în instinctul meu. La naiba, nu trebuia să mă învețe el asta. Știu și eu să fiu atentă și să-mi păstrez calmul. De-aia mă pricep să am grijă de mama. E greu să te pierzi cu firea când ești ocupat să fii sprijinul altcuiva.

— O parcare!

Strigătul brusc al lui Harper mă smulge din gânduri. O văd. E pe marginea drumului, o zonă jalnică de picnic, înghesuită într-un pâlc de copaci acoperiți de zăpadă. Câteva mese și câteva grătare

se pierd sub un strat gros de zăpadă. Două leagăne stinghere și câteva aparate vechi de gimnastică se profilează în partea dreaptă a unei mici clădiri pătrate, cu două intrări.

Toalete.

Vezica mea îmi amintește că am băut o sticlă mare de apă. Brecken parchează și năvălim cu toții afară, fără să scoatem o vorbă. Harper fuge în spatele mașinii, căutând ceva în geantă. Indiferent ce caută, găsește repede și apoi țâșnește spre toaletă. Kayla o urmează, cu un pas nesigur și greoi.

Când cobor, Brecken e iar în fața portbagajului, împachetând, trăgând fermoare. Mutând lucruri. Poate își închipuie că dacă tot va rearanja lucrurile în diferite moduri, obiectele noastre dispărute își vor face apariția ca prin minune.

Mă îndrept spre toaletă și privesc în urmă să mă asigur că Josh poate coborî singur din mașină. Se sprijină ciudat în cârje, piciorul în ghips e întins într-o parte, lângă portiera șoferului, ajungând până sub mașină.

— Ești bine? îl întreb.

— Acum mi-am scăpat blestematul de portofel.

— Vrei să te ajut? mă ofer.

Îmi face semn cu mâna că nu.

— Mă descurc.

Încuviințez din cap și mă iau după Harper și Kayla, pe aleea înzăpezită. Inspir adânc aerul rece, simțind aceeași înțepătură sinistră. O anxietate de nedescris, senzația că sunt urmărită.

Deși nimeni nu vine după mine. Brecken e în spate, Josh stă sprijinit de mașină și se uită la portofel. Harper și Kayla sunt la toaletă. Sunt singură, dar nu mă simt în largul meu.

Ai încredere în instinctul tău, da?

Cuvintele tatei îmi răsună puternic în minte. Dacă e să mă încred în instinct, trebuie să plec departe de locul ăsta. De mașina asta, de oamenii

ăștia. Toate simțurile mele sunt treze și conștiente, și toate mă avertizează să fug.

Dar cum? Unde să mă duc?

Chiar dacă oamenii ăștia par puțin periculoși, nu pot să stau aici. Nu e o benzinărie de unde să-mi pot suna părinții și unde să rămân la căldură până vine cineva după mine. E o parcare slab luminată, aflată în mijlocul pustietății. Nu tu electricitate, nu tu căldură, nu tu telefon de la care pot suna după ajutor.

Instinct sau nu, logica are câștig de cauză. Nimeni din mașină nu a spus sau nu a făcut ceva realmente amenințător. Da, călătoresc cu o drogată și un hoț, dar nu e un motiv suficient de serios ca să risc hipotermia în sălbăticia Pennsylvaniei.

Ei, poate nu chiar sălbăticie.

De o parte și de alta a clădirii toaletelor nu sunt decât copaci, iar în spate, panta abruptă a unui munte, cât vezi cu ochii. Totuși, de partea cealaltă a drumului sunt mai multe semne de civilizație: un câmp acoperit cu zăpadă și, dincolo de acesta, un șir de case aflate la distanță mare una de alta.

Mă uit la ele și simt cum mă inundă dorul de casă. În întunericul ăsta casele par așa de calde, de luminoase. În fața uneia, e un brad împodobit cu beculețe colorate. Alta are luminițe la fiecare fereastră. Lumânări cu LED, dacă ar fi să ghicesc.

În casele astea sunt oameni. Aș putea ajunge la ei, dacă aș traversa câmpul. M-aș putea ascunde printre copacii din spatele toaletelor. Aș aștepta până când ceilalți ar pleca și aș lua-o la fugă peste câmp. Aș bate la uși până ar deschide cineva. Și apoi aș spera ca unui om dintr-una din case să i se facă milă de o fată străină, murdară, apărută de nicăieri în pragul lor în seara de Ajun.

Alung gândul ăsta. N-am de gând să bat la ușa unor străini din cauza unui mic fior de spaimă.

Intru în clădire, mă duc repede la toaletă, surprinsă că Harper și Kayla sunt încă în cabinele lor în timp ce eu mă spăl deja pe mâini. Mă mișc

repede, clătindu-mi mâinile cu o apă atât de rece, că îmi amorțesc degetele. După ce închid robinetul, nu se aude nimic altceva decât bâzâitul luminii galbene de deasupra chiuvetei. Pe gură îmi ies aburi.

Se aude foșnet de pași într-o cabină. Cineva își trage nasul.

Sau plânge?

Poate ar trebui să întreb, dar nu o fac. Ceva mă reține să scot fie și un cuvânt.

Când ies din baie, în fața ochilor îmi apare un piept larg, acoperit cu o pufoaică. Mă opresc brusc, tresărind, și-mi vine în minte pe loc bărbatul cu șapcă de baseball. Dar e Josh. Doar Josh.

Se sprijină într-o cârjă, cu maxilarul încordat. Aproape furios.

— Scuze, zic. M-ai speriat.

Nu răspunde și nu mă privește. Pare că a căzut pe gânduri. Sau poate rezolvă în minte o problemă de matematică. Poate că toți suntem cu nervii la pământ.

Ușa toaletei se trântește în spatele meu. Mă întorc și o văd pe Harper venind spre noi. Apariția ei pare să-l fi pus și pe Josh în mișcare. Se îndreaptă spre cabine cu pasul lui săltat de tip în cârje, însoțit de sunetele caracteristice: scârț, buf, scârț, buf.

Harper își ține privirea ațintită asupra aleii, cu mâinile pe lângă corp, strânse în pumni.

Toată lumea se poartă ciudat. Poate nu e doar un simplu fior de spaimă. Poate trebuie să-l iau în seamă. Ochii mei zboară spre case, spre luminile care licăresc în ferestrele dreptunghiulare.

Nu e chiar atât de departe.

Gândul începe să prindă rădăcini firave în mintea mea. Câmpul nu e așa de mare. Aș putea să fug prin zăpadă. Singura persoană aici e Harper, și ceva îmi spune că ea n-o să fugă după mine. Nu cu fusta aia. M-ar striga și i-ar aștepta pe ceilalți.

Grăbesc pasul, șovăitoare. Mă trezesc la capătul aleii. În parcare. La SUV. Și trec pe lângă el.

— Unde te duci? întreabă Harper, când sunt în dreptul portbagajului.

— Eu…

Nu-mi termin fraza, ce-aș putea să-i spun? Plec. Mai bine să fug peste câmp și să bat la ușa unui străin, decât să mă mai urc cu ei în mașină. Aș prefera să fiu oriunde în lumea asta decât cu ei. Panica a pus stăpânire pe mine și mă împiedică să judec limpede și să spun ceea ce gândesc.

De pe drum se apropie niște faruri și speranța îmi crește în piept. Vine cineva. Te rog, te rog, fă să fie o mașină de poliție. Sau cineva, oricine, care să mă ajute să mă liniștesc și să ne ajute cumva. Să fie cineva cu care să pot pleca. Cineva dispus să mă ducă acasă.

Pun palma streașină la ochi, ca să mă feresc de lumina farurilor. Nu pot să văd mare lucru, dar oricine ar fi, încetinește.

Încetinește!

Când vehiculul întoarce și intră în parcare, încep să-mi iau avânt. Sunt gata să fug spre mașină, când îmi dau seama că nu e poliția. Sau o mașină.

E o camionetă. Mă cuprinde groaza înainte să o disting cu totul. Corpul meu își dă seama înainte să apuc să recunosc vopseaua roșie și oglinda stânga ruptă. Mintea mea o ia razna.

E camioneta proprietarului benzinăriei.

Adrenalina pompează în mine ca un șuvoi fierbinte, din coșul pieptului până în vârful degetelor. Mi se strânge stomacul în timp ce se apropie camioneta și mă împleticesc când încerc să fac un pas în spate. Ar fi trebuit să plec când am avut ocazia. Instinctul mi-a spus că era ceva în neregulă, că urma să se întâmple ceva rău.

Iar acum e prea târziu ca să fug.

ȘAISPREZECE

Camioneta oprește în locul de parcare de lângă mașina noastră, iar eu îmi țin răsuflarea. Mă gândesc la tutunul negru și ud din buzunarul de la piept al proprietarului, la apatia țâfnoasă din vocea lui când mi-a spus că urma să închidă curând. Aici și acum, camioneta care încetinește și mirosul gazelor de eșapament îmi ridică părul de pe brațe.

Instinctul îmi șoptește un nou adevăr pe care trebuie să îl accept: tatăl lui Corey nu a oprit camioneta pentru o conversație. Nu s-a oprit nicio clipă din căutarea noastră. Nu e aici pentru bani, poate că nu a mai vrut bani încă din clipa-n care Brecken a șters-o din parcarea benzinăriei lui.

Omul e aici pentru răzbunare.

Motorul se oprește și tăcerea e cumplită. Expir cu un șuierat, iar după aceea nu-mi mai pot opri răsuflarea întretăiată, neregulată, care-mi iese pe gură în aburi și mă amețește cu totul. Cabina camionetei e cufundată în întuneric. Nu văd cine conduce, dar nu contează. Știu cine e înăuntru.

— Urcați în mașină, spune Brecken răgușit.

Nu ezit. Degetele lui Harper mă trag de mânecă, întorc capul și mă uit după Josh. E încă în baie. Așa că o înșfac pe Kayla, care a apărut ca o fantomă între noi. Ne înghesuim în mașină ca niște păpuși de hârtie. Urcăm în spate, poate pentru că e cea mai apropiată ușă. Nimeresc iar la mijloc, cu degetele lui Harper înfipte în brațul meu. Kayla își concentrează privirea asupra spectacolului de afară.

Portierele camionetei se deschid pe ambele părți – a șoferului și a pasagerului – și coboară doi bărbați. M-am înșelat. S-a oprit din căutare. Dar numai cât să-l ia pe Corey cu el.

Dincolo de tejghea părea palid și firav. Slab. Dar aici, în întuneric, în parcare, e diferit. Haina grea și mare a lui Corey ar putea ascunde orice.

Ambii bărbați au buze subțiri și ochi mici, răi. Mi-e frică de ei. Pentru că sunt sigură că ne vor răul.

Se apropie de Brecken, care stă lângă portiera șoferului, cu umerii semeți, ca și cum ar fi în stare să-i doboare pe amândoi, dacă va fi cazul. Brecken nu e mărunțel, dar am zero încredere în abilitățile lui când vine vorba de cei doi. E ceva în privirea lor. Ca și cum vânătoarea de oameni în Ajunul Crăciunului e o îndeletnicire obișnuită în lumea lor.

Brecken se apropie și mai mult de portieră, dar Corey se proțăpește în fața lui.

— Unde naiba crezi că te duci? întreabă.

— Acasă, de Crăciun, răspunde Brecken.

Mă crispez, pentru că nu mi se pare o idee bună să facă pe istețul cu ei.

Tatăl vine mai aproape.

— N-ai plătit pentru benzină ca să poți pleca într-acolo, băiete.

— Uite ce-i, în caz de n-ai observat, autostrada e închisă, iar în regiunea asta nu găsești bancomate la fiecare colț de stradă ca să pot să-ți *aduc* banii.

— Pariez că niște puștani bogați ca voi au ceva bani gheață pe undeva. La fel de sigur sunt că n-ai pic de respect, așa-i? Crezi că poți pleca pur și simplu…

Vântul suflă tare, acoperindu-i restul cuvintelor. Degetele lui Harper sunt reci și-mi strâng încheietura atât de tare, că mă ustură pielea. Scot un șuierat, dar ea nu-mi dă drumul. Se uită pe geam cu ochi mari și pleacă puțin capul spre mine.

— Ce zic? întreb în șoaptă.

— Nu știu. Blochează portierele, zice.

— Nu putem. Josh nu s-a întors, răspunde Kayla.

Vocea ei neașteptat de limpede e un adevărat șoc în liniștea din mașină. E cu totul în alertă.

Nici Brecken nu e în mașină, îmi spun în sinea mea. Nu și cu voce tare. Nu e cazul. Afară bărbații

mormăie în continuare, dar nu prind decât frânturi de cuvinte, iar creierul meu încearcă să atribuie vocea posesorului ei.

Tatăl strigă:

— …pui de hoț nenorocit ce ești!

Corey intervine:

— Să nu…

— …ți-am spus că ți-i trimit, insistă Brecken.

Tatăl îl întrerupe:

— Ai grijă cum vorbești…

Brecken continuă:

— …patruzeci de amărâți de dolari!

Aud pașii îndepărtați ai lui Josh care se apropie dinspre toaletă. Îmi stă inima o clipă, apoi o ia din loc mai tare. Corey și tatăl lui se răsucesc. L-au văzut și ei pe Josh. Înaintează, iar Josh ridică o mână și strigă ceva. Eu nu pot să-l aud din cauza vântului.

Harper începe să plângă și bărbații se îndreaptă spre Josh cu o intenție atât de limpede, că mi se pune un nod în gât. Josh, sprijinit în cârjele lui, pare vulnerabil. Mă întind peste Kayla și pun mâna pe mânerul portierei, gata s-o deschid și să mă duc la el. Dar în clipa aceea se întâmplă toate dintr-odată.

Brecken smucește portiera din dreptul șoferului, lovind cu palma claxonul. Acesta izbucnește într-un urlet strident care îi face pe Corey și pe tatăl lui să sară-n sus.

— Deschide-i ușa! strigă Brecken.

Kayla se întinde în față, împinge și deschide portiera pasagerului pentru Josh.

— Josh! Mormolocule! țipă ea.

— Are nevoie de ajutor, zic, încercând să mă cațăr peste ea.

Ea mă împinge la loc cu o privire cruntă.

— Nu!

Încerc din nou, dar Harper mă trage înapoi de braț:

— Nu ieși nicăieri!

— Blocați portierele, zice Brecken.

Nu știu ce se întâmplă în față. E agitație. Josh a reușit în cele din urmă să ajungă, șontâc-șontâc, la portieră. O cârjă se izbește cu zgomot de pavaj și el se împleticește. Corey e acolo într-o secundă și îi înșfacă cealaltă cârjă. Josh zbiară.

— Rahat mic cu ochi, te crezi mai deștept decât mine, ha?

Îl zgâlțâie pe Josh, iar acesta pe jumătate se prăbușește, pe jumătate alunecă pe scaun.

— Nu mă atinge, țipă el, lovindu-l pe Corey cu piciorul bun.

Corey îi răspunde cu un hohot răutăcios.

— Ai grijă cum te porți, dacă nu, am să-ți fac ceva mai mult decât să te ating.

Urlă cineva. E Brecken. Îi curge sânge din nas. Nu am auzit când a fost pocnit, dar s-a întâmplat. Iar acum tatăl l-a prins de picior și îl trage, încercând să-l târască afară din mașină. Harper înșfacă brațul lui Brecken și îl trage înapoi, iar eu mă aplec peste ea ca să ajung la Josh. E roșu la față și răsuflă greu. Suntem toți claie peste grămadă, iar corpul meu se arcuiește peste brațele lui Harper.

— Dă-mi drumul! strigă Brecken, lovindu-și atacatorul cu picioarele.

Se aud o bufnitură înfundată și un *au!* înăbușit. Tatăl se frânge de mijloc, cu mâinile la stomac.

— Tată!

Corey îi dă drumul lui Josh și lasă din mână a doua cârjă, ca și cum nu l-ar interesa deloc, și fuge spre spatele mașinii. Răzbat niște strigăte slabe. Îl aud pe Corey, care își izbește palmele în portbagaj. Apoi ajunge la portiera din dreptul nostru, rânjind în geam.

Harper țipă, dar Corey se apleacă sub geam. Nu e interesat de noi. Vrea să vadă ce face tatăl său.

Brecken știe să profite de o șansă când îi apare. Pornește mașina, iar motorul începe să toarcă.

Ambele portiere sunt deschise și Corey se ridică, proptindu-se în una din ele.

— Nu pleci nicăieri, nenorocitule!

Vreau să țip, dar îmi îngheață răsuflarea pe buze. Harper țipă la mine și amândouă ne ghemuim în spate, mai aproape de Kayla. Departe de mirosul de țigări și de motorină care emană din haina lui Corey.

— Afară! urlă cineva, și nu-mi dau seama dacă e Corey sau Brecken.

Se luptă. Se apleacă și Josh către ei, lovindu-l pe Corey și încercând să apuce volanul. Tatăl e din nou în picioare, blocând portiera. În aer se simte un amestec de sudoare, benzină și violență.

Urmează pumni. Șuturi. Teroare.

Brecken pare în avantaj și tatăl îl smucește pe Corey. Băiatul iese din mașină gemând și intră tatăl lui, care imediat îl strânge zdravăn de gât pe Brecken. Acesta scoate un bolborosit înfundat. Josh se zvârcolește icnind, se apleacă peste consolă cu o mână pe volan și cu cealaltă încearcă să desprindă degetele bărbatului de pe gâtul lui Brecken.

— Încetați, încetați, încetați! suspină Harper.

— Ajutați-ne! țipă Josh spre noi, în spate.

Brusc, Brecken bagă mașina în marșarier. Dăm în spate, târându-l pe tată pe pavaj. El înjură și încearcă să se agațe.

Simt că îmi sare inima din piept. Mă întind repede după centură.

Portiera lui Josh e încă deschisă. Îi atârnă un picior în afară. Brecken apasă cu putere pe accelerație și apucă volanul. Josh îl ține și el în continuare. Volanul se învârte și urmează un zgomot oribil. Ca și cum am îi trecut peste un limitator de viteză.

Numai că limitatoarele de viteză nu urlă.

Țipătul lui Harper devine un plânset.

— Rahat! Rahatrahatrahatrahat!!!

Brecken apasă tare pe frână, tușind zgomotos.

Stomacul mi se face ghem când privesc pe geam. Farurile noastre luminează parcarea acoperită de zăpadă și cele două siluete întunecate de lângă urmele cauciucurilor noastre. Unul dintre bărbați e întins pe burtă, într-o poziție contorsionată.

Tatăl. De-ar fi tatăl. Cel care l-a strâns de gât pe Brecken. Cel ale cărui oase nu s-ar frânge ușor în bătaia vântului aspru.

Dar nu e tatăl. E Corey.

Am lovit un om. Un tip care sigur nu e cu mult mai în vârstă decât noi. Sângerează în zăpadă din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Din cauza noastră.

Vreau să-mi feresc privirea, dar nu pot. Corey se zvârcolește și țipă, cu partea superioară a corpului evident în mare suferință. Piciorul lui stâng, îndoit într-un unghi ciudat, nu se mișcă. Ochii mei procesează scena luminată de faruri, lângă urmele de cauciucuri. Piciorul lui pare țintuit pe pavaj, cu vârful pantofului răsucit într-o direcție aiurea. Imaginea asta îmi întoarce stomacul pe dos.

— La naiba, șoptește Josh.

Trebuie să fi văzut și el.

Mă întorc când o aud pe Harper scoțând un sunet slab, tânguitor, care mă sfâșie.

— Dumnezeule! face Kayla, puțin șocată.

— Ce-ai făcut? strigă Brecken.

E posibil să-i fi alunecat piciorul de pe frână, fiindcă mașina o ia din nou înapoi. Josh se prinde de mânerul portierei și eu icnesc. Brecken reușește să oprească mașina în apropierea ieșirii din parcare. Probabil ne-am depărtat cu vreo douăzeci de metri. Suficient cât să nu mai văd pantoful, dar nu contează. Pot să zăresc restul scenei. Îl văd pe tată aplecat asupra fiului său, protector. Văd un băiat – pentru că nu pare deloc bărbat acum – slab și zvârcolindu-se într-un fel care îmi va rămâne multă vreme întipărit pe retină.

— Ce ai făcut? urlă din nou Brecken, izbind în volan.

Harper suspină înăbușit și ritmic. Are o palmă peste gură. Tremură.

— Ce vrei să spui? întreabă Josh, care pare sincer nedumerit.

Piesele se așază laolaltă între țipetele lui Harper și înjurăturile șoptite ale Kaylei. Dintr-un motiv sau altul, Brecken îl învinovățește pe Josh pentru asta.

— Tu l-ai lovit, spune Brecken. Încercam să ies și tu ai apucat volanul!

— Brecken, eu am încercat să mă îndepărtez. *Tu* l-ai tras înapoi.

— Nu, *eu* am încercat să mă îndepărtez, tu ai sucit volanul, bolborosește Brecken. Tu l-ai lovit!

Josh ridică ambele mâini, ca și cum ar avea dinainte un om înarmat, în plină criză de furie. Vocea lui e calmă și blândă.

— Brecken, știu că e înspăimântător…

— Nu e deloc înspăimântător! Știu ce ai făcut!

Pare isterizat. Agitat. Spre deosebire de el, Josh are mișcări lente și vorbește mai domol.

— Brecken, tu ai tras de volan spre stânga, zice Josh. Credeam că l-ai văzut. Credeam că ai încercat să… Uite ce-i, a fost un accident. Dar s-a întâmplat.

— Nu, se vaită Brecken, tulburat. Nu. Nu. Nu se poate. Nu s-a întâmplat așa ceva. Nu se poate.

— S-a întâmplat, repetă Josh. A fost… Nu ai vrut.

Nici el nu crede ce spune. Mă trec fiori reci pe șira spinării când mă uit la Corey în lumina farurilor, zvârcolindu-se de durere. Îi aud țipetele peste zgomotele motorului, niște țipete subțiri, îngrozitoare, ca de copil. Harper își lipește palmele de urechi, suspinând.

— Ajută-l! strigă.

— Trebuie să-l ajutăm, spun și eu, cu o voce pierită.

— Au arme, zice sec Kayla.

Pare amorțită. Distantă.

— Cum? face Brecken și se răsucește.

Afară, pe fereastră, îl văd pe tată cu un telefon la ureche. Se uită în sus la noi și nu-i pot descifra expresia, dar nici nu trebuie. Era furios dinainte. De la început a fost pornit să ne facă rău.

Acum ne va ucide pe toți.

Se ridică încet, întorcându-se către camioneta lui. Urmează să ia ceva de acolo. Îmi amintesc de afișul de la benzinărie, iar mie îmi stă inima. Kayla are dreptate. Probabil au arme.

— Întoarce-te, strigă Harper. Ajută-l!

— Ce face? întreabă Josh.

Ușa camionetei e deschisă. Omul caută ceva sub scaunul din față.

— Își ia arma, spune Kayla cu voce rece și sigură. Am văzut una după tejghea. Sub cartușele cu țigări.

— Mulți oameni au arme, zice Brecken, dar pare și el speriat. Asta nu înseamnă nimic.

— Ba înseamnă ceva, spune Josh. A spus că mă omoară. L-ai auzit.

— Băieți! strig eu. Iese.

Bărbatul e în picioare și începe să meargă. Nu se duce la Corey. Vine spre noi. Are ceva în mână? Mi se taie răsuflarea.

— Ce facem? întreabă Harper, gâfâind printre suspine. Ce facem?

— Condu! spune Josh calm.

— Nu putem să plecăm! strig eu. E fugă de la locul accidentului.

— Nu, o să ne oprim. O să ne oprim și o să sunăm ceva mai încolo, de pe drum. Putem spune că am văzut o armă. Că ne-a amenințat.

— Autoapărare, e de acord Kayla. E autoapărare.

— Dar n-am văzut nicio armă, urlă Brecken, părând torturat.

— Ești sigur? Pentru că se apropie!

— Nu-i putem lăsa aici, zic eu.

Am o voce mică, stinsă. Nu-mi pot dezlipi ochii de la Corey. Mă gândesc la părul rar de pe fața lui. La membrele lui șleampete. Oare o fi având optsprezece ani?

Tatăl lasă telefonul și mai face un pas spre noi. În mașină se așterne tăcerea. Nimeni nu respiră. Omul mai face un pas. Acum nu ai cum să n-o vezi. El are în mână ceva metalic și vine spre noi. Suspinele lui Harper se opresc brusc, respirația ei e neregulată.

— Brecken, spune Josh în șoaptă.

— Ce se întâmplă? întreabă Harper.

Brecken scoate un sunet înăbușit și pornește motorul. Mașina dă ușor în spate și iese în marșarier pe șosea. Tatăl ridică mâna, iar Brecken întoarce și pornește pe șosea. Ca prin minune, nu alunecăm, nu ne învârtim. Cauciucurile mușcă zăpada și SUV-ul se pune în mișcare. În timp ce ne depărtăm, mă uit în spate, la bărbatul acela. Îl privesc până ce între noi se interpune șirul de copaci și nu-l mai pot vedea.

Sper că e ultima dată când îl vedem.

Fiindcă, dacă mai dăm vreodată ochii cu el, o să ne omoare.

ȘAPTESPREZECE

La aproximativ un kilometru distanță, pe drum, Brecken se oprește. Deschide portiera și vomită pe asfalt. Niciunul dintre noi nu scoate vreun sunet. Harper se șterge la ochi și își verifică geanta. Mâinile îi tremură, iar bandajul de pe deget i s-a desfăcut și e îmbibat de sânge.

— Degetul tău! exclam eu.

Ea scutură din cap.

— Nu contează. Vreau telefonul. Vezi că e în încărcător.

Josh merge pe firul încărcătorului, scoate telefonul și i-l întinde. Harper apasă pe ecran. Încearcă din nou, apăsând pe buton ca să-l activeze. Telefonul rămâne întunecat, iar Harper scoate un sunet care cu greu ar putea fi considerat râs.

— E mort, zice.

— Cum adică? întreabă Josh.

Își scoate și el telefonul din celălalt fir.

— Ce naiba? întreabă confuz, cu o voce șoptită.

Dinspre portiera deschisă, unde Brecken stă în continuare aplecat dincolo de raza noastră vizuală, vine o rafală de vânt rece.

— L-am lăsat la încărcat mai bine de o oră și e complet mort! exclamă Harper, cu o voce ascuțită și stridentă.

— Și al meu, zice Josh, încruntându-se la telefonul lui, în timp ce alarma începe să sune monoton, avertizând că portiera e deschisă.

— Ce dracu se întâmplă aici? întreb eu, verificând cablurile de încărcare.

Iau telefonul din mâna lui Harper și încerc să îl conectez iar. Îl scot. Apoi pe al lui Josh. Îmi desfac centura și mă aplec în față, între cele două banchete, ca să verific conexiunile, cercetând fiecare posibil punct slab. Indicatorul

încărcătorului nu se aprinde deloc. Încărcătorul e stricat. În San Diego mergea bine.

Apoi încearcă Josh. Face și el toate manevrele cu pus în priză, scos din priză, pipăit. Schimbăm cablurile între ele. Nimic nu funcționează.

Josh scoate încărcătorul, apoi pipăie priza mașinii.

— E ceva îndesat aici. A fost lovită?

— Nu știu, răspund eu.

Brecken se întoarce în mașină, prăvălindu-se pe scaun. Îi surprind ochii în oglinda retrovizoare. Sunt injectați și umflați.

Harper întinde mâna spre el:

— Brecken, ne trebuie telefonul tău.

El nu întreabă nimic, îl caută în buzunare și deblochează ecranul. Apoi se încruntă.

— Bateria e la 2 la sută. Nu ajunge pentru un apel, spune el.

— La naiba! Ceva e în neregulă cu priza.

— Bagă-l în spate, zice Brecken.

Găsesc priza și ridic clapeta, dar orificiile sunt distruse. O scobitură nouă se deschide în plastic și o bucată din metalul din interior e îndoită.

— E stricată, zic.

Pipăi marginea scobiturii, care e încă ascuțită. Zimțată. Oare așa a fost și înainte? N-aș fi observat totuși?

— Glumești? întreabă Josh, care pare disperat.

— Toate prizele sunt distruse, zic. Nu cred că putem băga nimic în ele. Se pare că cineva le-a distrus intenționat.

Josh se apleacă în față și presupun că verifică priza de acolo. Tace câteva secunde. Apoi mormăie o înjurătură.

— O latură metalică e smulsă. Așa era și când l-ai băgat?

— N-am verificat, dar părea în regulă, zic.

Harper se foiește pe scaun.

— În regulă. Dar noi avem nevoie de un telefon. Al tău?

Se uită la Kayla, care, desigur, nu răspunde. Harper se apleacă peste mine și o înghiontește. Ghiontul nu e câtuși de puțin delicat, așa că, imediat Kayla deschide ochii. Se uită în toate părțile. La colțurile gurii are un fel de cruste albe. Pare palidă. Bolnavă.

Nu, îmi spun. Nu bolnavă. Se droghează.

— Ne trebuie de telefonul tău, zice Harper.

— N-am telefon, mârâie Kayla.

— Cum adică n-ai telefon? sar Harper și Brecken la unison.

— Asta-i aburealã! adaugă Brecken.

— Ai uitat că mi-ai căutat prin bagaje, bogătașule? face Kayla, cu capul atârnându-i pe piept.

— Ce dracu e-n neregulă cu tine, ne…

— Bun, gata!

Josh ridică mâinile în semn de time-out.

— Încetați cu toții.

— Haideți să găsim un loc unde să ne oprim, zic eu. Să vedem dacă vreunul dintre încărcătoare merge. Poate avem noroc.

— Eu sunt de acord, zice Brecken, ambalând motorul și intrând pe șosea. Să scoată cineva harta din torpedou. Să vedem dacă ne putem da seama unde suntem. Putem compara numerele autostrăzilor, sau așa ceva. Să ne facem o idee.

Josh deschide torpedoul, să ia harta. Scoate un râs dogit.

— Îți bați joc de mine. A dispărut.

Întinde și Brecken mâna, verificând el însuși. Înjură. Apoi izbește cu palma în bord.

— Era acolo, zic. Trebuie să fie acolo.

— Ei, uite că acum nu e acolo, mi-o trântește Josh.

Îmi desfac centura și mă ridic, apoi mă aplec între ei să verific cu mâna mea. Pentru că eu am văzut harta. Am scos-o, am desfăcut-o, apoi am pus-o la loc și *știu* că era acolo. Pipăi partea de sus a torpedoului, pe la îmbinări. Zona moale, cu vinii,

din spate, care permite închiderea și deschiderea lui.

— A dispărut, articulez răgușit.

Mă așez din nou. Sunt pe punctul de a izbucni în plâns. Inima îmi bate prea repede. Bubuie într-un fel care nu-mi place deloc. Nu se mai termină toate astea. De ce nu se termină? Toată lumea începe să strige în același timp, încrucișez brațele la piept și încep să mă leagăn încet pe banchetă, înainte și înapoi.

Într-o străfulgerare, o văd pe mama la spital făcând același lucru. Am stat una lângă alta la spital, în sala neîngrijită de așteptare, în timp ce doctorii ne recitau litania cu veștile proaste despre Phoebe. Leziuni. Noduli. Tumori. Nu la singular, acum cuvintele astea cumplite ca niște gloanțe erau la plural. Versiuni plurale ale unei tragedii. Iar mama stătea așa cum stau eu acum, cu fața împietrită, legănându-se încet, cu brațele strânse în jurul mijlocului. Ca și cum ar fi vrut să rămână întreagă în timp ce universul ei lăuntric se făcea bucăți.

Îmi desfac brațele și mă străduiesc să mă adun. Eu nu sunt așa. Eu sunt cea care a ajutat-o să treacă prin toate la spital. La capelă. Chiar și vara asta, când am pus pe mormânt florile preferate. Mama s-a prăbușit, dar eu mi-am văzut de arta mea, așa cum știu că și-ar fi dorit mătușa mea, și am fost bine. Eu sunt întotdeauna bine. Pentru că nu-mi pot permite să fiu altfel.

— Mira? Nu arăți prea bine.

Ochii lui Harper sunt umbriți de îngrijorare.

— Nu zău?

Mă străduiesc să râd, apoi îmi înghit chicotitul, pentru că pur și simplu nu pot. Ce naiba e amuzant? Cineva din mașina asta ne fură lucrurile. Bucăți din viețile noastre dispar. Un portofel. Un telefon. O hartă. Cine mai are astăzi nevoie de o hartă?

Cineva care nu vrea să găsim drumul înapoi spre casă.

Cineva care ne vrea singuri și înspăimântați.

— Ești bine?

De data asta e Josh, care ridică o sprânceană. Și Brecken se uită la mine în oglinda retrovizoare, cu ochi scăpărători, cu o expresie întunecată și întrebătoare. Mă simt bine? Nu. Mă simt ca și cum îmi pierd mințile, iar felul în care toată lumea mă privește îmi confirmă această senzație.

— Mă simt bine, zic.

După tragedia cu Phoebe am învățat că dacă spui asta suficient de des, lumea ajunge să te creadă. Iar dacă o spui și mai des, ajungi s-o crezi chiar și tu însuți.

— Poate ar trebui să bei niște apă, zice Harper.

— Poate ar trebui să n-o mai dădăcești atâta, zice Brecken.

— Taci din gură! se răstește Josh.

Tresar, surprinsă că îi pasă.

— Brecken are dreptate, zic. Serios, mă simt bine.

— Stai! strigă Harper, arătând înainte. Acolo! Oprește acolo!

— Ce tot spui? întreabă Kayla.

— Trage acolo, continuă Harper.

Fetița speriată a dispărut. Ăsta e tonul ei încrezător, pragmatic, pe care l-am auzit în avion, când ne duceam în jos ca o jucărie yo-yo cu aripi. Arată cu degetul spre o parcare mică, la o sută și ceva de metri mai încolo, cu o clădire mică în spate.

— Da, nu cred că e o benzinărie, zice Brecken.

— Evident, face Harper. Dar e deschis.

Lumini roșii strălucesc pe o firmă de neon aflată lângă intrare, o confirmare în șapte litere a spuselor lui Harper.

Brecken duce mașina în parcare, iar aceasta scrâșnește pe pietrișul acoperit cu zăpadă.

În parcare sunt alte două automobile, iar clădirea nu are ferestre, asta dacă nu iei în calcul ușa de sticlă. Are o culoare bej, banală, iar deasupra ușii atârnă o plăcuță neluminată. Vântul o mișcă încoace și încolo, dar când adierea se potolește, Josh citește numele cu voce tare:

— The Cock'N Bull Bar? Chiar așa?

Brecken râde pe înfundate, eu înghit în sec.

Parcăm lângă o Honda mai nouă, care are câteva file de dosar împrăștiate pe bancheta din spate. Înainte ca motorul să se oprească, Harper întinde mâna între scaunele din față, cu palma-n sus.

— Cheile.

— Ce naiba? Crezi că am să…

— Dă-mi-le. Cheile. Acum, spune, apoi vocea ei se înmoaie. Nu ne permitem să mai dispară ceva, Brecken.

— Îți amintesc că tocmai am verificat bagajele și că eu n-am furat niciunul din rahaturile voastre, zice el.

Apoi îi pune cheile în palmă.

— Îh, face Josh, scărpinându-se la ceafă. Suntem siguri că e cel mai bun loc?

Ca și mine, nu pare să fie încântat de această nouă întorsătură a evenimentelor.

— E singurul loc. M-am săturat până peste cap de aventura asta. Trebuie să sunăm la poliție, spune Harper. Le spunem ce s-a întâmplat. Apoi îi așteptăm să vină să ne ia.

— Uite care-i treaba, putem face tot ce zici tu, zice Brecken aproape șoptit. Dar ești sigură că poliția e o idee bună? Vreau să zic, după toate câte s-au întâmplat?

După toate câte s-au întâmplat? Urechile îmi iau foc când îl aud, dar am grijă să nu par prea interesată. Josh nu reușește să fie la fel de calm. Se uită la Brecken de parcă ar fi pe punctul să explodeze.

— Dar ai dat cu mașina peste cineva, zice Harper. Nu contează ce cred eu.

Kayla se ridică în fund și se freacă la ochi.

— Unde suntem?

— La barul The Cock'N Bull, zice Josh, fără nicio expresie. Harper vrea să intrăm.

— Perfect. Mi-ar prinde bine ceva de băut, spune Kayla, căscând.

E transpirată și confuză.

— Ți se pare un moment potrivit să ne oprim să bem ceva? întreabă Brecken.

— Nu mai fi răutăcios, zice Josh.

— Ne oprim să sunăm la poliție, îi explică Harper Kaylei.

— Pare o ocazie să aruncați totul în cârca mea și să pretindeți că n-ați avut nimic de-a face cu toată povestea asta, spune Brecken, care arată mai curând agasat decât speriat.

— Trebuie să le spunem ce s-a întâmplat, zic. Dacă nu, o să părem toți vinovați.

— Cât de prost mă credeți? izbucnește Brecken, încordându-și maxilarul. *Eu* par vinovat. Doar eu, pentru că eu am fost la volan.

— Nimeni nu te acuză de nimic, zice Josh, al cărui ton s-a îmblânzit din nou.

Îmi aduce aminte de un educator de la grădiniță. Umbra rece care trece peste chipul lui Brecken îmi spune că lui nu-i place tonul, dar Josh continuă, netulburat:

— Harper vrea să fie onestă. Cred că asta vrem toți.

— Onestitate, zici? Cum ai fost tu onest când ai tras de volan? întreabă Brecken și-și mijește ochii.

— Am tras de volan, zice Josh, articulând rar fiecare cuvânt. Am tras pentru că nu am vrut ca *tu*…

Se oprește și clatină din cap, apoi continuă:

— Haideți să explicăm ce s-a întâmplat. A fost un accident, da?

Brecken scutură din cap.

— Nu asta credeți voi, nu? Credeți că eu sunt de vină?

— Nu știu ce să cred, spune Harper și deschide portiera. Și nici nu contează, nu? L-am lovit și am plecat. Indiferent de circumstanțe, nu putem ignora acest fapt. Haideți înăuntru.

Harper se îndreaptă împreună cu Josh spre clădire. Corpul meu se încordează la vederea reclamei luminoase.

— Eu nu am douăzeci și unu de ani, zic cu o voce mică.

Kayla râde.

— Ce naiba, doar n-o să-ți verifice actele. Crăciun fericit, Mira! Ești pierdută în mijlocul Pennsylvaniei, într-un fund de lume, dar măcar ai ocazia să te îmbeți!

Pleacă. Râsul acela straniu, răutăcios, zăbovește în urma ei, iar eu mă simt brusc extrem de singură. Nu-mi place să mă îmbăt. Ei nu știu asta, nimeni nu știe, în afară de Zari și de Phoebe. Zari știe, pentru că ea mi-a ținut părul la spate când am dat amândouă iama în dulăpiorul mamei și am băut aproape o sticlă din nu știu ce băutură de coșmar din piersici. Am plâns și am vomat, iar a doua zi i-am mărturisit totul lui Phoebe, care mi-a spălat hainele și mi-a doftorii mahmureala cu ceai de plante. Kayla nu știe asta, dar comentariul ei mă face să urăsc faptul că sunt aici. Nu vreau să fiu cu străinii ăștia. Vreau la mama. Cea mai bună prietenă a mea. Vreau acasă.

Poate barul ăsta ne va ajuta să ajungem acolo. Dar când mă uit la trupul firav al Kaylei care se împleticește în parcarea plină de zăpadă, nu-mi pot reprima sentimentul că e un pas într-o direcție greșită.

30 August

Mira,

Ai postat că au ai un partener și că ești în căutarea unuia, și ai glumit cu prietenii că tu crezi că dragostea e un mit. Relația noastră e sacră, iar tu ai tratat totul ca pe un fleac.

Pe cine crezi tu că prostești?

Locul tău e lângă mine.

Știi asta în adâncul tău.

Pictezi asta pe fiecare pânză.

Galeria elevilor. Ce surpriză pentru mine să aflu că ești încă la liceu Dar restul au a fost o surpriză. Alt ceas, care arată aceeași oră. Totul e întunecat, cu excepția mea. Cămașă albă. Pantaloni negri.

Eu sunt persoana pe care ai pictat-o cu spatele, dar tu ești ce a care mi-a întors spatele.

Nu poți să continui să fugi de asta, Mira.

Am să te fac să înțelegi.

Al tău

OPTSPREZECE

Kayla se oprește în ușa barului. Imaginea ei se reflectă în ușa de sticlă. Ochii și gura par niște umbre de un albastru întunecat pe fața ei palidă. O imagine tulburătoare.

— Ai de gând să rămâi afară? mă întreabă cu un rânjet.

Mă strecor în spatele ei. Harper ajunge și ea la ușă și o ține deschisă pentru Brecken, pe care însă, preț de câteva secunde, nu-l zăresc. Poate s-a hotărât să aștepte în mașină. Însă el apare, traversând parcarea cu capul sus și cu ochi scânteietori.

Harper nu se oprește în holul mic, ci o ia spre stânga, în zona barului, de parcă ar fi fost aici de o sută de ori. Mă iau după ea. Simțurile mele reacționează la asaltul de mirosuri neplăcute. Bere răsuflată și fum stătut de țigară. Miros de prăjeală și transpirație amestecată cu parfum ieftin, care-mi amintește de vestiarul de la școală.

După douăzeci de secunde în interior știu suficiente despre acest local ca să-mi dau seama că nu e câtuși de puțin locul în care un om normal ar alege să petreacă Ajunul Crăciunului. E întunecat, ponosit și aproape complet gol. O tejghea banală se întinde pe latura cea mai lungă a încăperii; e prevăzută cu douăsprezece scaune înalte cu tapițerie roșie. Două dintre ele sunt ocupate de doi bărbați. Opt mese sunt dispuse la întâmplare în restul încăperii. Josh intră, troncănindu-și cârjele, și se îndreaptă glonț spre una din ele.

Harper se duce direct la bar. O femeie sfrijită stă la casă, cu un prosop alb pe umăr și o privire aspră, care nu se potrivește cu cerceii mici, strălucitori, în formă de brăduți din urechile ei.

— Crăciun fericit! îi urează Harper zâmbind larg. Ce mă bucur că aveți deschis!

— Nu pentru mult timp, zice ea. Închidem devreme în seara asta. Pentru sărbători.

— E-n regulă, zice Harper. Nu vrem decât să folosim telefonul vostru. A fost un accident, iar telefoanele noastre nu mai au baterie. Și, evident, prizele auto sunt stricate. Am trecut printr-un coșmar. Aveți un încărcător?

— Acasă, zice barmanița.

— Îmi pare rău, nici eu nu-l am la mine, spune bărbatul care stă pe scaunul înalt din față. Ați avut un accident?

Pare mai prietenos decât femeia de la bar. Are ochi mari, negri, în care se citește grija, și o cămașă ce pare scumpă. Tipul de la capătul celălalt al barului e o matahală tăcută care poartă o o cămașă de flanelă. Stă aplecat peste un pahar cu un lichid arămiu și nu ne aruncă nicio privire.

— Nu. Adică da. Oarecum. A fost o zi îngrozitoare.

— N-ar trebui să conduceți pe vremea asta, zice femeia. Oricine conduce acum sfârșește fie prin a provoca un accident, fie prin a fi victima unuia.

— Credeți-mă, nu ăsta a fost planul, spune Harper.

Apoi se întoarce către bărbatul prietenos. Îi întinde mâna.

— Eu sunt Harper. Harper Chung.

Ușor descumpănit de abordarea ei formală, tipul îi zâmbește în cele din urmă și-i întinde o mână mare, maronie.

— Mitch. Smitty pentru prieteni.

Mijește ochii, curios:

— N-ați fost implicați într-unul din carambolurile alea, nu?

— Cât pe ce, zice ea. Eram pe pod când s-a întâmplat, dar am avut mare noroc. Tocmai am fost implicați în alt accident și avem nevoie de ajutor. Nu suntem răniți, dar aș putea să folosesc telefonul dumneavoastră? Trebuie să sunăm la poliție.

— Pentru că v-ați lovit mașina? întreabă femeia, bănuitoare. Poliția are probabil multe altele pe cap în noaptea asta.

— E o problemă serioasă, zice Josh, care pare trist. Cineva a fost lovit. Trebuie să ne asigurăm că poliția știe ce s-a întâmplat.

Preocuparea din ochii lui Smitty se transformă în îngrijorare.

— Unde? În apropiere? E bine?

— Da, cred că da. Știm că au chemat ambulanța, doar că…

Harper se oprește și își mușcă buzele, neștiind prea bine câte detalii să dezvăluie.

— Am fost acolo, continui eu. Am fost martori. Una din persoanele de la locul accidentului părea că ne amenință, așa că am plecat, dar am vrea să anunțăm poliția.

— Dar ați plecat, zice barmanița, cu brațele încrucișate și cu buzele strânse, ca și cum nu ar crede prea mult în povestea noastră.

Și mi se pare normal, dat fiind că noi am fost al naibii de vagi.

— Nu suntem serviciu de telefonie, ci un bar. Așa că, dacă nu comandați ceva…

— Joyce, pentru numele lui Dumnezeu! zice Smitty și bagă mâna în buzunarul pantalonilor ca să ia un portofel uzat din piele.

Scoate câteva bancnote de douăzeci și le pune pe tejghea.

— Dă-le ceva de băut și o pizza. Și telefonul.

— Nu, nu e nevoie, zice Harper. Doar un telefon.

— E Crăciunul, spune Smitty, liniștind-o. În plus, vreme mai rea ca asta n-am văzut de zece ani. În ambele situații se impune ceva de băut. Și în orice situație, un strop de decență, nu crezi?

Harper face o pauză, expirând adânc înainte de a răspunde.

— Cred că pot să fiu de acord cu asta.

— Bun, zâmbește Smitty. Acum spune-mi ce vreți.

Harper nu ne întreabă ce preferăm. Comandă trei beri și două cola. Joyce o întrerupe și spune că ei nu servesc cola, ci o băutură care se numește Royal Crown Cola. Smitty râde și i-o retează.

— Îți lipsește partea cu *joy*[1] din numele tău. Pune-le copiilor ceva de băut în față și nu mai fi așa morocănoasă. E sărbătoare și s-ar putea să primești și tu un dar.

— Nu trebuie să faci nimic, zice Joyce.

Felul în care i se îndulcește expresia nu aduce chiar a zâmbet, dar nici departe nu e. Se uită la noi ca la o belea, dar Smitty e limpede că primește notă de trecere.

— Și domnul? întreabă Smitty, făcând semn cu capul spre bărbatul de la capătul barului. Nu are nevoie de încă o băutură?

— Nu.

Joyce răspunde încet, dar pe un ton serios. Aruncă o privire scurtă și aspră spre bărbatul cocoșat, în cămașa de flanelă. După expresia pe care o adoptă acum, atitudinea ei de adineauri față de noi pare mai degrabă generoasă.

— Joyce…

— Nu-i mai trebuie încă o băutură, repetă ea. Iar dacă vrea, poate să-și cumpere singur.

Mă trec fiori reci pe șira spinării când arunc o privire piezișă spre capătul barului. Nu văd fața bărbatului, pentru că stă aplecat deasupra tejghelei, dar paharul lui e aproape gol, nu mai are decât un deget de lichid maroniu pe fund.

— Dacă mai vrea unul, ar trebui să-l comande degrabă, zice Joyce.

Smitty râde, dar pe mine mă trec fiori reci, deși aici e cald și uscat. Nu știu ce anume îmi provoacă frigul acum. Poate nimic. Poate totul.

Trebuie să scap de senzația asta. Reacționez de parcă un baubau ar fi ascuns după fiecare colț, ceea ce e ridicol. Privirea îmi zboară spre un

tablou din colțul îndepărtat al încăperii, o copie după Monet, luminoasă, idealistică și plină de mișcare. Obișnuiam să pictez și eu astfel, cu acuarelele. Culorile din picturile mele dansau.

Mai dansează?

Îmi vin în minte picturile mele recente. Despre timp, și întuneric, și umbre. Poate mi-am pierdut culorile când Phoebe și-a dat ultima suflare.

Mă îndrept spre masa la care așteaptă ceilalți. Sunt bombardată cu întrebări despre celelalte personaje de la bar. Nu sunt prea multe de spus, dar le povestesc și eu ce pot în timp ce Harper sună la poliție. Nu aud ce spune, dar văd că vorbește.

Joyce o urmărește cu capul aplecat într-o parte, ca și cum ar sorbi fiecare cuvânt rostit de Harper. Până și Smitty tace la un moment dat și-i dispare zâmbetul larg. Nu trebuie să întreb. Știu că vorbește despre lovirea lui Corey.

Nu-i greu să-mi dau seama ce gândesc cei care o aud pe Harper. Oare eu aș crede în nevinovăția noastră, dacă aș fi stat la barul meu și ar fi intrat cinci străini care ar recunoaște că au fost implicați într-un accident, de la locul căruia apoi au fugit? Serios, chiar nu știu dacă aș crede, și eu sunt una dintre cei cinci.

Nu cred că arată ca un accident nevinovat. Arată ca o crimă.

Harper se întoarce la masa noastră, dar privirea mea e atrasă spre bar, unde Joyce vorbește cu Smitty. Au capetele aplecate unul spre altul și și-au creat o anumită intimitate ca să se poată sfătui, fără doar și poate despre conversația telefonică pe care au auzit-o. În partea cealaltă a barului, străinul a rămas nemișcat, acoperind protector cu corpul său paharul care acum e gol.

Harper se prăvălește în scaun cu un oftat greu și pare să nu fie deloc în largul ei.

— Ei bine? întreabă Brecken.

— Le-am spus povestea în linii mari.

— Adică?

— Le-am spus că a fost un accident, că am lovit pe cineva, dar cum ne-am speriat de una dintre persoanele de-acolo, care era înarmată, am plecat.

— Le-ai spus despre armele de după tejghea? întreabă Kayla.

Harper confirmă din cap.

— Și despre furtul benzinei? întreb. Le-ai explicat că am încercat să plătim?

— N-am menționat benzina, zice ea și se uită la Brecken.

Privirea ei e mai blândă. Ezitantă. La fel și vocea ei în continuare:

— Le putem explica totul când vor ajunge aici. Știu cum pare, dar înțelegem toți foarte bine că nu e atât de simplu.

— A, ba da, e foarte simplu, rostește Brecken cu o expresie aspră.

Îl fulgeră pe Josh cu privirea, apoi adaugă:

— Abia aștept să vorbesc cu poliția.

— N-o să iasă cum vrei tu, zice Josh încet.

Kayla pufnește, își împinge scaunul în spate și se ridică.

— Da, o să dezlege rapid tot rahatu' ăsta. Iar eu n-am de gând să stau aici și să aștept să fiu arestată.

— Stai jos, șuieră Josh. Unde vrei să te duci?

Mă uit în sus, șocată de brusca lui izbucnire de furie.

— Dacă vrea, poate să plece.

— Nu e o mișcare prea inspirată, zice Harper, apoi se întoarce spre Kayla cu o expresie directă. N-ai unde să te duci. Nu e nimic deschis.

— Nu-mi pasă, i-o trântește Kayla.

Dar în afară de faptul că s-a ridicat în picioare, nu se clintește de lângă masă. Ochii ei injectați și gura căzută îmi spun că încă mai are suficiente substanțe în organism ca să-i fie teamă de poliție.

— N-o să ai necazuri, spune Brecken. Polițiștilor nu le pasă ce rahat ai tu în vene. O să

vrea să știe ce s-a întâmplat cu puștiul ăla.

— Corey, zic, pentru că mi se pare important. Îl cheamă Corey.

— S-ar putea ca polițiștii să vrea să afle și despre benzina furată, spune Josh.

Brecken își arată dinții într-un zâmbet răutăcios.

— În mod sigur o să fie interesați și de punctul meu de vedere.

— N-ați putea s-o lăsați baltă amândoi? întreabă Harper. Trebuie să ne calmăm cu toții și să ieșim cu bine din povestea asta. Ați înțeles? De acum înainte, nimeni nu mai încearcă să arunce vina în spatele altuia. Pentru că a fost un *accident.*

Harper rostește cuvintele pe un ton impersonal. Ca și cum ar discuta o temă în clasă care a scăpat puțin de sub control. Se uită de jur împrejur și observă cât de încordați suntem.

— Îmi pare rău, spune. Doar că… doar că nu pot să fiu reținută mult timp aici. Am lucruri de făcut. Nu pot…

— N-o să fii reținută, zice Brecken. Doar nu tu conduceai când s-a întâmplat.

— Brecken, șoptește Harper.

El se ridică și se duce în capătul celălalt al barului. Harper îl urmează. Apare Joyce, cu o tavă cu băuturi. O așază pe masă, uitându-se după Harper și Brecken, care, cu capetele plecate, discută aprins.

— Nu vreau necazuri, spune Joyce.

— Fără necazuri, croncăne vesel Josh.

Nu știu dacă să-l cred sau nu, dar reușesc să mă adun și îi zâmbesc barmaniței.

— N-o să fie niciun fel de necazuri.

NOUĂSPREZECE

Sunt disperată să ajung acasă. Disperată să dorm. Disperată să fiu cât mai departe de oamenii ăștia.

Joyce ne aduce o pizza ce pare făcută din cauciuc și ne-o servește cu un avertisment:

— Închidem în patruzeci de minute.

— În cât timp crezi că ajunge poliția? îl întreb pe Josh.

— N-am idee, oftează el.

Cam atât despre pierdut vremea pe-aici. Mai iau o sorbitură din băutura mea, care categoric nu e Coca-Cola, și încerc să evit privirea Kaylei.

La bar, Joyce îi servește încă o băutură bărbatului din colț. Omul acela n-a scos o vorbă. Nu ridică privirea nici din al doilea pahar plin cu ce-o fi bând el acolo. După felul în care l-a privit Joyce mai devreme, chiar mă mir că i-a mai oferit un rând.

— Hei, Mira, mă strigă Kayla.

— Da?

Ea îmi aruncă un zâmbet ca un om care e numai pe jumătate prezent.

— Ți-e frică să te uiți la mine?

Probabil m-am holbat prea mult la toți cei din bar, iar Kayla, care a fost în pragul comei mai tot drumul, crede că o evit. Nu-mi dau seama de ce i-ar păsa, dar mă încrunt.

— De ce mi-ar fi frică să mă uit la tine?

Se apleacă spre mine și încerc să mă împotrivesc impulsului de a mă feri de ea. Ridică din umerii slabi.

— Poate pentru că te temi că te-ai putea molipsi cumva de chestiile rele, foarte rele, pe care le bag în mine? Că ai putea fi și tu rea?

— Încetează, zice Josh.

Kayla se răsucește spre el, cu ochii mijiți.

— Da’ ție ce-ți pasă?

El îi aruncă o căutătură urâtă.

— Pentru că nu mai avem nevoie de alte drame în călătoria asta.

Kayla râde, dar, spre surprinderea mea, se lasă pe spate, încrucișând brațele la piept. Fațada ei țanțoșă s-a evaporat. Zgârie cu degetul o crăpătură de pe tăblia mesei și bărbia îi tremură.

— Nu e ce crezi tu, zice ea. Nu sunt… nu sunt o petrecăreață tâmpită căreia îi crapă buza după droguri.

— Dar n-am crezut…

Nu știu cum să-mi continui fraza, așa că dau stânjenită din umeri.

Kayla se ridică de pe scaun cu un hohot de râs care mi se înfige ca un pumnal în piept.

— Da, e mai bine să nu te gândești deloc la oameni ca mine. Ține-o tot așa.

Se duce spre toaleta de la capătul încăperii.

Scutur dezaprobator din cap spre Josh.

— De ce a trebuit să te răstești așa la ea?

— N-am vrut să mă răstesc. Am altele pe cap care mă îngrijorează, răspunde Josh.

Nu se uită la mine. E încruntat și își ține privirea ațintită asupra lui Harper și Brecken, care sunt la capătul barului.

Mă duc la toaletă, să văd ce face Kayla. Chiar dacă nu am cum să controlez tot ce se întâmplă aici, pot decide ce fel de om sunt. Pot să fiu un om căruia îi pasă suficient încât să fie atent.

Kayla stă pe blatul de chiuvetă, cu spatele la oglindă. Nu sunt prea multe lucruri în încăpere, doar două cabine, chiuveta și o rolă cu prosoape de hârtie maro în colț, lângă robinet. Mă postez în fața ei, sprijinită de peretele de vizavi.

La început, Kayla nu zice nimic, nu mă bagă în seamă. Are o privire goală și mâinile ude, ca și cum tocmai s-a spălat. Când își ridică în sfârșit privirea spre mine, eu îmi zăresc chipul încordat în oglinda din spatele său. Jenată de reacția mea,

încerc să zâmbesc. Zâmbetul mi se potrivește pe chip ca nuca-n perete.

— Ai venit să vezi ce face dependenta?

— Nu asta cred despre tine.

— Ce crezi despre mine?

Zâmbește și ea, dar nu e nimic blând sau autentic în zâmbetul ei. Orice urmă de tandrețe, de onestitate, pe care am văzut-o cu câteva clipe în urmă, a dispărut.

— Sunt impresionată, continuă.

Simt din nou stinghereala familiară, dar încerc s-o înlătur. Nu voi mai permite ca emoțiile celorlalți să mă dea peste cap. Dacă am făcut față înmormântării mătușii, mă pot descurca și cu o conversație stânjenitoare la toaletă.

— Crezi că ești singura din mașină care a consumat droguri? o întreb.

În clipa aceea expresia ei e rapace, de parcă ar ști exact cum să dea o lovitură mortală.

— A, deci ești o fetiță rea, nu? Poate ai tras un fum, două la o petrecere. Sau poate o dată, când mama ta era plecată, ai luat o pastilă dintr-un antidepresiv din dulăpiorul ei, pentru că erai foarte stresată!

— Nu știi nimic despre mine.

— Știu că nu ești consumatoare. Poate ai încercat. Poate te-ai prostit. Dar nu consumi.

Nici măcar nu cochetez cu ideea, așa că nu o contrazic. Mă sprijin de perete.

— N-am de gând să te torn polițiștilor, dacă asta te îngrijorează.

— Nu tu ești problema mea, boboaco.

Imaginea mea din oglindă se încruntă, colțurile gurii mi se lasă în jos. Kayla lasă capul pe umăr, părul ei lung și ciufulit se lipește de oglindă.

— Și atunci care este problema ta? De ce ești îngrijorată?

— Nu sunt îngrijorată din cauza voastră. Sunteți prea deranjați la cap ca să fiți în stare să vă păziți spatele.

— Eu știu să-mi păzesc spatele, zic.

Ea râde, de parcă ar fi cel mai amuzant lucru pe care l-ar fi auzit pe ziua de azi.

— Da, sigur. Ești dură.

Ridic din umeri.

— Bine, fie. Dacă nu eu, ce zici de Brecken? Chiar crezi că el nu e în stare să aibă grijă de el însuși?

— Cred că are multe pe cap, răspunde ea evaziv.

— Cum ar fi că era la volan când s-au întâmplat toate astea? Sau că a furat benzină, moment în care s-a declanșat, practic, toată nebunia?

— A fost o prostie să sune la poliție.

— Dar trebuiau să știe adevărul.

Ea râde iar.

— Da, și voi toți sunteți în măsură să-l oferiți, nu?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sunt singura persoană din mașina aia care nu minte.

— Eu nu sunt mincinoasă, protestez, dar cuvintele îmi ies cam seci și neconvingătoare.

— Nu ești? zice ea, cu un zâmbet mic jucându-i pe buze.

Nu răspund, fiindcă are dreptate. Sunt o mincinoasă. Am mințit-o pe mama în legătură cu oamenii cu care călătoresc. I-am mințit pe toți din mașină că sunt la facultate.

— Știi ceva, chiar dacă toți am mințit despre ceva anume, asta nu înseamnă că o să mințim poliția.

— Poate.

Ridică din umeri, apoi continuă:

— Nu spun decât că suntem toți implicați într-un fel sau altul în rahatu' ăsta. Și când astfel de lucruri explodează, poliția nu caută adevărul. Se leagă de cine le e cel mai la îndemână.

Kayla oftează, trecându-și o mână prin păr. Brățara medicală de pe brațul ei zăngănește. Pare veche și grea pe încheietura ei delicată.

— Pentru ce-i brățara asta? o întreb din senin.

Îmi dau seama că francheța mea a surprins-o, dar îmi răspunde.

— Diabet de tip unu și epilepsie.

Deschid gura să spun ceva, dar dă din cap.

— Nu e a mea. E a fratelui meu, Jonah.

— Ah! Stai așa. Dar de ce porți brățara lui medicală?

— Pentru că el a murit. Acum trei ani.

În clipa asta îmi urăsc imaginea în oglindă. Când le spuneam oamenilor că mătușa mea Phoebe a murit, făceau o mutră exact ca a mea acum. Un amestec stânjenitor de tristețe și regret; îmi amintesc că-mi venea să-i pocnesc pe toți cei care afișau expresia asta.

Dar nu poți să faci așa ceva. În schimb, trebuie să…

— Nu trebuie să te simți obligată să spui ceva, zice ea.

Faci *asta.* Trebuie să zâmbești sau să spui ceva amabil, exact cum a făcut Kayla. Chiar dacă tu ești cel afectat de traumă, te trezești cumva că trebuie să încurajezi persoana care se împiedică în tentativa ei de a-și manifesta empatia față de durerea ta. De obicei pun capăt situației stânjenitoare cu o mulțumire. Dar Kayla nu procedează așa.

În schimb, se uită la perete ca și cum s-ar afla la un milion de kilometri distanță. Credeam că i-au dispărut drogurile – „chestiile", cum le spunea. Dar se pare că ceva are un efect asupra ei.

Acum mi-am schimbat părerea, după ce am aflat de fratele ei. Nu consumă droguri de dragul distracției. Probabil încearcă să alunge amintirea lucrurilor oribile care au copleșit-o în ultimii trei ani.

Și mama ar fi putut s-o sfârșească așa. Disperată și dependentă.

Dacă n-ar fi lucrat la urgențe. Dacă n-ar fi văzut mii de povești despre suferința inimaginabilă a

victimelor supradozelor și consecințele care le-au distrus viața, ea ar fi putut să adune toate flacoanele cu medicamente de pe noptiera lui Phoebe. Iar într-una din nopțile mai grele, poate ar fi luat o pastilă. Doar cât să o ajute să doarmă. Să atenueze puțin durerea. Așa ar fi putut începe totul.

Dar știa suficient de multe despre toate astea, încât, a doua zi după moartea lui Phoebe, a aruncat într-o cutie toate flacoanele. Am fost alături de mama pe scaunul pasagerului când le-a dus la stația de pompieri, pentru a fi distruse. Când am întrebat-o de ce a trebuit să facem asta chiar atunci, a clătinat din cap. O singură dată.

— Nu le vreau în casă. Nu vreau să mă gândesc la ele nici măcar o secundă.

Aș fi putut fi eu în locul ei. Nu e complicat să faci rost de substanțe ilegale în San Diego, dar am o spaimă irațională de pastile de orice fel și o ușurință de a vomita orice substanță ciudată care îmi pătrunde în corp. În plus, imediat după moartea lui Phoebe, am știut ce am de făcut. Trebuia să fiu puternică pentru mama. Încă trebuie să fiu puternică pentru mama.

Dar dacă nu aș fi procedat așa?

Atunci probabil o altă versiune a mea ar fi sfârșit precum Kayla.

Presupun că am avut noroc.

— Îmi pare rău, spun cu blândețe. Știu că asta nu schimbă cu nimic lucrurile și știu cum e când pierzi pe cineva… Știu că nu contează. Dar cu toate astea, chiar îmi pare rău.

Kayla nu spune nimic, așa că mă îndrept spre una dintre cabine, întrebându-mă ce mama naibii speram să reușesc aici.

— Mira?

— Poftim?

Se joacă în continuare cu brățara fratelui ei și privește în gol spre peretele dinaintea ei, cu maxilarul încleștat și cu ochii înlăcrimați.

— Îmi pare rău.

— Ce vrei să spui? Pentru ce?
Se uită la mine cu o privire lipsită de viață.
— Pentru tot.

DOUĂZECI

Cuvintele Kaylei îmi dau fiori reci. Ea nu mai zice nimic. Sare în picioare de pe blatul de lângă chiuvetă și se clatină foarte tare, apoi se sprijină de perete. Iese împleticindu-se, iar eu rămân în urmă, holbându-mă la fața palidă din oglindă.

Îmi pare rău. Pentru tot.

Văd în oglindă cum mă trece un fior rece. Nu am nevoie să merg la toaletă, dar nu vreau să ies încă. Am nevoie de un minut ca să-mi revin. Poate de mai multe.

Inspir adânc, expir încet, întretăiat. Trebuie să mă adun. Palmele mele, lipite de blatul chiuvetei, sunt reci. Umbre întunecate se desenează pe pielea fină de sub ochi, iar buzele mele sunt înghețate și crăpate.

— Pentru ce îi pare rău?

Rostesc cuvintele în șoaptă, dar tot mi se pare că răsună puternic în liniștea băii. Mă cutremur iar. Dumnezeule, dacă are dreptate în ceea ce mă privește? Dacă sunt la fel de distrusă ca toți ceilalți?

Dar cineva din grupul ăsta e mai mult decât distrus. Cineva e periculos.

Prea multe lucruri au mers prost ca să fie la mijloc numai coincidențe. Tata spune mereu că, dacă ceva arată ca o rață și măcăne ca o rață, atunci probabil că e o rață.

Sau, în cazul nostru, sabotaj.

Sună ridicol, dar ce altceva s-ar potrivi? Este evident că cineva nu vrea să ajungem la destinație. Dar cine? Și de ce?

Deschid robinetul, mai mult din obișnuință. Apa gâlgâie rapid în scurgere, susurând. Să vorbesc oare cu Joyce să mă lase să stau aici, în bar? Oare să povestesc cuiva ce s-a întâmplat până acum și că mă tem?

Poliția.

Închid robinetul și respir adânc. Toate astea se vor rezolva de la sine. Când va veni poliția, le voi povesti toate chestiile nebunești care s-au întâmplat. Mai mult decât atât, le voi spune că sunt la liceu, și cu asta, basta. Probabil mă vor duce cu o mașină de patrulă, în care bănuiesc că va fi cald, până la o stație dărăpănată de poliție. Cu o haină de polițist pe umeri, eventual. Poate îmi vor oferi o ciocolată caldă. Și nu voi mai fi nevoită să mă întreb dacă toate ghinioanele astea mărunte și toate suspiciunile mele nu conduc cumva spre ceva mai sinistru.

Ușa se izbește de perete și fanteziile mele de telenovele se sparg ca niște baloane de săpun. Înăuntru năvălește Harper, cu ochii umezi și roșii. Observ petele mici de sânge de pe cămașa ei. Nu mai pare foarte aranjată acum. Arată ca și cum s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor. Sau ca și cum ar ști că urmează să se întâmple.

Harper îmi întâlnește privirea și se oprește brusc.

Mă gândesc la ea și la Brecken, la conversația lor intimă. Josh a spus că e ceva între ei, dar ce? De ce și-ar dori unul dintre ei să nu ajungă acasă?

Îmi dreg vocea.

— Ești bine?

— Am nevoie de câteva secunde să-mi revin, zice Harper cu voce răgușită.

— Dacă vrei să vorbești…

— Nu vreau, mi-o retează ea, apoi îmi aruncă un zâmbet împăciuitor: Scuză-mă. Am nevoie de câteva clipe. Bine?

— Sigur.

Josh așteaptă la ușa toaletei, sprijinit în cârje.

— E bine? întreabă.

— Nu știu. Nu vrea să vorbească. A spus că are nevoie de o clipă ca să-și revină.

Joyce ne urmărește încruntată de la bar. Apoi privirea ei zboară spre tipul de la capătul tejghelei.

Și-a terminat băutura, dar privește în continuare în jos, în poală. Mă întreb dacă nu o fi adormit.

Dacă te uiți la tipul ăsta și la Kayla, s-ar zice că o epidemie de somn a lovit centrul Pennsylvaniei.

Brecken s-a întors la masă și întinde mâna după berea lui Josh. Paharul lui e gol. Kayla îl urmărește din priviri, dar în același timp aruncă un ochi spre ușă, ca și cum ar fi pregătită să țâșnească afară în orice moment. Harper plânge într-adevăr în baie, iar Josh și cu mine ne înghesuim într-un colț și șușotim. Halal petrecere.

— Nu te deranjează că Brecken îți bea berea?

— E-n regulă. Oricum nu îmi place să beau.

Apoi se încruntă:

— Uite ce-i, avem o problemă.

Râd, dar fără urmă de veselie.

— Adică… în afară de fuga de la locul accidentului, de obiectele dispărute, mașina distrusă, furtuna de zăpadă de proporții istorice…

Josh nu zâmbește, nici nu adaugă altceva la lista mea.

— Harper a sunat iar la poliție, să vadă dacă mai durează mult.

— Și?

— L-au luat pe puști și pe taică-său și i-au dus la spital.

— Deci, partea bună e că niciun proprietar de benzinărie înarmat până-n dinți nu e pe urmele noastre, zic.

Apoi îmi mușc buza.

— Băiatul o să fie bine?

— Nu știu. Polițiștii vor un raport, dar mai au treabă pe I-80 și nu știu cât o să mai dureze.

— Atunci va trebui să așteptăm.

— Ceea ce ar putea fi amuzant, zice el cu sarcasm. Barul se închide în curând.

— Da, așa e.

Dau să bag mâna în buzunar, dar îmi amintesc că telefonul meu s-a dus. Mă uit și văd un ceas de perete, Budweiser, de modă veche, deasupra unui

șir de sticle de whisky. Poziția acelor mă izbește efectiv în moalele capului:

— Nu mai avem decât douăzeci de minute.

— Așa-i, zice Josh.

Joyce e în spatele barului. Stă aplecată și, din câte îmi dau seama, spală paharele în chiuvetă. Smitty și-a terminat băutura, poate vrea să se ducă și el acasă. Omul a fost deja amabil cu noi.

Așa că nu prea avem ce face aici.

— Stai, spune Josh, care pune mâna pe brațul meu când fac primul pas. Ce faci?

— Mă duc să vorbesc cu ei. Dacă le explic situația, poate Joyce o să înțeleagă. Sau poate o convinge Smitty, nu știu.

— Poți să încerci, dar Harper se apucase să urle mai devreme la bar. Nu a impresionat pe nimeni.

Oftez.

— Grozav. Bun, atunci așteptăm în parcare. Dacă ținem motorul pornit, o să fie cald.

— Poate ar trebui să găsim următorul restaurant deschis, ceva, zice el.

Scutur din cap. Gata, nu mai călătoresc cu oamenii ăștia.

— De când am urcat în mașina asta, totul a mers prost. Prefer să rămân aici.

Josh mă privește cu o expresie pe care nu o pot descifra și simt că îmi ia foc ceafa. Las capul într-o parte.

— Îmi pare rău. Sigur ți se pare că sunt paranoică.

— Nu, șoptește el. Totul a *mers* prost.

Ridic brusc capul și este evident că Josh mă privește intens, cu o concentrare absolută. Ochii lui cercetează apoi încăperea, ca să se asigure că nu ne aude nimeni. Sunt extrem de recunoscătoare că nu sunt singură cu el în clipa asta.

— Cred că trebuie să fim atenți cu Brecken, zice în șoaptă. E stresat și instabil și încearcă să dea vina pe toată lumea pentru ce s-a întâmplat cu Corey. Cu excepția lui, desigur.

Mă încordez.

— Vrei să spui că încearcă să dea vina pe tine.

El clatină nepăsător din cap.

— Nu-mi pasă de asta. Eu știu ce s-a întâmplat și aș fi încântat să povestesc totul poliției. Se apleacă spre mine și simt un miros de săpun. Îmi fac mai multe griji pentru Kayla. Brecken tot comentează despre chestia cu drogurile. Dacă le schițează portretul unei drogate rătăcite, s-ar putea să înghită momeala.

— Dar nu conducea Kayla, zic.

— Știu, știu. Nu sunt sigur cum ar face asta, dar…

Expir zgomotos.

— Eh! Probabil vorbesc prostii. Îl descriu ca pe un monstru. Poate-i doar speriat.

— Poate, zic eu.

Dar nu știu dacă mă convinge că Brecken e speriat, în partea cealaltă a localului, stă la masa noastră, cu gura strânsă într-o linie aspră, cu pumnii mari și grei de o parte și de alta a paharului gol. Arată ca și cum nu ar ezita să arunce pe cineva în fața plutonului de execuție dacă doar așa și-ar salva pielea.

— Nu pot să scap de sentimentul că pune ceva la cale.

Harper iese din baie, iar noi ne depărtăm instinctiv unul de altul. Fața lui Josh devine impenetrabilă. Ea se oprește lângă noi și măsoară încăperea cu privirea.

— Ești bine? o întreb încet.

— Da, sunt bine, răspunde ea convingătoare.

Are ochii umflați. Petele de sânge nu au dispărut, dar și-a netezit părul și fusta. Iar arată ca scoasă din cutie, dar acum o cunosc. Am crezut că Harper e tot ceea ce mi-aș dori să fiu și eu, dar asta e o sabie cu două tăișuri. Pentru fiecare secundă în care e stăpână pe sine, urmează alta, în care e complet devastată.

La bar, Smitty se ridică, își ia șapca și mănușile și îi dă lui Joyce ceva ce pare a fi o bancnotă de cincizeci de dolari și un sărut pe obraz. Barmaniței i se luminează ochii și încearcă să-l sărute și ea, dar el refuză și îi urează Crăciun fericit.

Smitty împinge taburetul, dar apoi se oprește, privind spre bărbatul de la capătul barului. Mă uit și eu la el și mă străbate un fior rece. Bărbatul *tot* nu s-a mișcat. Nici ca să scoată un telefon, să se ducă la toaletă, nimic. A reușit cumva să dea gata două pahare, dar nu știu cum, pentru că nu l-am văzut clintindu-se.

Smitty nu zâmbește spre el așa cum le zâmbește tuturor. E încruntat, între sprâncenele lui negre a apărut o cută adâncă.

— Domnule, trebuie să vă ridicați, spune tăios Joyce. Închid în câteva minute.

Tot barul parcă stă acum în loc. Tipul e atât de încremenit, încât sunt aproape sigură că nu mai e în viață. Fac câțiva pași spre bar, gata să întreb dacă nu ar trebui să-i verificăm pulsul. Dar în clipa aceea omul se mișcă, ridicând o mână pe tejghea, cu încetinitorul. E ceva familiar în mișcările lui. Și haina lui îmi pare cunoscută.

Lasă câteva bancnote mototolite și stomacul meu se face ghem. Are degetele încovoiate. Haina maronie. Știu cine e.

Inspir scurt un iz de spital și de moarte. Apoi întunericul mă împresoară.

Un întuneric total, complet. Duc mâinile la gât, cuprinsă de panică. Găsesc un scaun. O masă. Încă e întuneric beznă peste tot.

— Ce se întâmplă? întreabă Harper.

Dar e evident. E pană de electricitate.

— Stați la locurile voastre, spune Joyce. Nu vă speriați. Aduc imediat o lanternă.

— Eu am telefonul, zice Smitty.

Câteva secunde mai târziu, o rază de lumină străpunge întunericul din bar. O urmăresc și zăresc porțiuni din taburetele de la bar. Picioarele

scaunelor. Ghetele grele ale unui străin. Un păr rar, slinos, pe sub o șapcă galbenă. El e.

Nu pot să respir, nu pot să înghit. Sigur e altcineva. Sigur m-am înșelat.

— Și eu îl am, zice Joyce, și imediat încă o rază de lumină se alătură celei dintâi.

Cei doi cercetează barul, trecând în cruciș luminile pe deasupra meselor și scaunelor.

— Lăsați paharele și farfuriile și luați-vă hainele.

— Plecăm? întreabă Brecken, părând surprins.

— Nu-i lumină, zice Joyce. Probabil din cauza gheții. N-o să revină prea curând.

Razele de lumină se plimbă iar prin sală. Smitty ațintește lumina telefonului său asupra ușii și ne întreabă dacă ne vedem lucrurile. Da, le vedem. Joyce verifică barul cu lanterna ei. Se aude clinchet de pahare. Niște foșnete în spatele barului. Poate o geantă.

Apoi lumina lanternei din telefonul ei devine mai largă și văd, ca într-o străfulgerare, o haină de iarnă maro. Se mișcă. Vine spre mine. Icnesc și fac un pas înapoi. Mă împiedic de un scaun și cad în fund.

Lumina îmi lovește ochii. Îmi acopăr fața cu mâinile.

— Scuze, zice Smitty, ferind lumina. Ești bine?

— Da, sunt bine.

— Uite-ți haina, zice Harper, și o pune pe mine ca și cum aș fi un copil mic.

Nu protestez. Sunt prea ocupată să ascult zgomotul greu al bocancilor, să urmăresc cum bărbatul – pe care nu-l pot vedea – se depărtează de bar fără să privească înapoi, fără să scoată o vorbă.

Nu se poate. Trebuie să îmi scot asta din minte și să mă ancorez în realitatea de față. Trebuie să-mi folosesc mintea.

Dar mintea mea e sută la sută sigură că ăsta e bărbatul pe care l-am tot văzut.

După refugiu, a fost ciudat să dau peste el la benzinărie. Dar și aici? E deja prea mult. Nu e cu putință, însă cu toate astea, așa e.

15 noiembrie

Mira,

Ai avut noroc că am aflat ce s-a întâmplat. Dacă nu aș fi verificat cu atenție toate mișcările tale – și dacă nu aș fi aflat toate numele și locurile pe care le ascunzi –, să spunem că lucrurile n-ar fi stat prea bine pentru tine.

Am fost furios, Mira. La gândul că ai putea nega legătura dintre noi. Că ai putea să te prefaci că nu e soarta la mijloc. Că e ceva ce-am putea ignora.

Dar am aflat adevărul Am primit un plic gros, greu, plin cu toate scrisorile nedeschise pe care ți le-am trimis. Prietena ta de la galeria de artă trebuie să fi făcut o greșeală. Nu locuiești în casa aceea. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai demult. Câte nopți nu m-am învârtit pe acolo, n-am pândit ferestrele acelea, așteptând să-ți zăresc măcar o clipă chipul frumos?

Dar îți voi vedea chipul în scurtă vreme, Mira. Știu că te duci acasă de sărbători, știu exact unde să te găsesc. Ce dar minunat, nu? Abia aștept să-ți văd expresia de consternare.

Pe curând,

Al tău

DOUĂZECI ȘI UNU

Imediat ce ajungem afară, cercetez parcarea. În comparație cu întunericul din bar, zăpada depusă îmbunătățește vizibilitatea. Nu putea să aibă un avans mai mare de două minute față de noi, dar cu toate astea bărbatul cu șapcă galbenă a dispărut. S-a evaporat ca o fantomă.

Joyce încuie, apoi își pune cele mai groase mănuși bleu pe care le-am văzut vreodată. Nu se oferă să ne ajute, dar ne urează:

— Sper să ajungeți acasă de sărbători.

Apoi se îndreaptă spre mașină.

Smitty zăbovește ceva mai mult, ne întreabă de nivelul benzinei și se asigură că vom avea căldură. Ne recomandă un refugiu pentru tiruri care va fi deschis, dar e la cincisprezece, douăzeci de kilometri distanță, ceea ce pare destul de descurajant. În cele din urmă, își scoate cheile și se uită spre mașini. Joyce aproape că a terminat de curățat pe a ei.

— Aveți grijă de voi, spune Smitty.

— Așa vom face, răspund.

Îi dorim toate cele bune și îi urmărim cum își dau jos zăpada de pe mașini și ies din parcare.

— Unde s-a dus celălalt tip? întreabă Kayla. Ăla ciudat.

Mă relaxez, oarecum ușurată că l-a mai văzut cineva.

— Nu știu, dar trebuie să stăm departe de el.

Toate privirile se întorc către mine. Mă trece un fior rece pe șira spinării.

— L-am văzut mai devreme. La refugiu. Apoi la benzinărie. Nu-mi place treaba asta.

Brecken face ochii mari:

— A văzut ce s-a întâmplat cu…

— Nu, îl corectez, dar mă opresc, pentru că pare îngrijorat, mai îngrijorat decât credeam că ar trebui să fie o persoană care a lovit pe cineva *accidental.*

Nu la refugiul acela, continui eu, la primul. Cel de pe I-78. Acolo am dat peste el prima dată.

— Pe I-78? Își încrețește Harper nasul. E la trei, patru ore distanță. Ce ar putea să caute aici?

— Nu *ar avea cum* să fie aici, zice Brecken.

Josh se încruntă.

— Ar fi o… coincidență improbabilă.

— Mă rog, spune-i cum vrei. L-am văzut pe tip. În refugiu, lângă automate. Îmi amintesc cicatricile de pe mâinile lui și șapca galbenă.

Brecken pufnește.

— Tu…

— Stai așa, intervine Josh, ridicând mâna. Nu, cred că mi-l amintesc și eu. L-am văzut în afara refugiului. Șapcă galbenă de baseball, nu?

— Exact!

— Bun, dar a dispărut, deci cui îi mai pasă de el? întreabă Kayla.

Harper încrucișează brațele la piept.

— Nu-mi place ideea că un tip dă târcoale.

Brecken ridică mâinile în aer.

— Nu-i aici, nu dă nimeni târcoale.

— De ce ești așa de încordat? îl întreabă Josh.

— Nu sunt. Mi-e frig și m-am săturat de viscolul ăsta.

— Ar trebui să urcăm în mașină.

Harper ezită.

— Vreau să verific ceva.

Kayla și Harper traversează parcarea și se duc în spatele mașinii, unde încep să cotrobăie. Harper, presupun, caută o baterie de rezervă, ceva. Despre Kayla, cine știe? Poate încă încearcă să găsească blestemățiile alea de pastile pe care le-a pierdut.

— Mă duc să curăț mașina, zice Brecken.

Dar vântul a spulberat zăpada, așa că asta e o treabă destul de ușoară. Urcă în mașină cât ai clipi. Bosumflat, probabil.

Josh vine mai aproape de mine.

— Dacă l-am lăsa aici?

Îl privesc. Vântul și ninsoarea șuieră în jurul nostru. Hainele noastre cu glugă flutură în rafalele puternice.

— Cum?

— Pe Brecken.

Vocea lui e fermă. Hotărâtă.

— Dacă l-am lăsa și am pleca?

Încremenesc.

— Nu vorbești serios.

Josh închide ochii, respirând adânc.

— Mira, știu că par paranoic, dar îți spun că l-a lovit pe puștiul ăla. N-a fost un accident. Dacă a făcut asta unui puști oarecare într-o parcare, cine știe de ce mai e în stare?

Brecken se uită prin parbriz. Harper se luptă în continuare în spate, căutând prin bagaje. Kayla vine spre noi cu mâinile goale, apoi se întoarce la mașină. Parcă e un hopa-mitică filmat cu încetinitorul, ricoșând din toate suprafețele, fără vreo intenție proprie. În cele din urmă ocolește mașina, se duce în partea opusă, deschide portiera din spate și urcă. Își trage gluga pe cap și își lipește capul de fereastră.

— Cum de ești așa de sigur? întreb.

Josh se mai apropie un pas.

— Pentru că am încercat să-l împing de lângă puștiul ăla, dar el a tras de volan.

Mă uit la el, neștiind ce să spun. Oricum, ce importanță ar mai avea acum?

El continuă, abia răsuflând:

— Știu că Harper e hotărâtă să-l apere. A păcălit-o el cumva, dar în parcarea aceea știa foarte bine ce face. Pariez pe viața mea.

— Nu avem cum să știm. Nu putem fi siguri, zic, strângând din pumni în buzunare.

E frig, dar vântul parcă s-a mai potolit. Nu știu dacă furtuna stă să treacă, dar îmi pare bine că a mai pierdut din forță deocamdată. Liniștea asta e un dar, iar eu închid ochii să mă bucur de ea.

— Probabil că nu avem cum să ne dăm seama, zice Josh, evident nemulțumit de răspunsul meu. Dar benzina a furat-o, nu?

— Da.

Josh stă atât de aproape, încât nu văd nimic altceva în afară de fața lui. Sclipirea argintie din ochii lui verzi.

— Nu ți se pare că asta spune ceva despre caracterul lui?

— Nu, nu mi se pare.

Tresărim și ne depărtăm unul de altul la auzul vocii lui Harper.

Un val de fierbințeală îmi năvălește în obraji, ca o palmă grea. Vreau să-i spun că eu nu cred asta. Vreau să îmi cer scuze. Vreau să știu cum a ajuns aici așa de repede, fără să o auzim, dar șuieratul vântului dă un răspuns destul de evident.

— Harper, încep, dar nu știu cum să continui.

Se uită la noi cu o față împietrită și simt cum prin vene mi se revarsă un șuvoi de adrenalină. Oare de când stătea aici? Cât a auzit?

Cât despre Josh, el o înfruntă cu o expresie impenetrabilă. Ea îi întoarce privirea, neîntrerupând contactul vizual nici când scoate cheile din buzunar și pornește mașina din telecomandă.

Zgomotul izbucnește dintr-odată, iar expresia ei e neliniștitoare. Mă gândesc că Harper are două fețe. Fata care se prăbușește în bucăți. Și cealaltă, care ține întreaga lume strânsă în pumn. Versiunea speriată a lui Harper mă scoate din sărite. În avion m-a impresionat, dar acum… ca să fiu sinceră, latura asta a lui Harper e înspăimântătoare.

De ce-i așa hotărâtă să îl apere pe Brecken? Ce secret ascund?

— Uite ce e, zice Josh, nu încerc să fiu judecător și jurat, dar îmi fac griji pentru tine. Pentru noi toți.

— Din cauza lui Brecken? Pentru că e lupul mare și rău?

Vocea ei e tăioasă.

Fața lui Josh e străbătută de furie, numai preț de o clipă, dar cu intensitate. Se controlează, zâmbind-i încordat lui Harper.

— Cum vrei. Eu mă urc în mașină.

Harper se întoarce spre mine, cu o figură aspră.

— Presupun că și tu vrei să-l lași aici, nu?

Ezit. Chiar dacă Josh ar avea dreptate – și, pe de-o parte, cred că are –, a-l lăsa pe Brecken aici mi se pare la fel de ridicol. E foarte probabil să moară înghețat, și nu sunt deloc dispusă să las pe cineva să moară pe baza unor speculații venite din partea unor străini privați de somn.

Pe de altă parte, el e implicat până în gât în tot – furtul benzinei, treaba cu Corey –, așa încât chiar putem risca să ne suim iar cu el în mașină? Dacă Josh are dreptate și nimic din toate astea nu a fost un accident? Dacă Brecken nu vrea să ajungem acasă?

Dar, realist vorbind, ce ar fi putut să facă? I-am verificat deja bagajele, așa că știu că nu ascunde un morman de arme sau alte chestii de-astea. Cum ne-ar putea opri?

Poate lovindu-ne cu mașina, cum l-a lovit pe Corey?

— Ești foarte tăcută, zice Harper.

— Sunt multe la care trebuie să mă gândesc.

Încă simt pe șira spinării fiorul de gheață pe care mi l-a provocat ultimul gând.

— S-au întâmplat multe lucruri groaznice.

— Asta nu înseamnă că avem nevoie de un țap ispășitor. Nu Brecken le-a provocat.

Poate că da, poate că nu. Dar tot nu sunt pregătită să mă sui în mașină până ce nu îmi lămuresc un aspect.

— De ce îl aperi? o întreb.

— Nu-l apăr.

Scutur din cap.

— Ba da, asta faci. Toate astea ar putea să te afecteze pe tine mai mult decât pe noi. Mașina e pe

numele tău.

— De aceea am sunat la poliție!

— Dar tot tu îl tratezi pe Josh ca pe un monstru deoarece e de părere că Brecken ar putea fi un pericol pentru noi toți.

— Ba nu.

Harper tace brusc, respiră adânc și își măsoară atent cuvintele.

— Nu-l tratez pe Josh ca pe un monstru, continuă ea. Josh e definiția însăși a băiatului drăguț.

— Și atunci care-i problema? întreb. De ce să nu-l ascultăm?

— Pentru că tipii ca el le fac tipilor ca Brecken un renume prost.

— Cred că Brecken se descurcă destul de bine și singur la capitolul ăsta.

Harper scutură din cap.

— Las-o baltă. N-ai cum să înțelegi.

— Atunci explică-mi.

Harper își freacă brațele și oftează:

— Ar trebui să urcăm în mașină.

— Nu!

Se oprește brusc și mă privește.

— Mira, încearcă să…

— Bun, asta-i altă parte a problemei.

Respir adânc și mă uit scurt spre cer, încercând să îmi adun gândurile care mi se învârt în cap.

— Nu prea înțeleg. Mă tratezi mereu de parcă… nu știu, de parcă aș fi animăluțul tău de companie sau sora cea mică.

Harper privește în pământ.

— Tu…

— Îți amintesc de cineva? râd eu. Da, știu.

— De colega de cameră a Ellei, îmi spune, iar fața ei se acoperă de durere la rostirea acestui nume.

Deja e mult pentru mine. Dar Harper explică în continuare:

— Ella a fost prietena mea. Colega ei, Jane, e boboacă. Nu are o familie numeroasă, iar eu am surori. Așa că am luat-o cumva sub aripa noastră. Și pictează și ea, la fel ca tine. Și seamănă puțin cu tine, deși poate că-i nițel mai înaltă.

Încuviințez din cap, încercând să asimilez toate astea. Așa se explică felul în care mă tratează pe mine, dar nu lămurește deloc situația cu Brecken.

— Bun. Deci de aceea ești drăguță cu mine. Dar care-i treaba cu Brecken? A furat benzină pentru o mașină pe care, legal, n-ar fi trebuit s-o conducă. Apoi a lovit un om cu aceeași mașină. Sunt convinsă că ești suficient de isteață ca să-ți dai seama că, dacă poliția ajunge vreodată aici, o să ai și tu necazuri din cauza acestor întâmplări.

— Mă îndoiesc profund că a lăsa pe cineva să conducă o mașină închiriată constituie o infracțiune federală.

— Nu-ți pasă dacă ai necazuri cu poliția?

Se întunecă la față:

— Să spunem că îngrijorările mele sunt mai complexe decât un incident minor cu o mașină închiriată.

Tăcerea dintre noi devine și mai apăsătoare. Nu știu ce să spun, așa că fac un pas într-o parte. Zăpada scârțâie sub tălpile mele. Totul e neclintit. Ninsoarea ne acoperă vocile, înăbușind sunetele. Pare ceva apropiat. Intim.

Într-un sfârșit, trage aer în piept și continuă:

— La aeroport am primit un telefon. Stăteam la rând, să închiriez o mașină. Brecken era în spatele meu și chiar el mi-a spus la ce ghișeu să mă așez la coadă. Numai la două îți închiriază dacă nu ai vârsta legală.

— Stai puțin, deci Brecken voia să închirieze?

Ea dă din cap.

— Da, dar până la urmă s-a hotărât să mă lase pe mine să închiriez, cu condiția să-l duc până acasă. Practic a plătit jumătate din cost. De aceea nu are bani cash.

Portiera mașinii se deschide cu un scârțâit, rupând vraja care ne învăluia. Brecken scoate capul afară.

— Ce faceți acolo? întreabă. Sunteți bine?

— Da, răspunde Harper fără să se uite spre el. Suntem bine. Mai lasă-ne câteva clipe.

El ezită puțin, iar expresia i se schimbă în timp ce se uită la ea. Simt legătura invizibilă între ei, o conexiune care se întinde peste parcare. Apoi portiera se închide și se aude un clic. Harper îmi întâlnește privirea.

— Am stat de vorbă cu el, zice ea. Brecken a făcut comentarii despre zborul din care tocmai coborâserăm, mi-a admirat geanta. Fleacuri. Apoi am primit un telefon, știi? De acasă. De la mama.

Încuviințez.

Harper continuă, cu privirea în pământ.

— N-o auzeam prea bine. Plângea foarte tare.

Se oprește să își tragă răsuflarea.

— Legătura era proastă și se auzeau și toate anunțurile alea idioate prin megafoanele de pe aeroport.

— Da, era mare gălăgie, zic eu.

Ea încuviințează.

— A trebuit să-i pun întrebări, pentru că nu înțelegeam tot ce spune. A trebuit să-i pun întrebări la obiect.

— Despre ce?

— Despre tata.

Se așterne ceva pe chipul ei, ca o umbră de tristețe, dar o alungă repede. Ridică bărbia.

— Tata are necazuri. Lucrează la o companie financiară și e ceva legat de asta. A venit poliția. L-au arestat și au luat computerele. Mama nu știe ce s-a întâmplat. Surorile mele sunt cu ea și sunt mici. Toată lumea e speriată, nimeni nu înțelege nimic.

Când îmi imaginez scena, simt o durere în piept. Harper așezată la coadă, punând întrebări haotice. Brecken, din spatele ei, auzind-o, fie că a vrut, fie că nu.

— Brecken te-a auzit, ghicesc eu.

Ea încuviințează și se șterge la ochi. Plânge.

— Da. Eram atât de speriată, blocată în mijlocul aeroportului ăluia stupid. Nici măcar nu puteam ieși din rând, și eram complet răvășită. I-am spus totul. Toate amănuntele, oricât de îngrozitor de jenante.

— Harper, șoptesc eu, neștiind ce să spun sau ce să întreb.

— A fost așa de amabil cu mine, și nici măcar nu mă cunoștea. Știe că sunt disperată să ajung acasă, și cred că de aceea a furat benzina. Cred chiar că de aceea a vrut să conducă. Știu, sună prostește. O porcărie pompoasă și masculină, dar nu are intenții rele.

Încuviințez, nu pentru că sunt de acord cu ea, ci fiindcă acum înțeleg. Pentru ea, Brecken e un fel de erou.

Încerc să îmi țin gândurile pentru mine, dar probabil expresia de pe chipul meu reflectă cumva că nu-i împărtășesc întru totul părerile.

— Te-nțeleg, zice ea. Știu că s-au întâmplat niște chestii nasoale.

— A dat peste cineva, răspund eu.

Nu am cum să fac ca fapta asta să sune altfel decât groaznic.

— A fost un accident. E *evident* că a fost un accident. Chiar crezi că ar fi putut fi altceva?

— După toate câte s-au întâmplat azi, nici nu mai știu ce să cred.

Privirea ei e neclintită.

— Eu sunt suficient de sigură ca să nu se pună problema să-l părăsim.

— Atunci așteptăm aici poliția. Toți.

Brecken deschide din nou portiera de pe partea pasagerului din dreapta, iar Harper își dă ochii peste cap. Înainte ca ea să apuce să adauge ceva sau măcar să tragă aer în piept ca să răspundă, el a și ieșit din mașină și vine spre noi cu pași mari.

Mă încordez, pentru că ceva nu e-n regulă. Deloc. Nu-mi dau seama la ce se uită Brecken, dar mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Ce-i? întreabă Harper.

Brecken se oprește brusc cu privirea ațintită într-un punct undeva lângă clădire. Mă întorc, dar nu e nimic altceva decât umbre, și zăpadă, și…

Mișcare.

Mi se face pielea de găină. Poate am vedenii, dar Brecken e aici și scrutează întunericul. Mă uit cu atenție de-a lungul clădirii, căutând. Din nou aceeași vagă impresie de mișcare în umbră, lângă colțul clădirii.

E prea întuneric ca să disting ceva. Poate fi orice. Sau nimic.

Ochii mei își găsesc ținta, iar eu îmi simt inima în gât. Din umbră iese cineva.

Un om.

Pășește în lumina murdară din parcare, zdrobind zăpada sub tălpi… Nu vreau să mă uit, dar o fac. Și observ imediat cunoscuta șapcă galbenă jerpelită. El ridică o mână ofilită și mie îmi îngheață măruntaiele.

— Ger tare, ai?

Vocea lui e la fel de noduroasă ca degetele.

— Da, e frig, admite Brecken.

Are o privire dură, dar un ton politicos. Distant și sec, însă indiscutabil politicos. Tocmai de aceea și trebuie să plecăm.

Duce o mână la spate, făcându-ne semn să ne îndreptăm spre mașină. E discret, dar cred că omul observă. Întoarce capul, cu fața tot ascunsă în întuneric, sub șapcă, dar și-l apleacă într-o direcție care mă face să cred că urmărește scena. Ne urmărește retragerea.

— Nu vreau să fac rău nimănui.

— Nimeni nu spune asta, răspunde Brecken.

Se deschide încă o portieră.

— Totul e în regulă?

Josh. Undeva în spatele nostru, lângă mașină. Aud bufnitura unei cârje care lovește zăpada de pe pavaj, încerc să merg spre mașină cu spatele, dar am senzația că bărbatul mă țintuiește cu privirea. Nu-i văd chipul sub șapca aceea și nici nu vreau să-l văd.

— Noapte bună, zice Brecken tăios. Ai grijă la drum.

— Exact aici voiam să ajung, răspunde celălalt, lungind puțin ultimele silabe. Poate ați observat, călătoresc fără mașină.

— Îmi pare rău să aud asta, zice Brecken.

— Și mi se pare că voi mai aveți puțin spațiu.

— Nu, nu avem. E plin.

— Cu niște mititele ca ele?

Simt privirea bărbatului asupra mea. Îl urmăresc cum o măsoară și pe Harper. Noi suntem mititelele la care se referă. Harper își înfige degetele în mâneca mea și mă trage mai aproape. Răsuflă sacadat.

— Nu vreți să urcați voi două în mașină? zice Brecken.

Folosește același ton lejer, dar sub el se simte o notă tăioasă, în acord cu stresul care îi încordează tendoanele de pe gât.

— Hai să urcăm toți, spune Harper cu o voce tremurătoare, dar puternică. Mașina e plină, așa că, da, hai, Brecken.

— Nu, ascultați-mă.

Bărbatul ridică o mână și încerc să nu inhalez, ca să nu simt mirosul acela oribil de chimicale. Acum e amestecat și cu un damf de băutură. Se clatină ca un om beat, iar buzunarul hainei are o umflătură. Nu știu ce-i acolo, dar pare mai mare decât un portofel. Mă gândesc la afișul din benzinărie. Oare poartă o armă? El să fie pericolul pe care l-am tot presimțit?

Corpul meu a știut cumva că ceva nu e bine. Cu fiecare oră, pielea mea s-a strâns tot mai mult. Corpul meu a tremurat, s-a înfiorat și m-a *avertizat*

că sunt urmărită. Poate chiar vânată. Acum știu de ce.

— Nu vreau să fac rău nimănui, zice el, vorbind destul de împleticit. Ne putem înghesui câțiva kilometri. E tot ce am nevoie. Câțiva kilometri, să ajung mai aproape de oraș.

— Îmi pare rău, spune Brecken. Nu te putem ajuta.

Harper și cu mine o luăm spre mașină, într-o înțelegere tacită.

— Ah, ba m-ați putea ajuta, spune bărbatul clar, fără urmă de bâlbâială.

Până și notele ascuțite din tonul lui par să se fi atenuat, ceea ce mă lasă stană de piatră.

— M-ați putea ajuta dacă ați vrea. Și o să vă doriți să mă fi ajutat. Într-o zi o să vă amintiți de clipa asta și o să vă doriți să fi făcut altă alegere.

Nu se pune problema să mai așteptăm. Mă împiedic de piciorul lui Harper o dată. De două ori. Ea mă susține și ne grăbim spre mașină. Brecken pășește calm spre portiera din dreptul șoferului și se instalează la volan fără să ceară permisiunea. Nici nu are nevoie.

Nu-mi pasă dacă el conduce. Nu-mi pasă că a furat, în secunda asta, nu-mi pasă nici măcar dacă l-a lovit pe Corey intenționat în parcarea aceea, câtă vreme ne duce departe de locul ăsta.

Și de omul ăsta.

DOUĂZECI ȘI DOI

Încerc să nu respir pe nas. Mirosurile amestecate din mașină îmi întorc stomacul pe dos și mă readuc în starea în care am fost la începutul călătoriei. Mirosul de săpun și șampon pe care îl răspândesc toți, și chiar cel de detergent de rufe, se amestecă cu izul slab de zăpadă topită și transpirație, toate suprapunându-se peste o urmă de dezodorizant de mașină nouă. Nu e vorba despre mirosul unei mașini într-adevăr noi, fiindcă presupun că automobilul ăsta a văzut zeci de oameni perindându-se pe banchetele lui, ci de acel miros artificial de chimicale care pare să păcălească așa de bine o mulțime de oameni.

Pe mine nu mă păcălește. Mie îmi face greață.

Mă foiesc pe scaun, vârând o mână între centură și stomac când Brecken se angajează pe drumul acoperit cu zăpadă. În toată zăpăceala asta, Josh a ajuns pe scaunul din față, iar eu sunt în spate, cu Kayla și Harper. Mă ciocnesc de umărul Kaylei ori de câte ori Brecken întoarce. Ghionturile astea îmi fac mai rău decât mirosurile.

Mă prind cu ambele mâini de scaunul de sub mine, încercând cu disperare să mă țin tare. Închid ochii, ca să alung imaginea zăpezii spulberate ce lovește parbrizul și amintirea bărbatului din parcarea barului.

Vreau la mama. Nu versiunea aceea doborâtă de durere, cu ochi goi, cu care m-am ales după ce a murit Phoebe. Vreau la mama mea de dinainte. Știu că ar trebui să fiu tare pentru ea. Așa stau lucrurile acum. Dar în clipa asta am și eu nevoie de ea. Mi-e rău, sunt speriată și sunt așa de obosită, că mă dor ochii.

Mama mea cea dinainte mi-ar fi spus că a fost o aventură strașnică. Apoi mi-ar fi dat părul la o parte de pe față în timp ce eu aș fi ales una dintre prăjiturile ce aveau să fie așezate pe platoul

dreptunghiular pe care îl folosea de fiecare dată. Am avea un Crăciun așa cum am avut întotdeauna înaintea acestui coșmar. Înainte de plecarea lui Daniel. Înainte de moartea lui Phoebe.

Bradul de Crăciun ar fi stat în stânga șemineului, șoseta mea pentru cadouri ar fi fost deja plină, iar mama ar fi pus până acum albumul de Crăciun al lui Bing Crosby, să facă o atmosferă intimă. Acum, casa mea pare că se află în altă dimensiune. A dispărut de tot din lumea asta nouă.

Mi se strânge iar stomacul. Aduc umerii în față și mă întreb în sinea mea de ce nu pot să scap de spaimă. Oare corpul meu nu știe că deja s-a întâmplat nenorocirea? De fapt, mai multe nenorociri. Accidentul de pe pod. Kayla și drogurile ei. Corey la pământ. Bărbatul de la bar. Toate sunt în urmă acum, dar trupul mi-e încordat ca un arc, cu simțurile alerte și cu aceeași senzație răvășitoare.

Corpul meu simte în continuare un pericol. Asta poate din cauză că pericolul ne-a însoțit tot drumul. Privirea mea rătăcește, rând pe rând, la camarazii de drum. Oamenii aceștia sunt la fel ca mine, îmi spun. Toți încercăm să ajungem acasă.

Sau poate că nu.

Îmi îngheață aerul în plămâni. Îl țin acolo o secundă. Încă una. Apoi expir în grabă. Dacă unul dintre noi nu se află în mașina asta ca să ajungă acasă? Dacă unul dintre noi este aici din cu totul alte motive?

Știu că cineva minte. Și fură. Dar de unde știu că nu urmează mai mult? Nu știu nimic despre oamenii ăștia. Nici măcar nu știu pe cine pot exclude. Harper? Nu cred. Am văzut o latură a ei – rece și calculată – care nu se armonizează cu fata spumoasă alături de care am stat în avion. Și indiferent ce s-ar întâmpla cu familia ei, e rău. De unde știu că nu e amestecată în nenorocirea aia? Simplu: nu știu. Nu-i pot exclude nici pe Josh, și nici pe Kayla. Ea a fost cu capu-n nori tot drumul,

și există o explicație chimică pentru asta. Dependenții sunt de multe ori disperați din fire, iar oamenii disperați fac lucruri inimaginabile. Ar avea sens ca ea să fure lucruri de valoare, dar să strice prizele? Să ia harta? Nu prea se potrivește.

Harper a spus că Josh e „un tip drăguț”. Dar Brecken jură că el e răspunzător de accidentarea lui Corey. Poate are dreptate. Nu știu sigur dacă Josh e în stare să doboare un puști la pământ, dar probabil ascunde și el ceva întunecat sub comentariile acelea arogante și pretențioase.

Probabil.

Oricare dintre ei ar putea fi în spatele întregii tărășenii. Oricare. Dar privirea îmi fuge spre Brecken și se fixează asupra lui. *Intens.* Ăsta e primul cuvânt care îmi vine în minte, dacă e să-l descriu. S-a zbătut să fie la conducere încă de la începutul drumului și, când a fost, s-au întâmplat lucruri groaznice. Și totuși, a reușit să ajungă iar la volan.

Și nu numai că a aranjat călătoria asta. A vrut să închirieze el însuși o mașină. Tot el a sugerat să venim pe I-80. Singurul lucru la care Brecken s-a opus a fost oprirea la Cock’N Bull, adică singurul loc unde am fi putut fi salvați.

Îmi vine o idee care mă străbate ca un frison: unde era Brecken când a picat curentul?

Nu știu.

Mă uit la ceafa lui, la degetele lui lungi, groase, îndoite pe volan. Inima îmi bubuie și îmi trimite fiori de spaimă până în vârful degetelor. Nu pot să-mi închipui ce ar putea dori de la noi sau ce ar putea plănui. Dar nu pot să neg că, atunci când mă uit la el, mi se face frică.

Mă uit în jur, cercetând povârnișurile acoperite de zăpadă pe lângă care trecem. Ne îndreptăm și mai adânc în munți. Nu mi se pare drumul adecvat dacă e să căutăm o benzinărie sau un refugiu sau orice altceva ar putea fi deschis.

Îmi îndrept spatele și mi se face pielea de găină.

— Stai așa, ce facem acum?

— Conducem, zice Brecken. Sper că spre vest.

Schimb o privire cu Josh. Îmi face un semn ușor din cap, iar eu mă simt ușurată. Așadar, a sesizat și el.

— Cred că ar trebui să căutăm un loc de unde putem face rost de o hartă, poate un telefon, zic eu. Poliția o să vrea totuși să stea de vorbă cu noi.

— Da, intervine Harper, numai că n-au nicio idee când ar putea ajunge. Ne-au dat niște numere de telefon la care să sunăm când ajungem acasă, dacă nu se poate altfel.

Nu mai pare așa grăbită. Pare epuizată. Resemnată.

Ochii lui Brecken strălucesc în oglinda retrovizoare. Îmi întâlnește privirea.

— Nu știm unde e benzinăria, îl aud. Dar dacă vrei, ne putem întoarce să vorbim cu amicul ăla ciudat cu șapcă galbenă, poate știe el.

Vorbele lui mă înfioară.

— Ai spus că trebuie să stăm departe de el, spune Harper.

— Da, dar nu facem ceea ce ne-a spus poliția să facem, răspund.

— A fost o pană de electricitate, continuă Harper. Mă îndoiesc că și-ar fi dorit să stăm într-o parcare întunecată cu un pierde-vară ciudat, sperând să nu dăm ortu' popii din cauza intoxicării cu monoxid de carbon.

— Așadar, ne îndepărtăm și continuăm să mergem spre casă? întreabă Josh.

— Sigur că nu, se încruntă Harper. Ne oprim de îndată ce găsim ceva deschis. Și dăm telefon.

— Nu e ca și cum încercăm să fugim de ceva, zice Brecken.

Nu răspund, dar schimb altă privire scurtă cu Josh. Ridică o mână, un semnal pentru *relaxează-te.* Sau *lasă-mă să mă gândesc.* Nu-mi pasă ce înseamnă, în clipa asta nu mă mai simt așa singură, ceea ce pentru mine e suficient.

Kayla iar a alunecat în lumea somnului. Sau mimează convingător. Și Harper pare adormită. Brecken butonează radioul. Iar Josh e cufundat în gânduri. Un mușchi de la maxilar îi zvâcnește puternic. Ar face bine să găsească iute o soluție, fiindcă dacă are dreptate în privința lui Brecken, am dat de necaz.

Stai așa. Sunt singura care a dat de necaz? Dacă sentimentul ăsta apăsător a fost mai mult al meu pentru că eu sunt cea vânată? Ochii lui Brecken îmi întâlnesc privirea în oglinda retrovizoare și îmi amintesc că volumul lui Josh a fost găsit în geanta lui. Iar eu ori mi-am pierdut telefonul cât am stat pe scaunul din față, ori când alergam în camping. Care e elementul comun în ambele cazuri? Brecken. Și îmi amintesc că Brecken a vorbit cu Harper la benzinărie.

Josh a pierdut o carte, eu, telefonul, Harper, portofelul, iar Kayla, ceva ce nu vrea să numească. Droguri, probabil. Și Brecken a zis că a pierdut ceva, dar îndoiala se strecoară în mine, rece și alunecoasă. Oare s-a prefăcut doar ca să ne vadă reacțiile? El ne-a luat lucrurile?

Înghit în sec, cu un zgomot înăbușit. Poziția lui, sprijinit de copac, în camping, îmi vine în minte. Avea ochii strălucitori și obrajii îmbujorați. Am crezut că arăta așa din cauza euforiei după evadarea noastră la limită, dar dacă m-am înșelat? Dacă era încântat de spaima mea? Sau pentru că reușise să-mi ia telefonul. Dar de ce ar vrea Brecken să-mi facă rău?

Ori, pur și simplu, sunt suficient de ghinionistă pentru a fi eu ținta?

Inspir adânc și încerc să îmi adun gândurile. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să găsesc o cale să scap de aici. Dacă Brecken plănuiește ceva, cum l-aș putea opri? Pot scăpa?

E mare. Jucător de fotbal, înalt, cu umeri largi, cu niște bicepși care mă fac să cred că ar putea pune imediat la pământ pe cineva de înălțimea

mea. Poate chiar și pe cineva de înălțimea lui Josh. Trebuie să o câștig pe Harper de partea noastră. Kayla e prea rătăcită ca să-i pese, dar Harper e singura care m-ar putea împiedica să scap de el. Trebuie să o fac să vadă că s-ar putea ca el să nu fie eroul pe care și-l imaginează ea.

Inspir adânc și mă uit la ea.

— Nu se simte nimeni vinovat pentru toate astea?

— Da.

Spre surprinderea mea, e Brecken. Oftează, are o voce domoală.

— Mă simt ca naiba pentru ce s-a-ntâmplat. Am impresia că fiecare afurisit de lucru, cât de mărunt, merge prost.

— Lucrurile *au mers* prost, zice Josh, țintuindu-l cu privirea.

— N-a fost amuzant pentru nimeni, intervine repede Harper. Nu făcea parte din planul nostru.

— Nu credeam că un drum cu mașina pe un drum înghețat făcea parte din planul cuiva, remarc eu.

— Uite ce-i, toți vrem să ajungem acasă, zice Harper.

— Ceea ce o să fie destul de dificil fără hartă sau telefon, remarcă Josh.

Brecken pufnește.

— Mergem cu treizeci și cinci la oră. La viteza asta, probabil că ne putem ghida după stele, spre vest.

— Stai puțin, sare Harper dintr-odată, ridicând mâna, ca și cum i-ar fi venit o idee. Trage pe dreapta.

— Cum? zice Brecken.

— Trage pe dreapta. Sau oprește pur și simplu. Trebuie să caut ceva în spate.

— Ce vrei să zici? întreabă Josh. Ce să cauți?

— Un adaptor. Unele mașini, mai ales SUV-urile, au prize în spate, nu? Pentru camping.

— Are dreptate, zice Josh, și mi se pare că aud o urmă de nerăbdare în vocea lui. Găsește un loc și trage pe dreapta.

— Laptop!

Imediat ce mi-a venit ideea, am și articulat-o. Gândul la această posibilitate mă amețește.

— Pot încărca un telefon la laptop, adaug.

Fața lui Harper strălucește de entuziasm, așa că știu că e de acord. Zâmbește.

— Genial!

— Laptopuri, zice Josh încet, aproape uluit.

Ar fi drăguț să accepte că nu e singurul care gândește în mașina asta. Se încruntă:

— Mai aveți baterie? Că laptopul meu e mort!

— Eu nu-l am, oftează Harper.

— Nici eu, zice Brecken.

— S-ar putea să mai am *puțină* baterie, zic eu.

Josh se întoarce și se uită la mine peste scaun. Ridic mâinile.

— Stați așa, nu vă entuziasmați prea tare. Când am urcat în avion aveam patruzeci la sută și l-am folosit puțin.

Harper îl bate pe Brecken pe umăr.

— Trebuie să oprim. Acum.

Câteva sute de metri mai încolo, Brecken găsește un loc, o cotitură a unei autostrăzi părăsite, din câte îmi dau seama. Posibil să fie locul perfect ca să-mi scot laptopul și să încarc un telefon. Și poate să vorbesc cu Harper.

Harper deschide portiera și încerc să sar peste ea.

— Vin să te ajut, zice Brecken, desfăcându-și centura.

— Te ajut eu, sare Josh.

— Nu.

Harper pune mâna pe umărul lui.

— Zăpada e adâncă și tu ești cu cârjele. Sunt sigură că Brecken se descurcă.

Panica îmi bolborosește în vene.

— N-am nevoie de ajutor.

— Nicio problemă, zice Brecken, care a coborât deja din mașină.

Nu am de ce să mă cert cu el, așa că privesc din nou spre Josh. Îmi dau seama că nu e în largul lui, dar ce să facem? Să-l acuzăm aici, în mijlocul pustietății? Nu are cum să se termine bine dacă îl acuzăm acum.

Mai bine încărcăm un telefon și sunăm la poliție. Mai putem face jocul ăsta încă zece minute. Poliția e cea mai bună opțiune a noastră.

Înghit în sec și îl urmez pe Brecken, ieșind din mașină, în vânt. Închidem portierele. Suntem singuri, afară. Ocupanții mașinii ar putea fi la fel de bine pe altă planetă. Vântul bate dinspre munți și zăpada scârțâie sub tălpile mele. Îmi trag fermoarul și am senzația că privirea lui mă străpunge.

Fără o vorbă, ocolesc mașina și mă duc la portbagaj. Cineva îl deschide din față. Brecken nu se apleacă să ridice capota. Mă urmărește, neclintit, iar pe mine mă străbate spaima ca un curent electric. Mă aplec spre buton. Mâna lui Brecken se grăbește să blocheze capota. Să mă oprească.

— Ce faci?

Mi se simte spaima în voce.

— Crezi că eu l-am lovit pe puștiul ăla, Mira?

Mă cutremur, încercând din răsputeri să rezist impulsului de a mă îndepărta. Încerc să fiu calmă și să mă opun terorii. Să țin ochii deschiși, cum mi-a zis mama.

— De ce mă întrebi asta?

— Pentru că se vede cu ochiul liber că ți-e teamă de ceva, zice el, apropiindu-se. Vreau să știu dacă de mine.

DOUĂZECI ȘI TREI

Stau într-un strat de zăpadă de cincisprezece centimetri și nu îmi doresc deloc să fiu aici, cu Brecken. Mă aplec iar spre portbagaj și el îmi prinde strâns încheietura. Încerc să mă smucesc, dar nu reușesc să-mi eliberez mâna.

— Dă-mi drumul!

Mă smucesc, dar el nu se clintește.

— Ascultă-mă, zice, slăbind strânsoarea, dar fără să-mi dea drumul. Nu l-am lovit pe puștiul ăla. Josh a tras de volan.

— Am spus să-mi dai drumul.

Mă ascultă. Las brațele în jos, în vreme ce el respiră greu. Răsuflarea lui e un nor de aburi între noi.

— Nu vreau să te rănesc. Vreau doar să vă ocrotesc.

— De Josh, i-o trântesc sec. De un tip cu ligamentele sucite.

— Nu-mi pasă mie de ligamentele lui, zice Brecken, apoi clatină din cap, cu o privire înnebunită. Josh e *nebun.* A încercat să-l *omoare* pe puștiul ăla.

— Crezi că Josh a încercat să omoare un străin într-o parcare?

— Da!

Ochii lui Brecken sunt sălbatici, vocea lui e un urlet șoptit.

— Da! Mi-a înscenat totul. Probabil ne înscenează ceva tuturor!

Un strop de salivă mă atinge pe obraz și mă trag înapoi. Brecken nu e în toate mințile. Nu e bine, iar noi avem nevoie de ajutor. Până nu e prea târziu, dacă nu cumva deja e prea târziu.

Privesc spre portbagaj, unde e laptopul meu. Apăs pe buton, ridic capota și aud radioul mergând. Vântul șuieră. Nu ne vor auzi decât dacă

țip. Dar nu am de ce să strig. Nu vreau decât laptopul.

— Dă-te la o parte, să-mi iau geanta.

— Nu mă asculți. Josh a tras de volan. Chiar și înainte de asta, mai devreme. A vrut ca eu să fur benzina.

— Ți-a spus să furi benzina? întreb eu cu o voce neîncrezătoare.

Brecken se strâmbă înainte de a răspunde.

— Nu tocmai. Dar mi-a aruncat o privire. În oglindă. Am văzut-o.

Se apropie iar de mine, șoptind:

— Știu că sună nebunește, dar nu sunt nebun. El încearcă să mă scoată personajul negativ. Dar eu nu sunt așa!

Expresia lui turbată mă înspăimântă. Respiră precipitat. Ochii lui întunecați mă sperie mai mult decât tot ce s-a întâmplat în călătoria asta. Așteaptă să spun ceva, iar eu nu fac decât să bâjbâi în întuneric.

Deși sunt sigură că Brecken e periculos, cuvintele lui îmi strecoară îndoiala în suflet. Dacă ar fi fost ca eu să înscenez ceva cuiva din mașina asta, pe el l-aș fi ales. E perfect pentru rol. Are fața dură și umerii largi ai unui bărbat care ar putea fi periculos.

Dacă mă înșel în privința lui Josh?

Deși… cred că am să risc cu Brecken, care practic spumegă de furie. Arunc o privire spre capota deschisă, către cureaua neagră a genții în care am laptopul, apoi înapoi spre Brecken.

— Uite ce-i, a fost o zi lungă.

El își linge buzele și încuviințează energic din cap.

— A fost.

— Suntem obosiți cu toții. *Tu* ești obosit.

Spre uluirea mea, ochii lui se umplu de lacrimi, încuviințează și mai viguros.

— Sunt. Sunt obosit, dar asta nu schimbă situația. Știu ce se întâmplă aici.

Încerc să îmi compun o expresie de camaraderie.

— Hai să luăm laptopul, poate reușim să încărcăm un telefon, să scăpăm odată de aici. Hai să mergem acasă, bine?

El nu se clintește, iar eu m-am săturat să aștept. Mă apropii și îmi trag geanta din portbagaj. Brecken mă urmărește cu ochi grei. Harper deschide portiera din spate și aud alarma în liniștea de afară, cling-cling-cling. Îi arunc o privire care îi spune clar că nu sunt bine.

Ea se încruntă, îngrijorată, și iese.

— Ce s-a întâmplat? întreabă.

— Toate bune, zic, deși nu știu de ce.

— Nu, nu sunt toate bune, zice Brecken, apropiindu-se de portbagaj, spre noi, ca să poată vorbi mai încet. Cred că Josh încearcă să-mi însceneze mie toate astea. Și că el e în spatele întregului bucluc.

— În spatele a ce? întreabă Harper.

— A tot ce s-a întâmplat!

Brecken se răstește la ea de parcă eu n-aș fi aici. Ca și cum nu ar repeta ceea ce tocmai mi-a spus mie.

— Accidentarea nemernicului ăluia. Fuga de la benzinărie. A vrut să venim aici. El a sugerat I-80. Pune el ceva la cale!

— Amândoi ați sugerat I-80 și tu conduceai când băiatul a fost lovit, zice Harper, cu o voce calmă și fermă.

Nu, e mai mult decât atât. Tonul ei e impersonal, de parcă ar fi doctorul care explică detaliile pronosticului bolii lui Phoebe.

— E normal să încercăm să căutăm un țap ispășitor, dar asta nu înseamnă că cineva e vinovat.

— Trebuie să-l lăsăm pe Josh aici, spune el, ignorând-o. Nu putem risca.

— Ce spui acolo? Nu-l lăsăm, zic.

Trec sub tăcere că Josh a sugerat același lucru despre Brecken. Și încep să cred că a fost o idee

bună.

— Nu poate să rămână în mașina asta, zice Brecken. Nu știu ce are de gând să facă.

— Probabil o să mai citească vreo câteva pagini, bombăn eu.

Harper oftează.

— M-am gândit mult la toate astea. Nu putem s-o ținem tot așa, atacându-ne între noi. Vremea asta, drumurile. E o situație de urgență. Trebuie să colaborăm, să ajungem acasă în siguranță.

— Nu. Nu cu Josh. E periculos, zice Brecken.

— Ei bine, Josh crede că *tu ești* periculos, spune Harper. Iar eu cred că e periculoasă Kayla. Pariez că Mira are și ea ideile ei. Poate că am ajuns cu toții la capătul răbdării și căutăm un vinovat.

Brecken o ignoră.

— Tot ce se întâmplă… Cineva e de vină. N-ai cum să nu vezi asta.

— Ești sigur? întreabă Harper.

El nu răspunde, dar întrebarea ei îmi dă fiori reci, nedoriți. Dacă are dreptate? Dacă am început să ne pierdem mințile cu toții? Oare eu însămi am interpretat totul greșit?

Mă înfior, salt puțin geanta și o trag afară.

— Mă duc în mașină. Vreau să încarc un telefon.

Sunt la portieră, dar Harper o blochează pe jumătate cu corpul ei, întinzând brațul ca să-i facă semn lui Brecken să treacă în față.

— Haide! Să mergem, îl îndeamnă ea.

Mă aplec înaintea ei, să pot intra. Niște picioare se mișcă în spatele meu. Un urlet ascuțit. Ceva îmi trage geanta, împingându-mă în spate. Harper. O curea îmi alunecă de pe umăr și geanta se învârte. Cad amândouă, și Harper, și geanta.

Mă întind, disperată să o prind, dar e prea târziu. Genunchiul lui Harper lovește zăpada și din geanta mea alunecă ceva negru și greu. Degetele mele abia ce apucă să-i atingă marginea, că Harper își întinde și ea mâinile. Cotul ei îmi izbește mâinile.

Laptopul meu aterizează cu un pocnet pe asfaltul nins.

Apoi întâlnesc privirea lui Harper.

2 decembrie,

Mira

Ar fi trebuit să mă fi recunoscut. Am stat lângă tine la coadă, la intrare. Îți dai seama ce aproape am stat unul de celălalt? Iar în avion am fost și mai apropiați.

Am urmărit cum le trimiteai mesaje părinților tăi și cum desenai în caietul tău de schițe. Te-am auzit oftând când ai așteptat pe culoar după bărbatul cu valiza aceea uriașă.

Te-ai uitat la mine, Mira, direct la mine. Eram sigur că în momentul acela era totul bine. Ți-aș fi dat scrisorile astea. Privirile ni s-ar fi întâlnit și toate lunile acestea lungi în care am fost despărțiți nu ar mai fi contat.

Am fi fost din nou împreună.

Dar tu nu m-ai văzut

Nu m-ai văzut.

Și am să te fac să plătești pentru asta.

Al tău

DOUĂZECI ȘI PATRU

Înapoi în mașină, toate par în regulă. Zarva a trezit-o pe Kayla. Toată lumea se strânge în jurul meu pe banchetă, într-un mic cerc. Șterg laptopul de zăpadă și-l învârt pe toate părțile, încercând să evaluez paguba. Văd două crăpături la una dintre balamale. Sunt foarte mici, o fractură în diagonală a carcasei. Poate e în regulă.

— A aterizat pe un colț, zice Harper, scuturându-și în continuare zăpada de pe genunchi. Îmi pare rău, am încercat să-l prind.

— Mai merge?

Vocea lui Josh pare îngrijorată.

— Se deschide, zic eu, apăsând pe butonul de start.

Aud zumzetul ascuțit de pornire, apoi se oprește brusc. Butonul de start pâlpâie galben intermitent.

Îmi sare inima.

— Așa pâlpâie mereu? întreabă Brecken.

E încă afară, ca să-mi lase spațiu, dar se apleacă și el în interior.

— Dacă da, e enervant ca naiba, conchide Kayla.

— Nu-mi pasă dacă e enervant.

Harper, care acum stă pe locul din față, se apleacă peste scaunul șoferului, să se uite la noi.

— Îți cumpăr un laptop nou, dacă e stricat. Dar măcar ne putem încărca telefoanele?

— Păi…

Mă opresc, încercând iar butonul de start. Mi se pare că porțiunea din jurul acelei balamale cedează puțin.

Ecranul rămâne negru și butonul pâlpâie în continuare. Îmi bubuie capul.

Brecken scoate un cablu dintr-un încărcător distrus.

— Încearcă acest cablu și telefonul. Poate e doar ecranul?

— A pornit? întreabă Josh.

— Nu, doar…

Scutur din cap, apăsând iar butonul. Același bâzâit, aceeași oprire. Butonul pâlpâie. Încerc cablul lui Brecken în toate trei porturile USB, dar degeaba.

— E blocat, șoptesc eu, simțind că mi se face din nou rău.

— Poate din cauza conexiunii slabe, presupune Harper. Sunt sigură că îl poate repara cineva când ajungem în oraș.

— N-aș fi așa sigur, pufnește Brecken.

— Încărcătorul merge? întreabă Josh.

Clatin din cap, cu un gust amar de înfrângere în gură.

— Dă-mi voie să încerc eu, zice Harper, scoțând telefonul lui Brecken din încărcător.

Îl cuplează pe al ei și se încruntă. Sucește cablul, încearcă iar.

O privesc și derulez în minte ce s-a întâmplat afară. Aproape că-l prinsesem. Am fost cât pe ce să previn nenorocirea asta, dar Harper s-a ciocnit de mâinile mele.

Pentru că a încercat și ea să-l prindă.

Sau oare încerca să mă împiedice?

— Îmi pare rău, Mira, oftează Josh. Aș vrea să fi putut face ceva.

— Și mie, spune Harper.

Nu știu dacă s-o cred.

— Cum naiba ai reușit să scapi laptopul? întreabă încet Brecken.

— Hei! exclamă Josh cu o voce ascuțită.

— Nu crezi că ai îngreunat destul situația?

Brecken ridică mâinile în aer:

— Glumești? Acum dai vina pe mine pentru laptopul stricat?

— Dumnezeule! intervine Kayla. Nu crezi că ar fi cazul iei o pauză de la atitudinea asta de ticălos plângăcios?

— Nimeni nu te condamnă pe tine, îi spun lui Brecken. Dar nu mai înrăutățiți situația.

Numai că deja s-a înrăutățit înzecit de când am scăpat laptopul. Rectific: de când Harper m-a lovit peste mâini și l-am scăpat. Mă uit la ea și mă străbate o undă de nesiguranță. N-ar fi făcut una ca asta… sau ar fi făcut?

— Trebuie să ne reorganizăm, spune Josh. Nu avem hartă. Nici telefoane. Nici cum să ne încărcăm telefoanele. Câtă benzină mai este?

— Două treimi din rezervor, zice Brecken.

— Poate ar trebui să verificăm mașina, spune Harper. Încă nu ne-am uitat la prizele auto din portbagaj. Sau poate mai e vreo hartă într-un buzunar, pe undeva.

— Cred că am fi observat prizele din spate, spune Kayla. Vă amintiți de Marea Petrecere de Căutare a telefonului Mirei?

— Corect, zice Josh. Am scos totul.

— Bagajele, sugerează Harper. Haideți să ne uităm în bagaje, să vedem, poate găsim ceva ce-am uitat că avem la noi. Are cineva un iPod? Sau o agendă care ar putea include o hartă?

— O agendă cu o hartă? întreabă Brecken. Ne pierdem vremea. Deja ne-ai controlat bagajele.

— Haideți să verificăm măcar kitul de urgență, zice Josh. Poate e ceva util acolo.

Cădem de acord. Ieșim din nou afară, cinci drumeți șovăitori, fără vlagă, tremurând de frig și de durere după prea multe ore petrecute în mașină. Portbagajul e în centrul adunării, punctul central al jalnicului nostru semicerc.

— Trage capota, zice Brecken.

Harper se supune și începem să mutăm bagajele, căutând kitul de urgență. Nu e nimic în bagaje. Și nici în kit. Harper scoate totul afară ca să ajungă la cauciucul de rezervă. Portbagajul e gol acum. De aici se văd spătarele banchetei din spate, locul unde scaunele se îmbină în partea de jos, creând un spațiu compact de depozitare.

Între balamale se vede ceva strălucind.

— Ce-i asta? întreabă Josh.

Harper se aplecă peste bagaje și pipăie cu degetul ceva argintiu. Sare înapoi și zice precipitat:

— E ceva ascuțit.

— Trebuie să fie un mâner de metal, presupune Brecken.

— Nu cred.

Harper privește încruntată obiectul. Își vâră degetele între crăpături și cutele dintre sprâncenele ei se adâncesc. Mișcă mâna într-o parte și-n alta și trage cu grijă. Privesc, șocată, cum dintre scaune iese un cuțit lung de vânătoare cu mâner argintiu.

Mi se pune un nod în gât când Harper îl înclină, iar lumina farurilor se reflectă în lamă.

Am stat acolo, pe scaunul acela. Am stat la câțiva centimetri distanță de cuțit.

— Ce mama naibii e ăsta? întreabă Brecken, de parcă n-ar ști.

— E un cuțit, zice Kayla. Evident.

— Ce caută aici? întreabă Josh, întinzând mâna după el.

E genul de cuțit lung, amenințător, pe care-l vezi în vitrinele raioanelor de camping.

— A fost pe scaunul tău, zice Harper încet, căutându-mi privirea după ce a rămas fără cuvinte. Era drept în spatele tău.

— Știu.

Mă cutremur.

— O mișcare greșită și m-ar fi putut înțepa.

— Nu, spune repede Harper.

Se uită la mine cu o expresie pe care nu o pot descifra.

— Lama era invers. Oricine l-a pus acolo l-a strecurat când stătea pe banchetă.

— Scaunul pe care stăteai tu, comentează Brecken glacial.

Mă trec fiori de teamă.

— Nu sunt singura care a stat acolo.

Harper pălește, dar vocea ei e foarte domoală.

— Dar tu ai stat cel mai mult. Și ești ultima care a stat acolo.

— Terminați, una n-are de-a face cu cealaltă, zice Josh. Ar fi putut fi acolo de luni întregi.

— Sau l-ar fi putut vârî acolo înainte să verificăm bagajele, spune Brecken. L-ar fi putut ascunde ca să nu fie găsit.

— Pentru expediția ei de vânătoare de mai târziu? întreabă Kayla, dând ochii peste cap. Încetați odată. Vi se pare că asta e o fată care se joacă cu cuțitele?

— Nu-i al ei, zice Josh, clătinând din cap. Nici pomeneală.

Harper pare nesigură, iar Brecken e de-a dreptul bănuitor. Simt o fierbințeală în piept ca și cum aș fi făcut ceva rău. Dar nu am făcut.

— Nu-i al meu! zic eu, privind-o pe Harper.

Nu se uită la mine. Expresia i se schimbă. Nu știe dacă să mă creadă sau nu. Sau poate vrea ca lumea să creadă că e al meu. Și poate ce s-a întâmplat cu laptopul nu a fost un accident.

Oare *ea* a plănuit toate astea? Ea a pus cuțitul în spatele scaunului meu în timp ce îmi spunea *draga mea* și se prefăcea că își face griji pentru mine? Mi se strânge stomacul.

— Gândește-te puțin, zice Brecken, apropiindu-se de Harper. Cine a fost ultima persoană care a văzut harta? Mira.

— Termină, i-o retează Josh. E o porcărie.

Aș vrea să mă apăr, dar îmi vâjâie urechile și am un nod în gât.

— Oare? continuă el. Din câte îmi amintesc, cine a rămas în mașină cu Harper la benzinărie, înainte ca portofelul să fi dispărut? Mira. Și cine a băgat telefoanele la încărcat? Mira. Tot ea a fost ultima care a pus mâna pe hartă. Și cine a scăpat din mână ultimul obiect care ne-ar fi putut ajuta să încărcăm telefoanele? Ding, dong! Tot Mira.

— N-am făcut eu toate astea! strig. Nu mi-am trântit singură laptopul ăsta nenorocit și n-am

văzut în viața mea cuțitul ăla! Nici măcar n-am habar de unde se poate procura așa ceva!

Harper se dă un pas în spate, cu o expresie sceptică. Expresia ei mi-e cunoscută. Pun pariu că o aveam și eu când Brecken era în situația mea, implorându-mă să îl cred că Josh trăsese de volan. Susținându-și nevinovăția în timp ce eu îmi feream privirea, fără să-l cred absolut deloc.

Mă întreb dacă s-a simțit la fel, dacă pulsul i-a luat-o razna și stomacul i s-a strâns. Mă întreb dacă s-a simțit la fel de prins în capcană și neajutorat cum mă simt eu acum, când dovezile indică ceva teribil, iar adevărul devine tot mai alunecos, imposibil de atins. Până și Josh mă privește de parcă nu ar fi prea sigur.

M-ar putea lăsa aici. Ar putea pune totul în cârca mea, toate nebuniile care s-au întâmplat, iar eu n-aș fi în stare să-i opresc.

— Pe cine ar trebui să lăsăm aici acum, Mira? întreabă Brecken.

Nu l-am mai văzut atât de răutăcios.

— Nimeni nu lasă pe nimeni, zice Harper pe un ton hotărât.

— Nu ești directoarea acestui spectacol de rahat, se răstește Brecken. Nu vreau s-o las aici, pe bune, dar mi-ar plăcea să știu de ce avea un cuțit sub scaun.

Josh scutură din cap.

— Stați puțin. Niciunul dintre noi n-ar fi putut să care un cuțit. Nu poți urca în avion cu cuțitul la tine. Trebuie să fi fost aici înainte să ne urcăm noi în mașină.

— Are dreptate, șoptește Harper. Nu poți să călătorești cu un cuțit așa de mare.

Scapă cuțitul în portbagaj de parcă i-ar fi ars brusc degetele. Îl privește albă la față.

— Gândește, Harper, șoptește ea. Gândește!

Brecken nu ratează ocazia. O prinde pe după umeri și o întoarce cu fața spre el.

— Fata asta ți-a intrat pe sub piele de la început. Sunt sigur că ascunde ceva.

Înghit în sec. Mi-e rău, mi-e frig.

— Nu ascund nimic.

— Dumnezeule, terminați, zice Kayla, părând enervată și plictisită.

— Dar ce motiv ar fi putut avea? întreabă Josh.

— Dar eu ce motiv aș fi avut? sare Brecken. Mi-ai aruncat mie în spinare tot rahatul ăsta, dar există un singur om în mașina asta care are o armă. Iar acela nu sunt eu.

Explodez.

— Nu-i scaunul meu și nu-i cuțitul meu, și amândoi știm că faci asta doar ca să arunci propria vină în spinarea altcuiva.

Brecken sare spre mine.

— Ești o mică…

— Să n-o atingi… se strecoară Josh între noi.

— E cuțitul meu!

Toți trei înghețăm la auzul vocii Kaylei. În atitudinea ei nu e urmă de vinovăție sau de rușine. Stă dreaptă, cu brațele încrucișate la piept, cu bărbia sus, și repetă:

— E cuțitul meu.

— Ai avut un cuțit în avion? spune Harper, care, în mod evident, nu o crede.

Nu e singura.

— Nu, proasto, dă Kayla ochii peste cap. L-am luat de la benzinărie. Era un dulap în spate. Cu rahaturile de pescuit.

— Cum? întreb. Nu aveai bani.

Își încordează maxilarul și văd limpede că încearcă să găsească o explicație. În cele din urmă oftează.

— Bun, gata. L-am luat.

— L-ai luat, adică l-ai *furat?* întreabă Harper.

Ea ridică un umăr slab.

— Lacătul vitrinei nu era închis. Practic, se cerea luat.

Clipesc uluită.

— Ai furat un cuțit de vânătoare. De la o benzinărie.

— Te rog. Nu te purta ca și cum ai fi șocată.

— De ce? întreabă neîncrezător Josh.

— Pentru apărare, se încruntă ea. Uite o noutate: toți îmi sunteți străini.

— Și te-ai gândit că noi reprezentăm o amenințare care trebuie gestionată cu un cuțit mare și înspăimântător? întreb.

Ea ridică mâinile, ca și cum tot dialogul ăsta ar fi complet deplasat.

— Era acolo. L-am luat. M-am gândit că poate o să am nevoie de el. Iar dacă nu, i-l puteam dărui tatei de Crăciun. Se dă în vânt după chestiile astea.

— Ai furat un dar de Crăciun? întreabă Josh, la fel de uluit.

— Și ce dacă?

Kayla încrucișează brațele. În ochii ei nu e nici urmă de remușcare.

— Lăsând la o parte factorul-surpriză, spune-mi, de ce l-ai ascuns sub scaunul Mirei? întreabă Brecken.

— Pentru că ați început să verificați bagajele și n-am vrut s-o luați razna.

— Mi se pare rezonabil s-o luăm razna când un coleg de călătorie are un cuțit în bagaje, zice Harper.

Kayla lasă capul în jos.

— Păi, n-ați luat-o razna când ați lăsat la volan un tip care are la activ o tentativă de omor prin accident auto.

Brecken se apleacă în față:

— M-am săturat de…

— Destul! intervine Josh, ridicând mâinile, una spre Kayla, alta spre Brecken. Gata! Din câte văd eu, avem două opțiuni. Stăm aici și ne certăm cine, ce și cum, sau ne urcăm în mașină și încercăm să ajungem la o benzinărie, undeva.

— Uiți a treia opțiune, zice Brecken.

— Care? întreabă sec Kayla. Să mă lăsați pe mine aici?

— Zic și eu așa. Ai furat un cuțit și mi-e greu să cred că te-ai gândit la tatăl tău și la dimineața de Crăciun când ai făcut-o, subliniază Brecken. Ce ascunzi, de fapt?

— Ce ascund eu? Ce vrei să spui, că voi nu aveți secrete? întreabă Kayla. Nostim, dar n-ai vorbit nicio clipă despre ce ascunzi *tu,* Brecken.

Brecken se schimbă la față.

— Ce tot spui acolo?

— N-ar trebui să presupui că dorm de fiecare dată când îmi țin ochii închiși, zice Kayla.

— Ce tot spui acolo? repetă el, dar apoi tace.

Și arată de parcă ar ști exact la ce se referă Kayla. Ea rânjește.

— Am auzit mica ta confesiune când ai vorbit la telefon cu amicul tău.

— Taci din gură, zice el, îmbujorându-se.

Harper se uită în sus.

— Ce discuție telefonică? întreabă ea.

— Hai, dă-i drumul, îl îndeamnă Kayla zeflemitor. Spune-le și nu se vor mai uita niciodată la tine cu aceiași ochi.

— Ce tot îndrugă? întreabă Harper.

— Nu-i treaba voastră, mormăie el.

— Mi se pare că e ceva ce ar trebui să știm, zice Josh.

Deasupra noastră se aude un scârțâit și ne oprim, privind în sus. Nu e nimic, doar copacii de pe panta muntelui și zăpada. Dar scârțâitul ăsta teribil îmi pătrunde în suflet. Tot mai adânc. Ceva se rupe. E ca un fulger, o pârâitură asurzitoare care mă face să tremur până în măduva oaselor.

Nu văd nimic. Nu văd ce se întâmplă.

— Aveți grijă!

Josh mă trage înapoi, dar nu e nevoie. Copacul cade ca filmat cu încetinitorul. Trunchiul aterizează pe șosea cu un zgomot bubuitor, iar crengile ajung pe pantele de pe o parte și de

cealaltă a șoselei. Lemnul plesnește și trosnește când vârful copacului ajunge și el la pământ.

După aceea nu mai e nimic. Doar tăcerea.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Copacul căzut ne alungă pe toți înapoi în mașină. Ne înghesuim înăuntru, tremurând de teamă și de epuizare. Motorul zumzăie, aerul cald se revarsă prin gurile de ventilație, dar nu avem cum să trecem mai departe cu un copac căzut în fața noastră. Trebuie să întoarcem.

Mi se pare că plutesc deasupra corpului meu, undeva sus, deasupra mașinii. De la distanță, mă pot uita la noi toți ca la un experiment psihologic, acela despre care amintea Josh la începutul drumului. E ca și cum tot acest chin nu ar fi altceva decât cel mai cumplit coșmar pe care am fost în stare să-l plăsmuim. Din punctul ăsta de vedere, mă pot preface că nimic din toate astea nu e real.

Logic, știu că amorțeala asta prostească nu va dura prea mult. E clasica disociere, darul creierului meu, care îmi permite să plutesc departe de realitatea dură, împiedicându-mă astfel să nu mă prăbușesc. Am citit despre asta într-o broșură despre trecerea prin doliu, după moartea lui Phoebe. Logic, ar trebui să fiu recunoscătoare pentru sentimentul ăsta, fiindcă, așa cum ne-a spus asistenta lui Phoebe, starea de amorțeală e un dar. Ne ajută să mergem mai departe și să supraviețuim unor lucruri care par insurmontabile.

Ar trebui să am încredere în logică, dar logica m-a înșelat și înainte. Logic, mătușa mea nu ar fi trebuit să se îmbolnăvească. Nu Phoebe. Mătușa mea care nu a băut niciodată, nu a fumat, a mâncat mereu legume și a practicat yoga. Era puternică și sănătoasă. Era genul de femeie la care te-ai fi așteptat să ajungă la nouăzeci și trei de ani, genul care are parte de o moarte liniștită, în patul ei, într-o noapte cu lună plină, în țârâitul greierilor.

Logic vorbind, asta ar fi trebuit să se întâmple. Asta e povestea care are sens.

Phoebe și-a dat ultima suflare la cincizeci și unu de ani. A bolborosit, și a gâfâit, și s-a zbătut într-un salon de spital cu pereți galbeni, care mirosea a dezinfectant și a moarte. Un salon care părea la fel de putrezit și ros de cancer ca și trupul ei.

Pierderea lui Phoebe m-a învățat că, atunci când ești la pământ, creierul nu te va ține la suprafață. Se va închide și el și va intra în hibernare, cu un bâzâit scăzut, static. Inima ți se va sfâșia în două și te va durea până ce vei simți că mori. Până ce o parte din tine își va dori să fi murit.

Instinctul însă va fi cel care te va ține în viață. Dincolo de pulsația sângelui ce transportă oxigenul prin vene, mai e ceva. O poruncă animalică ce-ți va băga mâncare în gură chiar și atunci când nu îți imaginezi că ai putea înghiți ceva, care te va face să te așezi la rând la cafea la cantina spitalului, pentru că trupul tău își amintește că are nevoie de susținere chiar și atunci când restul ființei tale a uitat.

M-am așezat la coada aceea acum un an, imediat după ce s-a stins Phoebe, la câteva minute după ora 3.30. Știam că am nevoie de cofeină. Aveam o înmormântare de planificat. Decizii de luat. Nici măcar portofelul nu-l purtam cu mine, dar un străin care stătea și el la rând mi-a cumpărat o cafea. Deși cafeaua era așa de fierbinte, că mi-a ars degetele prin ceașcă, instinctul mi-a spus să le țin strâns, să merg mecanic până la liftul care mă va duce înapoi în salonul galben în care a murit ea.

Instinctul contează. Iar acesta îmi spune că acum sunt în pericol. Se va întâmpla ceva rău. Nu știu ce, nu știu cum, nici măcar nu știu cine. Dar simt până în măduva oaselor că, dacă nu ies mai repede din mașina asta, ceva rău se va întâmpla. Și nu îl voi putea opri odată ce va se va porni.

— Ce mai e acum?

Sar în sus la auzul vocii și mă uit în jur.

Nu știu cine a pus întrebarea, așa că ridic din umeri.

— Trebuie să mă gândesc, zice Harper.

Stă pe scaunul șoferului și arată ca la începutul drumului, dichisită și stăpână pe sine. Dar îi pot vedea mâinile care tremură pe volan. Încă pot întrezări acea jumătate din ea pe care încearcă să o ascundă.

— Trebuie să întoarcem, spune Josh, răsucindu-se să se uite pe geam. N-o să fie ușor. Sunt șanțuri pe ambele părți.

— Bun, recapitulează Brecken. Nu avem nici hărți, nici telefoane.

Stă din nou în față. Habar n-am cum am ajuns iar în pozițiile astea, exact ca atunci când am plecat de la aeroport.

— Și cum nu prea gândim limpede când avem de-a face cu oameni care fură cuțite, presupun că trebuie să rămânem împreună.

— Ca o mare familie fericită, fredonează Kayla, vocea ei sunând la fel de dulce ca o săgeată unsă cu miere.

— Așteaptă, zice Harper.

Se întoarce într-o parte, spre Brecken:

— Vreau să știu despre discuția aia telefonică.

— Nu e…

— Vreau să știu, i-o retează ea, susținându-i privirea.

Brecken s-a îmbujorat din nou. E jenat. Sau poate furios.

— N-ai să înțelegi, zice el.

— Încearcă.

El ridică din umeri.

— Trebuie să îmi schimb specializarea.

— Cum adică? întreabă Josh.

— Am picat a doua oară la biochimie. Și la genetică. Nu pot să rămân la medicină.

Sunt nedumerită și asta se citește în vocea mea:

— Asta e confesiunea ta întunecată? Nu poți trece pur și simplu la altă specializare?

— Evident că pot trece, spune el, dar nu despre asta e vorba. N-am idee cum aș putea să le spun.

Nu există altă specializare. Doar medicina. Atât.

Kayla dă din mână a lehamite spre Brecken, chicotind:

— Dumnezeule mare! Și eu, care eram convinsă că ai omorât în bătaie vreun coleg, sau așa ceva.

Harper se întoarce spre ea.

— Ai zis că l-ai auzit vorbind la telefon.

— L-am auzit! Dar nu spunea decât: *Am dat-o-n bară* și *E de rău* și *N-o să se mai uite niciodată la mine cu aceiași ochi.*

Râsul Kaylei e ca un lătrat răutăcios, apoi continuă pe același ton:

— A fost un festival de smiorcăieli de băiat bogat, dar n-am avut nicio idee că totul era din cauza unor note proaste!

— Ce mama dracului știi tu? zice Brecken.

Ochii Kaylei se îngustează așa de tare, încât mă duce cu gândul la lama cuțitului pe care l-a furat.

— Știu că cea mai mare problemă a ta este că va trebui să găsești o altă cale de a te îmbogăți și mai mult. Chestii care nu prea țin de viața reală.

— Ți se pare simplu, nu? întreabă Brecken, cu fața schimonosită într-un rictus. Nu contează că ambii mei părinți sunt doctori. Și unchii mei. Și bunicii mei, și frații lor.

— Și? întreabă Kayla.

— Și există așteptări, spune în șoaptă Harper, fără a-și lua ochii de la Brecken. Familia lui are anumite așteptări.

— Așteptări? râde Brecken. Poruncă de la Preaînaltul ar fi mai aproape de adevăr. Voi fi primul fiu din cinci generații care nu va fi medic. Cinci! Și asta nu pentru că am cine știe ce plan alternativ grandios. E pentru că, pur și simplu, nu fac față!

Se lasă tăcerea. Mă gândesc la tata, care mă ducea pe umeri la lac. Aveam șapte ani și îi enumerăm toate profesiile pe care le știam. Tata mă asigura că aveam să mă descurc de minune cu orice urma să aleg. Când venea vorba despre

viitor, ai mei o țineau una și bună: fii fericită, căci asta e adevărata măsură a succesului.

— Îmi pare rău, zic eu, neștiind ce altceva să spun.

— Există altceva ce ți-ar plăcea să faci? întreabă Harper. Dacă ai putea să fii altceva…

— Voi fi un blestemat de medic, zice Brecken.

Răsuflă greu, apoi închide ochii preț de o clipă. Mai trece o secundă. Apoi îi deschide și spune cu o voce mai domoală:

— Uite ce-i, altceva nu știu să fac. Am crescut încercând halatele albe ale tatei. Jumătate din pozele din copilărie mă înfățișează jucându-mă cu stetoscoape și otoscoape vechi. Unchiul meu mi-a spus Micul Doctor ani de-a rândul și pe mine mă ucide gândul că îi voi dezamăgi pe toți.

— Nu poți să intri într-un grup de studiu? întreb.

— Sau să muncești mai mult? întreabă Josh, care nu pare prea dornic să fie de ajutor.

— Am încercat totul. Grupuri de studiu. Meditații, întâlniri cu profesorul. Am studiat patru ore pe noapte timp de două săptămâni pentru examenele finale, dar tot nu am reușit decât un minus 7.

— Dar minus 7 este, tehnic vorbind, calificativ de trecere, nu? întreb.

— Nu e suficient să trec, zice el. Consilierul meu mi-a recomandat să mă gândesc la altă specializare.

— Și ce dacă? ridic din umeri. Dă-l naibii.

— Mi-a făcut aceeași recomandare și ultima dată când am picat la cursuri. Am urmat din nou ambele cursuri. A doua oară am picat la unul iar, și pe celălalt l-am trecut la limită, explică Brecken, apoi clatină din cap. Cel mai rău e că știu că are dreptate. N-o să-mi fie mai ușor. N-o să fiu în stare să termin ce-am început.

Nu mi-i pot imagina pe ai mei îngrijorați că îmi schimb eu specializarea. Nu-mi pot imagina nici cum e să rupi o tradiție de familie veche de cinci

generații. Mi-e greu să pun cap la cap laturile pe care le văd în Brecken. De fiecare dată când am impresia că l-am descifrat, îmi alunecă printre degete, schimbându-mi perspectiva.

Tot nu sunt sigură dacă am încredere în el. Din câte îmi dau seama, s-ar putea să fie teatru. Pare sincer supărat, dar aparențele pot fi înșelătoare.

— În regulă, șoptește Harper.

Potrivește mâinile pe volan și încuviințează din cap, repetând cu voce ceva mai puternică:

— În regulă.

— Ce-i așa în regulă? întreabă Josh.

— Îmi pare rău că treci prin asta, zice ea, și pare sinceră. Cred că toți traversăm anumite greutăți zilele astea. Dar nu putem schimba cu nimic lucrurile, nu de aici. De aceea nu putem să ne oprim. O să întorc și o să mă țin după urmele noastre până ajungem la drumul principal. Apoi mergem spre vest până găsim un polițist sau o benzinărie. Sau pe oricine ne poate ajuta să ajungem acasă.

— Bun, am prins ideea, dar avem o groază de drum de acoperit, spune Brecken.

— Am trecut pe lângă o mulțime de drumuri care probabil duc înapoi la aceeași șosea principală, zice Josh.

— Bine, atunci haideți să găsim unul care duce spre sud, propune Harper. Îl putem urma ca să ajungem înapoi la autostrada aia regională pe care am fost, nu?

— Așa e, zic eu.

Așadar, ieșim. Harper nu conduce ca Brecken. Nu a mai stat la volan de ceva vreme, dar e ceva absolut enervant în grija ei exagerată la fiecare mișcare. Durează o eternitate până reușește să întoarcă. Apoi o ia încet, încet pe urma cauciucurilor noastre, refăcând drumul în sens invers. Coborâm valea așa de încet, încât mă strânge tot mai tare în spate la fiecare sută de metri lăsată în urmă.

— Am putea merge *ceva* mai repede, nu crezi? comentează Brecken.

Harper nu îl bagă-n seamă.

Și Josh e enervat și se foiește pe toate părțile. Se uită în stânga, în dreapta, chiar și în spate. În cele din urmă, arată spre ceva și trage scurt aer în piept.

— Acolo. Acolo e un drum. Se îndreaptă spre sud, pe partea dreaptă.

— Nu-l văd, spune Harper.

— Mai ai timp. Probabil aș putea coborî și alerga până acolo mai repede decât mergi tu, zic.

Kayla mustăcește:

— Aș putea construi un drum și l-aș putea termina până ajunge ea acolo.

— Nu vrei să conduci tu? întreabă Harper.

Ridic mâinile.

— Scuze. Te descurci grozav. Serios.

Îmi amintesc de Zari, când și-a luat permisul. Era așa de speriată. Conducea ca o tânără de optsprezece ani, cu mâinile așezate corect pe volan și cu nasul la zece centimetri de el.

Cu toate necazurile prin care am trecut, coșmarul ăsta ar fi fost de zece ori mai ușor cu Zari. Odinioară toate erau mai ușoare cu Zari.

Închid ochii, iar când îmi amintesc de trecut, mă îneacă dorul de casă. Nu a fost nimic sălbatic, demn de o peliculă. A fost ceva normal. Iar acum nici nu mai știu ce înseamnă acest cuvânt. Dumnezeule, sper din suflet să-i regăsesc sensul.

Harper ajunge la un stop, aflat la câțiva metri în spatele unui indicator stradal verde. Înjură încet și nu o condamn. Nu mai sunt urme de cauciuc după care să ne luăm. Pe stânga e un câmp, un nesfârșit covor alb scânteietor. La dreapta e un morman de zăpadă care acoperă ceva ce presupun că e o balustradă sau o barieră de beton. Dincolo de ea, panta coboară abrupt în vale.

Zăpada de pe drum e spulberată. Vârtejuri de pulbere albă se învârtesc în aer, profilându-se cristaline pe cerul precum cerneala. E frumos.

Aproape că îți taie răsuflarea. Dar pare și al naibii de periculos.

— Cât de adâncă e prăpastia? întreb, arătând spre mormanul de zăpadă din dreapta. Pare mai înalt decât toate balustradele pe care le-am văzut.

— Habar n-am, zice Brecken.

— Haideți să căutăm alt drum, se gândește Harper. Pe ăsta nici măcar nu îl văd.

— Nu e grozav, dar pariez că e teren plat, încearcă Brecken. S-ar putea să fie mai bine după curba aia.

— Sau mai rău, răspunde Harper. Ar trebui să mergem înainte.

— În ritmul ăsta, s-ar putea să ne ia două ore până ajungem la autostradă. Asta ne-ar salva mult timp, pledează Brecken.

— Asta dacă nu ne blocăm în zăpadă, mă amestec și eu.

— Nu, intervine Josh, care pare convins. S-ar putea să nu mai fie niciunul. Aici trebuie să întoarcem. E o balustradă sub movila aia uriașă de zăpadă. Am putea s-o folosim ca reper.

— Grozav, zice Brecken. Numai că nu putem să vedem drumul.

— Da, dar… Josh face o pauză, clătinând din cap. Cred că știu drumul ăsta.

— Vrei să spui… biblic? întreabă Kayla.

— Nu, doar că mi se pare cunoscut. Ptolemy Road. Pot să jur că l-am văzut mai devreme pe GPS. Nu ați văzut ceva asemănător la refugiu?

— Poate, încuviințează Kayla. Nu sunt sigură, dar sună cunoscut.

— Vrei să spui că ai studiat harta de acolo? i-o întorc pe un ton ironic, fiindu-mi greu să cred că și-a dat seama că era o hartă la refugiul acela.

Sau măcar că am fost în locul acela.

— Vă amintiți cu ce autostradă se intersectează? Știu că am văzut o intersecție, zice Josh.

Kayla își mușcă gânditoare buza, dar apoi scutură din cap.

— Chiar vrei să intrăm în asta? întreabă Brecken, arătând spre zăpadă.

— Nu poate fi așa de adâncă, zic eu și arunc o privire spre pantele albe. Sau poate o fi?

— Putem să ne întoarcem oricând, spune Harper. O să încercăm. Dacă nu merge, ne întoarcem.

Harper pune mașina în mișcare și devine repede clar că zăpada e mai adâncă pe partea balustradei. Prea adâncă pentru condus, așa că rămâne cuminte pe stânga.

— Cuplează tracțiunea integrală, zice Brecken.

— Este cuplată, răspunde ea.

E prea aproape de zăpada adâncă pentru a mă simți în largul meu, dar e oricum ciudat să mergi pe partea cealaltă a drumului. Probabil și eu aș avea tendința să o iau pe dreapta.

— Ține stânga, zice Josh. Du-te pe partea cealaltă. Lângă câmp.

— Și dacă apare o mașină după curba aia? întreabă ea.

— Termină. Suntem singurii disperați care conduc prin nenorocirea asta, face Brecken.

— Dacă iese prost? Dacă ne împotmolim?

— O să fie bine, zice Josh.

— Derapează din cauza câmpului, zice Brecken. Vezi șirul ăla de copaci din față? O să fie mai bine odată ce ajungem în dreptul lor. Doar ține stânga.

Poate are dreptate în privința câmpului, poate derapajul e singura problemă. Dar se înșală în privința condusului pe partea cealaltă a drumului. De îndată ce Harper se încadrează câțiva metri spre stânga, toate o iau razna. Mașina lovește o punte dură de zăpadă, apoi face un salt groaznic și cauciucurile din partea șoferului se scufundă. Harper scoate un mic țipăt și SUV-ul se apleacă într-o parte, în cele din urmă alunecând în șanțul de la marginea drumului.

Ne oprim încet. Centrul meu de echilibru se schimbă și mă prind cu mâinile de scaun.

Stomacul îmi sare în gât, imaginea se răsucește, de parcă toată lumea s-a aplecat pe-o parte. Scutur din cap, dar nu-mi recapăt echilibrul. Pentru că suntem aplecați într-o parte sau înclinați spre stânga, ca o barcă aflată la mila unui val uriaș. Mă smucesc, încercând să mă împing de lângă Josh. Sunt prinsă între corpul lui, pe care mă las eu, și al Kaylei, care se lasă pe mine.

Mașina e aplecată spre stânga. Am ieșit de pe drum și am intrat direct în șanț.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Nu reușim să deschidem deloc portierele de pe partea șoferului. Harper încearcă, dar gâfâie enervată când ușa rămâne lipită. Coboară geamul și în mașină năvălește miros de zăpadă și de copaci. Josh scoate capul afară să vadă pagubele.

Geamul nu e înfundat în zăpadă, dar de unde mă aflu eu îmi dau seama că nici mult nu mai are. E greu de evaluat terenul din acest unghi ciudat, în diagonală, dar e limpede că nu avem cum să ieșim pe portiera aceea.

— Dumnezeule! exclamă Josh.

Trage capul îndărăt în mașină, iar eu mă lupt cu gravitația, pe când centura de siguranță îmi taie șoldul stâng.

— E rău? întreabă Harper cu voce slabă, ascuțită.

Nu răspunde nimeni. Nu știu cum ar putea să-și imagineze că poate fi altfel *decât* rău. Mașina e înclinată la patruzeci și cinci de grade. Practic, suntem răsturnați în buza unui drum pe unde n-ar fi trebuit s-o apucăm niciodată.

— Bine nu e, zice Josh, remarcabil de calm.

Mă apuc de spătarele banchetelor din față, încercând să mă țin într-o poziție stabilă. Palmele îmi alunecă pe tapițeria de piele în ciuda aerului arctic care intră prin fereastra deschisă. Sunt țintuită între Josh și Kayla și toate mi se par prea aproape. Prea intense.

— Cât de înclinată e în partea ta, Brecken? întreabă Harper. Am putea să ieșim?

— Avem de ales? observă Kayla.

Respirația ei e un abur cald în părul meu. Încearcă să se lupte cu ușa. Apucă mânerul și împinge cu ambele mâini. Apoi cu picioarele. Mă încordez, foindu-mă inconfortabil sub presiunea greutății ei peste corpul meu. Și a greutății mele peste Josh. Pot să simt materialul hainei lui și, pe

sub ea, brațul tare, pe toată lungimea lui. O pot simți și pe Kayla, și nu-mi place asta. Chiar deloc.

Îmi desfac centura și îmi smulg șoldurile dintre cei doi, ridicându-mă de pe banchetă. Îmi tremură picioarele, dar mă ghemuiesc în spațiul îngust dintre banchetele din față și cele din spate. Nu pot să rămân acolo, între ei. Am nevoie de spațiu. De aer.

În cele din urmă Kayla deschide portiera. Brecken o forțează și el pe cea din dreptul lui.

— Trebuie să ieșim, mă-ncumet eu.

Încep să mă cațăr cu greu spre portiera din dreptul pasagerului din față. Totul e nefiresc în poziția mea, mi se pare că m-aș rostogoli afară din mașină prin spate. Am crampe la stomac, un avertisment din partea corpului meu că ceva e în neregulă.

Dar la naiba, nimic nu e în regulă de ore bune. De săptămâni. De fapt, de un an întreg, dacă e să fiu sinceră.

— Știam eu că n-ar fi trebuit s-o luăm pe aici, zice Brecken.

— Ai fost și tu de acord, i-o retează Harper. Așa că termină.

Ne îmbulzim cu toții afară din mașină și evaluăm pagubele. Suntem în zăpadă până la jumătatea pulpelor, dar de partea cealaltă a mașinii e mult, mult mai rău. Ambele cauciucuri sunt îngropate și zăpada ajunge până aproape de portiere. Șanțul nu e foarte adânc, poate doi metri și jumătate, deși e greu de spus cu precizie. Iar mașina nu arată atât de rău pe cât am crezut, roțile dinspre latura pasagerului fiind la numai câțiva centimetri de sol.

Totuși, e îngropată. Nu putem să rezolvăm cu o lopată. Avem nevoie de zece lopeți. Poate de un excavator.

Uitându-mă la SUV-ul pe jumătate căzut în zăpadă, o certitudine începe să prindă contur în

mintea mea: n-o să ieșim din nămeții ăștia fără tractare.

Privesc în jur, la pustietatea care ne împresoară. E întuneric și frig, iar adânc, în oase, simt un junghi de care nu pot să scap.

Ne adunăm în tăcere în fața mașinii, probabil ca să ne punem de acord. În zona asta vântul parcă nu șuieră așa de tare. E o liniște absolută, zăpada înăbușind orice sunete ar putea fi aduse de curenții de aer.

— Ce putem face? întreabă Harper. Oare ar trebui să aprindem luminile de semnalizare?

— La ce bun? întreabă Kayla. Ca să ne vadă baubaul de zăpadă și să ne salveze?

Brecken pufnește.

— N-ar fi trebuit să venim aici.

— Ei bine, am venit. Suntem aici acum, remarcă Harper.

Brecken arată spre mașina acum inutilă.

— La fel de bine am putea aprinde un foc de tabără și cânta *Aleluia, Doamne,* pentru că nu văd cum am putea să plecăm de aici prea curând.

— Putem merge pe jos, zice Josh.

— Dar de piciorul tău ai uitat? îl întreb.

Se încruntă și privește în jos.

— Nu cred că avem de ales. Erau câteva case, parcă, în urmă cu un kilometru și ceva, nu? Ar trebui să ne despărțim. Să mergem în ambele direcții. Cine găsește primul ajutoare trimite pe cineva și la ceilalți.

— Iar dacă nu, murim înghețați rătăcind prin ceață, conchide Kayla. Bună treabă.

— Benzina n-o să dureze la nesfârșit, iar dacă nu ieșim mai repede de aici, o să înghețăm oricum, observă Harper.

— Trebuie să scoatem mașina, zice Brecken. Săpăm în șanț și găsim ceva să facem o rampă care să ne repună pe drum. Ușor n-o să fie, dar cred că putem.

Josh clatină din cap.

— Nu, nu putem. Avem nevoie de ajutor. Nu suntem în brusa australiană, suntem în Pennsylvania. Sunt sigur că am văzut câteva case nu foarte departe de aici.

— Pe zăpada asta, chiar și un kilometru jumate o să ni se pară zece sau cincisprezece kilometri, spune Brecken.

— Să săpăm în șanț o să fie ca și cum am săpa un mormânt, comentează Kayla.

Ceva din tonul ei mă sperie. Mă uit înjur, scrutând peisajul. Drumul pe care am venit e la cel mult o sută de metri în spate. Face o curbă strânsă la stânga și îl pierd din vedere peste câmp. Nici măcar urmele cauciucurilor noastre de adineauri nu le mai văd. Nu de aici. Dar nu îmi aduc aminte de casele despre care pomenea Josh. Poate nu am fost atentă.

Mă mut de pe un picior pe altul și încerc să gândesc. Mă simt expusă rămânând aici, pe loc. E periculos. Câmpul din stânga se întinde cât vezi cu ochii și se termină într-un pâlc des de copaci care, din câte îmi dau seama, pare a fi la aproape un kilometru distanță de aici. Dar jos, în vale, ce-o fi? Dincolo de nămeții adunați de partea dreaptă a drumului.

Scrutez din nou șoseaua în sus, în jos. Zăpada nu are mai mult de cincisprezece centimetri, dar pe măsură ce înaintez, devine tot mai adâncă. În unele părți ale troienelor mi-ar ajunge probabil până la piept, dar reușesc să găsesc o mică deschizătură, ca o vale în noianul de zăpadă, prin care izbutesc să trec.

Vântul s-a întețit iar și-mi bate cu putere în spate, înaintez cu mare grijă. Nu-mi doresc să ies de pe drum dacă ratez cumva balustrada. Dar aceasta apare în fața mea înainte să-mi dau seama. Troienele din stânga sunt enorme, dar aici e suficient să dau puțin cu vârful ghetei ca să descopăr o porțiune de șină metalică.

Merg tot înainte, aruncând câte o privire spre panta alb-cenușie a văii. E abruptă aici, în vârf, iar copacii acoperă coasta dealului. Nu sunt sigură, dar cred că panta devine treptat mai lină. Crengile brazilor au oferit ceva protecție și, cu vântul care suflă în altă direcție, zăpada de pe coastă e mai mică. Ici și colo se zăresc chiar porțiuni de pământ. Mă ghemuiesc, încercând să mă uit printre copaci și să văd ce e jos, în vale. Doar întuneric. Copaci. Lumini.

Lumini?

Îmi stă inima. Le-am pierdut, dar nu se poate să mi le fi imaginat, nu? Trebuie să fi fost faruri, sau o casă, sau… ceva. Mă uit cu atenție până ce le zăresc din nou, în spațiul dintre pomi. Sunt reale, nu le-am visat. Sunt numai câteva licăriri galbene, dar sunt aliniate în fundul văii, ceea ce înseamnă că acolo e un drum. Iar luminile acelea? Sunt luminile unor case.

Mijesc ochii când văd licăririle jucăușe ale unor luminițe de sărbătoare într-o fereastră. Acolo, jos, sunt oameni. Speranța îmi explodează în piept, caldă și luminoasă ca o rază de soare printr-un ochi de sticlă murdară.

— Hei! strig eu, făcând semne cu mâna. Acolo, jos, sunt case!

Ceilalți nu sunt în raza mea vizuală, fiind ascunși în întregime de nămeții uriași. Și probabil din cauza vântului nici nu mă pot auzi. Strig iar, dar tot degeaba.

Traversez înapoi drumul, pășind cu greu împotriva vântului ca să ajung la ei. Îmi ard picioarele de la efortul de a merge prin zăpadă, gâfâi, dar sunt extrem de bucuroasă. E frig, însă nu-mi pasă. Aș putea urca Everestul în costum de baie în clipa asta, pentru că acolo, jos, sunt oameni! Oameni care nu sunt nici Harper, nici Brecken, nici Josh și nici Kayla. Oameni care mă pot ajuta să ajung acasă.

Când reușesc să ajung în apropierea lor, văd că toți se-nvârt de colo-colo. Capota portbagajului e deschisă și îl aud pe Brecken dând la lopată. Harper îi spune ceva. Kayla e lângă ei. Și Josh, dar probabil el m-a auzit venind, pentru că se întoarce și vine în întâmpinarea mea, lângă portbagaj.

— Sunt case! exclam.

— Cum? face Josh.

Vine și Harper, iar Brecken face o pauză. Până și Kayla pare interesată.

— Jos, în vale! Sunt case! E abrupt, dar pot să ajung jos, la ele. Sunt sigură.

— Vrei să spui că poți să te dai de-a berbeleacul până jos, frângându-ți fiecare osișor, zice Brecken.

Harper se încruntă.

— Nu știu. Am senzația că e un fel de accident și mai rău, care stă să se întâmple.

Brecken se întoarce la lopată.

— Sunteți nebuni? strig eu. Vă spun că acolo, în vale, la câteva terenuri de fotbal distanță, sunt oameni. Putem ajunge la ele! Haideți să vedeți.

Dar nu vin. De ce ar veni, nu-i așa? Mă trece un fior pe șira spinării, și nu zăpada e de vină. Pentru că nu-mi pot imagina că cineva *nu* și-ar dori ajutor în situația asta. Asta dacă nu vor să ajungem acasă.

— Mira, întâi îl ajut pe Brecken, zice Harper, cu un zâmbet chiar mai condescendent decât tonul vocii. După aia vin să-mi arăți, bine?

— Casele alea nu sunt chiar așa de departe, șoptesc.

Josh se uită în jos, la ghips, și își încleștează maxilarul. Îmi întâlnește privirea.

— Merg eu să văd.

— O să ți se ude ghipsul.

— Să se ude, zice el. Dacă tu crezi că asta e calea…

— Da, chiar cred.

Îi ating mâneca.

— Mă duc să-mi iau mănușile și apoi merg până acolo. Dacă nu poți să cobori panta, nu-ți face

griji. Aduc eu ajutoare. Nu te las.

— Merg să verific, zice el.

Nu știu dacă va reuși să treacă prin zăpadă cu ghipsul și sunt absolut sigură că nu va putea coborî muntele, dar încuviințez din cap, urmărindu-l din priviri cum își croiește drum. E dureros de lent și se mișcă ciudat, dar nu îl opresc, fiindcă mă simt mai bine la gândul să-l am acolo, sus, cu mine. Dacă va fi să cad, măcar va fi cineva care să mă vadă.

Mă gândesc să le spun ceva celorlalți trei, dar renunț și mă hotărăsc să îmi iau mănușile. Nu am să-i las pe Brecken și pe Harper să mă oprească. Mă duc. N-au decât să stea aici și să sape până dau de stâncă, din partea mea.

Deschid capota portbagajului și îmi trag geanta, încuietoarea se desface și conținutul se împrăștie. Fir-ar să fie de încuietoare!

Cotrobăi printre articolele de toaletă și hainele împrăștiate. A mai căzut ceva. Un plic mare, timbrat.

Nu e al meu, dar când îl răstorn, îmi văd numele scris pe el, cu litere mari, negre.

Mă încrunt și îl deschid. Înăuntru e un teanc de plicuri mai mici, și, deasupra, o coală groasă, mătăsoasă, de hârtie. Perfect organizate. Am o senzație de groază în stomac, care e ca un bolovan rece sub coaste. Nu ar trebui să existe niciun plic cu numele meu pe el. Dar este.

Cu mâini amorțite, ridic clapa plicului și răstorn conținutul în portbagaj. Plicurile mai mici se împrăștie foșnind în toate părțile, împreună cu alte obiecte care trebuie să fi fost la fundul plicului. O hartă a Pennsylvaniei, portofelul lui Harper, o baterie care bănuiesc că e a lui Brecken. Dar ochii îmi fug spre un dreptunghi familiar, negru, cu ecran distrus. Telefonul meu.

Lucrurile care ne-au fost furate.

Simt că mă sufoc. Pipăi ecranul distrus al telefonului. Sub el văd unul din plicuri. *Mira*

Hayes scrie pe el. Împing totul la o parte și mă concentrez asupra plicurilor. Niciunul nu este desfăcut. Îmi sunt adresate mie. Dar adresa din San Diego nu-mi e cunoscută. Îngheț ca un sloi în timp ce-mi trec degetele peste numele meu; în urechi am un zumzăit ascuțit, insuportabil. Cercetez datele de pe ștampilele poștale. 4 februarie. 8 aprilie. 12 iunie. 30 august. 15 noiembrie.

Pe un plic nu e decât prenumele meu. Pare recent. Mai nou decât restul. O certitudine sinistră pune stăpânire pe mine; nu vreau să citesc scrisorile astea. Mă opresc și observ o singură coală de hârtie albă neîmpăturită. Foșnește. Era deasupra când am desfăcut plicul mare.

Înghit în sec și o întorc. Citesc primul rând și-mi dau seama că am avut dreptate să mă tem.

Ar trebui să fiu înspăimântată de-a dreptul.

Mira,

Îți simt mirosul în mașina asta.

Îți aud oftatul.

Pot să simt adierea aerului pe care-l mișcă răsuflarea ta.

Toate simțurile mele sunt pline de tine. Tar tu tot nu mă vezi.

Dar ai să mă vezi.

N-ai să-ți mai suni părinții, Mira. N-ai să te duci la Pittsburgh. N-ai să te duci acasă. Ai să rămâi aici, în munți. Am să găsesc un loc, un locușor ascuns, numai pentru noi, unde n-o să ne găsească nimeni.

Și poate atunci ai să mă vezi.

Poate atunci ai să înțelegi că ești a mea.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Scap scrisoarea din mână. Plutește și cade pe grămada de scrisori împrăștiate. Încerc să fac un pas înapoi, dar genunchii nu mă ascultă. Îi aud pe Harper și pe Brecken la cauciucurile din față. Scrâșnetul repetat al lopeții. Pașii Kaylei, zăpada care scârțâie sub tălpile ei. Mă aplec în față și mă prind cu ambele mâini de partea laterală a mașinii. Nu pot să respir.

Nu pot să respir.

Dar trebuie.

Mă forțez să inspir, în ciuda nodului imens din gât, și ignor bubuiturile inimii. Clănțănitul dinților. Privirea mea alunecă în jos, la portofel. Telefonul. Plicurile.

Pe toate e aceeași adresă din Tribune Street. Creierul meu scormonește fiecare colțișor de memorie, încercând să înțeleagă. Ce înseamnă adresa asta pentru mine? O știu? Cunosc Tribune Street… E…

Seaspun Gallery. Am avut o expoziție la Seaspun Gallery și ei aveau un birou unde am lăsat picturile. A fost prima mea serie în grafit. Niciun strop de culoare nu am folosit pentru picturile acelea, nu tu cărămiziu stins, nu tu roșu cadmiu. Doar negru-cărbune și alb-titan și toate nuanțele dintre ele.

Când a fost expoziția aceea? Acum un an? Parcă imediat după ce am ajuns acasă, după moartea lui Phoebe. Îmi strâng fruntea cu palmele, ca să-mi opresc gândurile astea care mi se învârt în cap. Trebuie să fi fost februarie. Începutul lui februarie. Răsfoiesc scrisorile, uitându-mă la datele cu cerneală roșie, până ce găsesc ceea ce caut. 4 februarie.

Scot scrisoarea din plic, o desfac și o parcurg repede. A fost la expoziție. Dumnezeule, persoana asta m-a urmărit. A vorbit cu mine. Încerc din

răsputeri să-mi amintesc, dar nimic. Expoziția a fost acum un an, iar în mintea mea e un amalgam de chipuri necunoscute și zâmbete false. La vremea aceea nu mă puteam gândi decât la tristețea mamei, care rămăsese acasă. Iar eu nu eram cu ea. Eram la Seaspun Gallery. Iar persoana asta m-a văzut. Și a scris despre soartă și destin.

Cine a făcut asta?

Clipesc mărunt și, într-o străfulgerare, îmi amintesc de ochii negri ai lui Brecken în oglinda retrovizoare. O altă imagine a lui, îmbujorat și răsuflând greu, sprijinindu-se cu spatele de copac. Și el a spus ceva despre destin. Și despre noi, împreună.

Facem o echipă bună, Mira.

Destinul ține cu noi.

Simt un val de fiere în gât, dar încerc să mi-l reprim. Mă depărtez doi pași de mașină.

— Hei!

Tresar și e cât pe ce să-mi stea inima-n loc, dar e Kayla. Doar Kayla.

Îmi țin o mână pe gât, în cealaltă am scrisoarea. Nu-mi amintesc când am luat-o. Kayla se holbează la scrisoare. Cum ar putea să nu se uite când mie îmi tremură mâna în halul ăsta?

— Ce naiba… zice ea, și o văd cum se schimbă la față când dă cu ochii de teancul de scrisori. Ce dracu e asta? Ăla e telefonul tău?

Lacrimile îmi curg pe obraji, fierbinți și neașteptate. Vocea mea e spartă, moartă.

— Nu știu… Astea erau în geanta mea.

Kayla se uită în spate, peste umăr. Simțurile mele sunt în alertă. O aud pe Harper bombănind. Scârțâitul lopeții lui Brecken. M-ar putea răni cu lopata aceea. Cuvintele pe care mi le-a spus la campingul acela îmi revin în minte.

Noi doi ar trebui să rămânem uniți.

Mi-l amintesc când m-a încolțit în spatele mașinii. Când a încercat să dea vina pe Josh. Să

mă atragă de partea lui. Am avut dreptate să îmi fie frică de Brecken.

O înșfac pe Kayla de braț și o trag aproape.

— Hei! protestează ea.

— Știi ceva de scrisorile astea? întreb. Lucrurile tale nu sunt aici. Ale celorlalți, da!

Ea nu se clintește.

— Ce dracu? Nu!

Nu știu dacă pot să am sau nu încredere în ea, dar nu mi-o imaginez în spatele chestiilor ăstora. Abia se ține pe picioare, iar asta nu e lucrarea unui dependent de droguri. E ceva organizat, pus la cale de o persoană meticuloasă. Mă gândesc la geanta lui Brecken și mă cutremur.

— Cred că Brecken mi-a scris scrisorile astea. Cred că vrea să îmi facă rău.

Kayla ezită, apoi clatină din cap:

— Despre ce vorbești tu acolo?

— Sunt nouă scrisori. Brecken le-a scris.

Flutur hârtia din mână.

— Menționează lucruri care s-au petrecut azi, și deja a dat cu mașina peste un om. N-am de gând să stau aici, să aștept să văd ce are de gând să-mi facă.

Într-o secundă, pe chipul Kaylei se perindă o mie de emoții. Nu scoate nicio vorbă.

— Eu plec, zic. Poți să vii sau poți să rămâi. E alegerea ta.

Privirea ei se îndreaptă iute spre șanț. Nu-i vedem prea bine, dar Harper și Brecken vorbesc. Simt o înțepătură în inimă când văd părul negru al lui Harper prin geam. Aș vrea s-o avertizez. Să-i spun să stea departe de el.

Dar apoi îmi amintesc cum l-a apărat. Cum tot ceea ce face el devine acceptabil prin prisma amabilității de care a dat dovadă față de ea la aeroport. Nu o voi putea convinge și nu vreau să-mi risc șansa de a fugi.

Mă uit la Kayla, iar ea pare crispată. Serioasă. Dar încuviințează din cap.

— Vin cu tine.

Iau geanta și las în urmă majoritatea scrisorilor. Nici nu vreau să le ating. Ne îndreptăm spre drum, pe urmele pașilor mei. Am în continuare în mâna stângă plicul mare. Vântul îl suflă cu putere în mâneca mea. De cealaltă parte a drumului, Josh întoarce privirea spre noi. Surprinderea lui se preschimbă în îngrijorare când mă vede.

Cu tot șuieratul vântului, pot să aud scrâșnetul enervant al lopeții lui Brecken în zăpadă. Iar și iar. Ca și cum ar săpa un mormânt.

Îndes plicul în mâna lui Josh, plângând. Îl întoarce și îmi vede numele. Se încruntă. Dintr-un motiv sau altul, reacția lui face ca groaza mea să fie și mai cumplită. Sunt fără suflare, vorbesc complet dezlânat. Cuvintele se pierd printre suspinele pe care nu le pot controla.

— E Brecken. Cred că ai avut dreptate în legătură cu Brecken.

— Cum? mă întreabă el. Ce vrei să spui?

— Nu pot… Toate scrisorile alea… Îmi erau adresate mie, dar la o adresă greșită. Mă urmărește. Trebuie să fugim de el.

— Liniștește-te, zice el, făcându-i Kaylei semn să vină mai aproape. Ce vorbești acolo? Ce-i asta?

— A găsit un teanc de scrisori, zice Kayla. Și toate obiectele noastre, mai puțin marfa mea. Se pare că are un hărțuitor și e speriată rău.

Simt un zâmbet în cuvintele ei, ceea ce înseamnă că probabil e în continuare drogată. Nimic din toate astea nu e amuzant.

— Trebuie să mergem, zic.

Josh clatină din cap.

— Pentru că ai găsit două scrisori? Nu înțeleg.

Eu scutur din cap.

— O mulțime de scrisori. Le-am lăsat acolo, dar el vrea să mă țină în munți. Crede că ne-am întâlnit, nu știu, poate ne-am întâlnit. Chiar nu știu. Dar se poartă ca și cum am trăi cine știe ce mare poveste de dragoste.

Practic mă înec cu cuvintele.

— E o nebunie. Toată povestea asta e o nebunie absolută.

Josh face un pas în spate, alb la față. Duce o mână la gură.

— Și nu ți-l amintești? întreabă Kayla, cu o inflexiune în voce.

— Sigur că nu, dar nu mai contează, zic. Crede că suntem sortiți unul altuia. Ți-am spus. E o *nebunie.*

Mă îndrept spre Josh, care tresare, tulburat de scrisoare. De toate câte i le-am spus, sunt sigură.

— Unde sunt celelalte scrisori? întreabă.

— În mașină. Nu-mi pasă. Trebuie să plecăm.

Îl apuc pe Josh de braț, apoi mă uit în jos, la piciorul lui. La piciorul lui imobilizat. Mă apucă groaza. Nu se va descurca pe munte. Nu poate să meargă.

— Nu știu ce să fac, șoptesc.

Trec câteva secunde. Josh respiră. Văd cum pe fața lui se așterne durerea, o durere care rezonează adânc în pieptul meu. Cum să-l las aici? Dacă Brecken își pierde mințile? Și dă vana pe el?

— Du-te cu Kayla, zice.

Deschid gura, dar nu iese niciun cuvânt. Vreau să-i spun că nu doresc să plec cu Kayla, pentru că el e cel normal. Singurul care a intuit că Brecken pune ceva la cale. Nu vreau să mă duc acolo, jos, fără el.

— Ar trebui să plecăm, spune Kayla.

Scutur din cap.

— Eu nu…

— Știu, zice el blând, prinzându-mă de braț. Știu că nu vrei să mă lași aici, dar trebuie. Du-te și adu ajutor. Hai, du-te.

— Dar, Josh…

— Ia-o, îi zice Kaylei.

Îi face un semn lent și ferm din cap. E hotărât.

— Stați împreună, iar eu voi face tot ce pot ca să-l rețin.

— Am să-ți trimit ajutor, îl asigur. Promit. Trimit pe cineva după tine.

Mă sui peste balustradă și îmi bag picioarele în zăpadă. Kayla e în spatele meu. Zăpada e mai puțin adâncă aici, dar panta e abruptă. Mai abruptă decât credeam. Alunec la vale, până reușesc să îmi regăsesc echilibrul. Pașii mei sunt greoi, ciudați, și gâfâi din cauza efortului. O aud pe Kayla din spate, răsuflarea ei întretăiată dublând-o pe a mea.

Găsesc o poieniță pe coasta muntelui, unde panta se îndulcește. E mai bine. Zăpada îmi ajunge la glezne, dar nu sunt mulți copaci. Îmi îndrept picioarele într-o parte și încep să cobor încet muntele. Zăpada îmi intră în ochi și frigul mă arde cu fiecare răsuflare.

Trebuie să mă grăbesc. Trebuie să aduc ajutoare pentru Josh.

O să reușim. O să ajungem în vale. Casele sunt mai departe decât speram, dar le văd. O să găsim ajutor și o să fim în siguranță. Îmi repet asta iar și iar, la fiecare pas.

O să fim în siguranță.

O să fim în siguranță.

O să fim…

Ceva mă lovește drept între umeri. Cad în față, cu genunchii în zăpadă, după care și trunchiul meu atinge pământul. Mă rostogolesc, cu umerii contorsionați, și mă duc la vale. Simt zăpada și crengile și durerea. Întind brațele și picioarele ca să-mi încetinesc căderea. Piciorul meu se proptește într-un copac tânăr și mă opresc cu un zvâcnet. Mă doare tot corpul din cauza impactului. Capul meu e răsucit spre vale.

Mă ridic cu greu în patru labe, gemând; zăpada mi-a intrat pe sub blugi, pe sub mănuși. Mă proptesc în pământ, încercând să mă orientez. Nu reușesc să mă ridic din genunchi. Totul e în nuanțe de alb și cenușiu: cerul, copacii, pământul. Ca picturile mele. Ca mintea mea.

Îmi reamintesc de lovitura dintre umeri. Mă încordez. Știu ce a fost impactul ăla. Nu am căzut. Am fost împinsă.

Adrenalina vuiește ca focul în membrele mele. Mă târăsc ghemuită și scrutez panta din fața mea. Copaci, copaci.

Kayla.

E înaltă și slabă, iar fusta ei flutură deasupra zăpezii. Fața ei nu e altceva decât o umbră găunoasă.

— Îmi pare rău, zice ea, exact ca la toaletă, cu o voce tremurată. Îmi pare rău, aveam nevoie…

Nu mai pot respira. Zăpada îmi intră în ochi și, până să-mi limpezesc vederea, ea e la jumătatea cărării care duce înapoi spre drum. Îi văd fusta, părul încâlcit. Nu înțeleg. Nu…

Kayla iese dintr-un mic pâlc de copaci. Ca și cum ar aștepta ajutor. Sau un dar.

Simt că mi se scurge tot sângele din corp. E cineva pe deal cu ea. E greu să disting în întuneric, dar văd o mână care se întinde. Să o ajute?

Nu. Cineva îi dă ceva, un cilindru mic, portocaliu. Și încă ceva, ceva mic și pătrat.

— Ticălosule, se răstește ea. *Tu* ai luat-o!

Silueta întunecată ridică din umeri. Kayla strânge în palmă sticluța de pastile și întoarce privirea spre mine pentru ultima oară. Nu înțeleg. Apoi toate piesele se așază la locul lor.

Are în mână o sticluță cu pastile. Oricine o fi fost, i-a dat Kaylei pastile ca plată. Sau i le-a restituit. Dumnezeule, a avut ajutor. Brecken a plătit-o pe Kayla cu pastile ca să-l ajute. Doar a așteptat momentul potrivit. Cercetez balustrada să-l zăresc pe Josh, temându-mă ca nu cumva să îl văd rănit. Sau mai rău.

Deschid gura să strig după Josh, dar în clipa aceea Brecken iese dintre copaci, iar eu trebuie să fug. Trebuie să stau departe de el.

Numai că nu e Brecken. Umbrele îi ascund trăsăturile, dar aș recunoaște silueta aia dintr-o

mie. Mi se pune un nod în gât, iar gura mi se schimonosește, încercând să articuleze un cuvânt.

DOUĂZECI ȘI OPT

Josh.

Josh e cel de pe deal. Îi văd geaca umflată. Părul zburlit. Dar cârjele nu se văd nicăieri.

Amorțeala e un dar. Asta mi-a spus asistenta, iar acum o cred. Pentru că, preț de o răsuflare binecuvântată, nu simt nimic când mă uit la Josh. Ne-a furat lucrurile. Mi-a scris scrisorile. A îndesat pastile toxice în mâna întinsă a Kaylei. A făcut toate astea, iar acum coboară spre mine fără cea mai mică urmă de șchiopătat. Mă ridic din nou în genunchi, urmărind scena în derulare ca și cum nu ar avea nimic de-a face cu mine.

Respir adânc. Miroase a Crăciun în pădurea asta.

Ridică-te.

Instinctul meu e mai puternic decât stupefacția și mă împinge să mă salt în picioare. Mă împleticesc. Tremur. Și e prea târziu. A pus deja mâna pe mine.

— Acum mă vezi? Îți amintești?

Deschid gura, dar nu știu ce să spun. Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc nimic și nu înțeleg ce vrea să spună. Sunt înghețată, țintuită pe muntele ăsta, ca bradul care se ridică deasupra capului meu.

Râsul lui e o glumă crudă și e limpede că ținta sunt eu.

— Nu-i așa că am fost prost să-mi imaginez că ești mai deșteaptă de atât?

— Eu…

Niciun cuvânt nu mi se pare potrivit, așa că tac.

— Chiar nu-ți amintești de mine? Aveam același blestemat de ghips când ți-am oferit cafeaua. Ți-am luminat ziua, Mira! Ai plâns!

Cuvintele lui sunt un talmeș-balmeș de sunete care nu se potrivesc unul cu altul și nu au niciun sens pentru mine. După aceea ceva începe să se închege, un adevăr care pare întunecat. Da, cineva

mi-a cumpărat o cafea. La spital, în noaptea în care Phoebe a murit, mi-am uitat banii și cineva mi-a cumpărat o cafea.

Dar nu era Josh! Avea barbă. El nu…

Zbaterea din mintea mea se stinge în tăcere, deoarece nu îmi amintesc suficiente pentru a fi sigură de ceva. Atâta doar: da, cineva mi-a cumpărat o cafea. Și am plâns. Dar nu pentru cafea. Ci din cauza lui Phoebe.

Fiindcă eram la pământ.

— Așa deci, gata cu joaca? întreabă el. Ai de gând să nu te mai prefaci că nu mă cunoști, cum ai făcut la galerie, în ziua aceea?

Dumnezeule. Galeria. Am vorbit cu atâția oameni la galerie. Până să se termine evenimentul, ajunsesem doar să le fac cu mâna, să zâmbesc și să aprob din cap la orice îmi spuneau. Vine mai aproape, iar eu mă dau în spate, cât pe ce să mă împiedic și să cad iar. Adrenalina îmi explodează în picioare. Mă întorc să fug, dar el mă prinde de mânecă și mă trage suficient de aproape cât să văd flacăra din ochii lui, apoi un licăr al metalului din mâna lui.

— E timpul să mergem, zice el, apucându-mă de mână și trăgându-mă în picioare.

— Unde? strig, cuprinsă de panică.

— Nu contează. Vom fi împreună. Vom pleca departe și ai să mă vezi. Știu că ai să mă vezi.

Încerc să mă smucesc, să mă eliberez, dar mă smucește și el. Ne luptăm în zăpadă și îl împing cu toate puterile mele. Îmi alunecă piciorul și cad iar în genunchi. El mă ocolește bombănind și mă apucă de celălalt braț. Iar văd metalul acela.

Cuțitul. Drace, are cuțitul. Iar acum e lipit de brațul meu.

Mă arcuiesc de spate și îl lovesc în genunchi, dar el mă evită cu ușurință, degetele lui mușcându-mi brațul ca niște colți. Zăpada e așa de alunecoasă. Rece. Mă zbat ca o pisică ținută cu

forța sub apă. Trebuie să-l fac să slăbească strânsoarea. Să-mi dea drumul. Trebuie să fug.

— Nu te mai împotrivi, Mira. Nu te mai împotrivi.

Mă lupt de două ori mai tare. De trei ori. Îl lovesc cu picioarele, mă zbat, mă smucesc. Și cad. Cădem amândoi, iar pojghița subțire de gheață crapă sub greutatea noastră. Corpul lui greu și dur e peste mine. Vreau să dispară. Să dispară!

— Nu te împotrivi! strigă el.

Țip și îmi adun toată energia să scap de sub el. Ceva îmi străpunge bicepsul când mă rostogolesc și scot un țipăt asurzitor. Josh dă drumul strânsorii, dar durerea e ca un șoc electric. Urmează o fierbințeală, un foc ud care pulsează odată cu inima mea. Duc mâna teafără la rană. Mâneca e udă. Nici nu știu ce e, zăpadă sau sânge.

Dar expresia palidă a lui Josh îmi spune că e sânge.

— Mira! exclamă el.

Îl lovesc între picioare. O dată. De două ori. E la pământ, cu genunchii strânși. Îl lovesc iar, undeva în față. Brațul îmi pulsează, de la umăr până în vârful degetelor. Am degetele ude. Pe zăpadă văd pete întunecate.

Mă întind după cuțitul care e la câțiva pași de el. Mâna mea e năclăită de sânge, dar reușesc să îl apuc.

E mai rece decât zăpada, iar durerea, Dumnezeule, durerea e cumplită. Mă străbate în unde multicolore; cu fiecare răsuflare, cu fiecare bătaie de inimă, văd stele în fața ochilor. Josh mă apucă de un picior și sunt la pământ, cu genunchii în zăpadă și cu o durere de zece ori mai puternică, de parcă aș fi fost înjunghiată iar.

Simt că mi se întunecă totul în fața ochilor, dar nu voi leșina. Nu. Îl lovesc cu ambele picioare, îl nimeresc în maxilar cu tocul ghetei drepte. Cade pe spate și alunecă mai jos cu câțiva metri.

Du-te. Du-te acum. Fugi.

Mă târăsc cât mai departe de Josh care e la pământ și geme. Mă ridic în picioare chiar dacă rana îmi pulsează într-un ritm frenetic, ce-mi întunecă vederea. Mă depărtez totuși, târșâindu-mi picioarele prin zăpada înaltă iar și iar și iar, cât de repede pot.

Josh încă geme. Îl aud mișcându-se în zăpadă. Dar nu se ridică. Nu încă. Folosesc fiecare mușchi pe care-l am. Și pe cei pe care nu-i am. Pas după pas, ajung în cele din urmă la balustradă. Picături întunecate pătează zăpada în timp ce îmi croiesc drum înapoi la mașină. Plângând. Scâncind.

Kayla a dispărut. Niciun semn de ea în nicio direcție, dar Harper mă întâmpină la jumătatea drumului. Brecken e în spatele ei. E limpede că mă căutau.

La fel de clar e că Harper este înspăimântată.

Răsuflu aspru, precipitat. Scap cuțitul în zăpadă și o băltoacă roșie murdărește albul imaculat. Ochii lui Harper zboară de la lama însângerată la fața mea.

Și ridică lopata deasupra capului.

DOUĂZECI ȘI NOUA

— Înapoi! strigă Harper.

— Harper, nu, zic eu.

Abia dacă izbutesc să vorbesc. Durerea și faptul că sunt fără suflare mă împiedică să spun jumătate din ceea ce vreau să-i spun.

— Josh… e Josh… nu are cârje. Și scrisorile.

— Unde-i Kayla? întreabă. Unde-i Josh?

Ridic mâna și îi arăt. Mi-e rău. Sunt amețită.

— Jos. Acolo, jos.

Dar Kayla nu e acolo, jos. A dispărut. Dumnezeule, de ce l-a ajutat pe Josh? Cum a putut? Și când?

Nu.

Benzinăria. Îmi amintesc că au vorbit acolo. Erau singuri, mie mi-era rău. Mă simțeam groaznic. Dar ea s-a simțit mai bine. Probabil i-a dat câteva pastile. Iar la bar, mai multe. A ademenit-o cu ele, pentru că știa că sunt singurele lucruri de care îi pasă. A plănuit totul.

— I-ai împins? întreabă Brecken. Dumnezeule, Mira, ce ai făcut?

Scutur vehement din cap. Prea vehement. Capul îmi vuiește și îmi cade-n piept. Mă sprijin cu mâna zdravănă de un picior. Harper strânge și mai tare lopata.

— Scrisorile, gâfâi eu. Uită-te la scrisori. Portbagaj.

Aud pașii lui Brecken îndreptându-se spre portbagaj. Nu mă țin bine pe picioare și mă clatin. Harper flutură lopata, amenințător.

— Înapoi! mă avertizează ea.

— Scrisorile, zic eu, fără suflare. M… mă urmărea. De luni de zile. Kayla l-a ajutat.

Aud zgomot de hârtie ruptă. Îmi stă inima. Brecken ori rupe scrisorile, ori le deschide și le citește. Rana îmi pulsează. Mă clatin, iar Harper scoate un urlet speriat.

— Înapoi!

— Fugi, Harper!

Josh. E Josh, care-i spune să fugă. Îmi îngheață sângele în vine și întorc capul. Totul se învârte în jurul meu. Nu avea cum să ajungă aici așa repede, dar a ajuns. A găsit o cârjă și iar șchiopătează. Din buza umflată i se prelinge un fir de sânge. Eu? Eu am făcut asta?

Îmi doresc să fi făcut mai mult.

— Stai departe de ea, Harper, croncăne Josh, destul de convingător. Ne-a împins. Pe Kayla și pe mine. Trebuie să o ajutăm pe Kayla.

— Nu, nu, zic și scutur din cap. Nu e adevărat.

— Are nevoie de ajutor.

Josh se târăște spre ea, cu fața schimonosită de durere. Dacă n-aș ști adevărul, aproape că l-aș crede. Dacă nu l-aș fi văzut alergând pe munte. Venind după mine.

— Unde e? întreabă Harper.

— Nu e acolo, jos, zic.

— Mira m-a atacat, strigă Josh. Avea cuțitul ăla. S-ar putea să-l aibă încă.

— Dumnezeule! exclamă Harper. Privirea ei alunecă spre petele stacojii din zăpadă.

— Te minte! țip eu.

E lângă noi acum, iar eu sunt prinsă între Harper, cu lopata ei, și minciunile lui Josh.

Mă inundă panica. Unde e Brecken? Pentru că Harper e o cauză pierdută. Iar pe fața lui Josh văd cum se perindă planuri de acțiune. Are de gând să se folosească de îngrijorarea ei. De bunătatea ei.

Coace un plan nou chiar în clipa asta.

— Trebuie să o ajutăm pe Kayla, zice el cercetând terenul.

Dumnezeule! Cuțitul. E chiar lângă el.

— Nu te apropia de mine! strigă Harper.

Se pare că Josh a plusat prea mult, iar acum Harper se teme de amândoi. Ne amenință pe amândoi cu lopata, iar Josh ridică o mână, cu o expresie abătută.

— N-am de gând să te rănesc, zice. Nu vreau decât să fii în siguranță. Stai departe de ea, Harper.

Geme ca și cum l-ar durea genunchiul, aplecându-se greoi.

Văd totul cu încetinitorul – și știu ce face: încearcă să ia cuțitul.

Mă arunc spre el, dar zăpada e mai adâncă decât am crezut. Îmi scapă piciorul și sunt la pământ, însă îmi fac vânt înainte. Încerc să ajung la cuțit înaintea lui Josh.

Și atunci se întâmplă toate deodată.

Palma mea atinge lama rece. Harper țipă. Fața lui Josh e aici. Chiar aici. E atât de aproape, încât văd rânjetul de animal de pradă când apucă mânerul cuțitului, și îl smucește așa de tare, încât lama îmi taie palma.

Țip când mă străpunge o nouă senzație de durere, mă ghemuiesc toată protejându-mi mâna. Cu colțul ochiului prind o mișcare. E ceva lung, întunecat și fulgerător.

Buf.

Timpul se oprește. Îmi îngheață răsuflarea și-mi rămâne blocată în plămâni. Nu-mi pot lua ochii de la Josh. În fața mea e o imagine teribilă. Ochii larg deschiși ai lui Josh. Cuțitul care îi alunecă din mână.

O linie lungă, întunecată, pe tâmplă.

Linia se lărgește. Sângerează.

Și Josh se prăbușește.

Mă trag departe de el, dar el nu se mai mișcă. Lopata cade la pământ, iar eu privesc în sus.

Brecken. Brecken a mânuit lopata. L-a lovit pe Josh. Pe jos, lângă el, un teanc de scrisori. Scrisori deschise. Brecken nu le-a rupt. Le-a citit. Prind cu coada ochiului un rând pe care nu l-am citit.

Nu m-ai văzut.

Încerc să nu mă uit, dar e chiar acolo, prăbușit într-o poziție ciudată, cu fața la cer. Josh nu mă mai vede pentru că Josh s-a dus. Ochii lui rămân

deschiși, goi, fixând cerul nopții în timp ce zăpada
de alabastru cade în continuare.

TREIZECI

Un autostopist cu o șapcă galbenă e cel care ne găsește primul. Se pare că ironia nu lipsește niciodată. Suntem ghemuiți lângă mașină, în partea cealaltă față de locul în care se află cadavrul.

Pentru că acum asta este, un cadavru. Nu mai respiră, nu mai vorbește, nu a mai rămas niciun Josh acolo. Nu că l-aș fi cunoscut vreodată pe Josh. Tot ce am crezut despre el a fost demontat de teancul de scrisori pătate de sânge din rucsacul meu.

Instinctul meu a dat greș. Brecken nu era un monstru. Harper nu punea la cale cine știe ce plan genial. Iar Josh nu era un tip drăguț. Avea mintea rătăcită. Era un hărțuitor. A inventat o întreagă relație în jurul unei cafele dintr-un spital. Iar eu nu mi-am dat niciodată seama.

Mașina greoaie care oprește la întretăierea celor două drumuri e la fel de robustă ca șoferul ei. Bărbatul cu șapcă galbenă coboară, dar cel de la volan lasă geamul în jos, cu telefonul la ureche. Limbajul lui corporal trădează neîncrederea. Nu-i pasă de pasagerul lui și pare a-i păsa și mai puțin de coșmarul pe care i-l înfățișăm noi în fața ochilor: sânge și moarte, pângărind zăpada proaspătă a Crăciunului.

Bărbatul cu șapcă galbenă pare netulburat. Vine greoi spre noi, înjurând încet în barbă la vederea băiatului mort, întins pe spate.

— Dumnezeule mare, zice el, scoțându-și șapca și arătându-și părul rar.

Aruncă o privire sub bluza sport pe care am folosit-o ca să acoperim fața lui Josh. Clatină încet din cap.

— Dumnezeule mare, repetă. Ce s-a întâmplat aici?

Cred că va intra și el la bănuieli, ca șoferul, care încă așteaptă pe celălalt drum, la adăpost în Fordul

lui cald, probabil nepătat de sânge. Dar bărbatul cu șapcă galbenă mă atinge pe umăr cu degetele lui uscate și eu încep să plâng.

— A încercat să…

Cuvintele mi se înecă în suspine și îmi acopăr gura cu mâna.

— A încercat s-o răpească. Sau să o rănească, zice calm Brecken. Niciunul dintre noi n-a știut. Am crezut că ne-am cunoscut la aeroport cu toții, dar el o cunoștea de mult pe Mira.

— Nu am vrut decât să ajungem acasă, spune Harper, cu fața împietrită.

— Dar el o voia pe ea, adaugă Brecken, furios. A urmărit-o până aici și s-a folosit de noi ca să încerce s-o răpească. Sunt scrisori. Totul e acolo.

Mă cutremur. Încă nu am citit toate scrisorile. Uitându-mă la expresia șocată a lui Brecken, mă întreb dacă voi avea vreodată putere să le citesc.

— Băiatul ăsta a urmărit-o de la aeroport? întreabă bărbatul.

— Nu, încă de la ea de acasă. De la ambele ei case, răspunde Brecken. Durează de multă vreme.

— Unde-i fata blondă? întreabă el. Aia înaltă, drogata.

— A plecat, răspund eu răgușită. L-a ajutat. I-a dat ceva pentru asta.

— Pastile, presupune el. I-a dat câteva și la bar.

— M-a împins, zic eu, trăgându-mi nasul. Mi-a cerut scuze la bar pentru că știa că urma să-l ajute să-mi facă rău. Nu-mi vine să cred că pastilele ar fi suficiente pentru așa ceva.

— Oamenii fac tot felul de lucruri nebunești. Uneori pentru chiar mai puțin decât câteva pastile.

— Nu cred că am să înțeleg vreodată de ce fac oamenii unele chestii, zice Harper.

Poate s-a gândit la tatăl ei. Dar privirea îi era ațintită spre Brecken.

— Oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce credem noi că sunt, conchide bărbatul, punându-și șapca pe cap.

Nu pot să-i ignor afirmația, deoarece mirosul de dezinfectant al hainelor lui și șapca jerpelită nu mi-au schimbat perspectiva. Nu pot nici să neg că instinctul m-a înșelat profund, așa că îmi înghit rușinea și aștept în tăcere mașinile poliției.

De data asta apar imediat.

•

Mama a venit la spital în dimineața de Crăciun. Mă așteptam să fie dărâmată și înlăcrimată, dar ea e calmă și fermă. Își lasă haina pe scaunul de lângă patul meu și cercetează monitorul care îmi înregistrează semnele vitale. Însă nu-l privește îndelung. Așa că presupun că sunt bine.

Apoi se uită la mine. Mă mângâie pe față și eu plâng. Suspine puternice care îmi zguduie umerii și îmi stârnesc durerea din brațul destul de amorțit. Mama își scoate cizmele de zăpadă și se strecoară în pat, lângă mine.

Așternuturile de spital sunt aspre și mama are mâinile moi. Îmi repetă iar și iar:

— Respiră. Doar respiră.

Așa i-a spus și lui Phoebe, așa că, auzind-o, plâng și mai tare. O cuprind cu brațul bun pe după umeri, palma mea e bandajată, dar pot s-o mișc. Nu înțeleg. Nu pricep cum de e așa puternică, când eu mi-o imaginam prăbușită lângă chiuveta de la baie. Sau curățând cartofi în neștire. Sau privind în gol și izbucnind în plâns din senin.

Acum eu sunt cea pierdută, care plânge. Iar ea e prezența puternică de lângă mine, care mă mângâie și îmi dă părul de pe față.

Readucându-mă în prezent.

Presupun că instinctul m-a înșelat și în privința ei.

Dorm. Nu știu câtă vreme. Când mă trezesc, în cameră e întuneric și mama nu e în pat. E pe scaunul pe care și l-a tras aproape de patul meu. Văd o ceașcă goală de cafea și o tavă *plină* cu mâncare din spital, neatinsă, pe masa de lângă pat.

Mama și-a notat ceva pe spatele unei cărți de vizită. Nume de chirurgi? Îmi privesc brațul și încerc să-l mișc, înțepenit, dar funcțional, așa că nu cred că am nevoie de operație. Mă uit din nou la numele acelea.

— Avocați, spune mama cu ochii strălucitori, privindu-mă cu interes. Ți-e foame?

Scutur din cap și trag de mâneca pijamalei de spital. E un bandaj gros dedesubt, așa că n-am nicio șansă să văd rana, asta dacă nu mă apuc să desfac tot tifonul ăla.

— Douăzeci și trei de copci, zice ea. O să rămână o cicatrice, dar doctorii spun că e destul de curată. Niciun tendon atins, ceea ce e foarte bine.

— Știi ce s-a întâmplat? întreb, în pragul lacrimilor.

— Știu că ai trecut prin iad. Poliția va dori o declarație oficială ceva mai târziu, dar deocamdată trebuie să te odihnești.

Îmi strânge mâna bună și se uită la mine:

— Ești în siguranță, Mira. S-a terminat.

Vrea să spună că el e terminat. Că Josh e mort și nu mai reprezintă o amenințare pentru mine. Însă nu trebuia să îmi spună asta. Știam deja. Mă aștept să izbucnesc în plâns, dar sentimentul de rușine care mă copleșește vine ca o surpriză pentru mine.

— Am stat lângă el atâtea ore, zic eu. Și am crezut că e un tip drăguț.

— Sunt sigură că s-a străduit din răsputeri să te convingă că este, spune mama.

Chipul ei e străbătut de o expresie de mânie, dar și-o reține.

Clatin din cap.

— Instinctul m-a înșelat. Instinctul mi-a spus să stau aproape de el. Să am încredere în el. Nu mai pot să am încredere în mine însămi.

— Ba da, poți, zice ea. Categoric poți avea încredere în tine.

— N-am vrut decât să fiu acasă, cu tine. Cu Phoebe și cu Daniel… Am crezut că ai să fii…

Mă opresc, apoi exclam:

— Mamă, de ce nu mi-ai spus?

Ea oftează.

— Poate aici instinctul *meu* a dat greș.

Desface ambalajul cutiei cu jeleu și mi-o întinde, cu o lingură de plastic. Nu îmi e foame, dar iau o gură.

— Am discutat cu tatăl tău. Ți-ai făcut griji pentru afacerea lui. Pentru mine. Pentru oricine din lumea asta, dar nu și pentru tine. Apoi, în legătură cu picturile tale și câteva e-mailuri pe care mi le-ai trimis.

Se oprește și răsuflă adânc.

— Ne-am dat amândoi seama că nu-ți era deloc bine. Ne-am gândit că-i destul să fii nevoită să petreci un Crăciun fără Phoebe. Așa că veștile despre Daniel… am vrut să le amân puțin.

— Mamă, eu sunt bine. Phoebe a fost sora *ta.*

— Și mătușa ta, zice mama. Erați apropiate. În toată perioada cât eu am fost dărâmată, tu ai fost atât de puternică. Le-am spus tuturor cât de puternică ai fost și ce mândră sunt de tine. Sunt mândră și acum, dar ar fi trebuit să fiu și îngrijorată.

— De ce îngrijorată?

Mama îmi atinge părul, ca o adiere ușoară pe frunte.

— Pentru că uneori e mai ușor să-i întărim pe ceilalți decât să ne îngăduim nouă înșine să fim slabi și îndurerați.

— Crezi că mă simt slabă și îndurerată?

— Cred că ar trebui, zice mama, cuprinzându-mi obrajii în palme. Cred că asta face durerea. Ne amintește ce mărunți suntem. Că nu noi controlăm jocul.

— Când aveai de gând să îmi spui despre Daniel?

— Voiam să vorbesc cu tine după ce-ai fi ajuns acasă. Pentru că n-am vrut să ai încă un motiv să fii puternică pentru mine.

— Dar eu nu…

Nu îmi pot duce gândul până la capăt, fiindcă mama are dreptate. Am venit acasă să fiu tare pentru ea. Și, pe de-o parte, urăsc faptul că acum ea e atât de puternică. Asta mă face să mă simt stânjenită, îngrozită și deloc în largul meu.

— Urăsc asta, șoptesc. E prea târziu să fiu tristă pentru Phoebe. A fost în urmă cu un an. Iar acum s-au întâmplat toate astea.

— Durerea e mare, zice mama. Și la fel e și ceea ce s-a întâmplat acum. Astfel de evenimente îți dau lumea peste cap. Te schimbă. Dar numai pentru o vreme.

— M-am înșelat așa de mult!

— Spune-mi unde ai avut dreptate.

Întorc privirea pe fereastră, iar ea mă freacă ușor pe braț. E în picioare.

— Caută lucrurile în privința cărora ai avut dreptate, Mira. Fă-mi o listă.

Îmi dă o bucată de hârtie și un pix și-mi arată fereastra care dă spre autostradă. Spune că se duce să își ia o cafea, dar e mama mea de prea multă vreme. Știe când am nevoie de liniște ca să mă gândesc.

Admir cum sclipesc razele de soare în zăpadă. Îmi amintesc de aterizarea haotică și de convorbirea telefonică agitată cu Daniel. Mă gândesc la mesajele pe care le-am schimbat cu Zari, la brățara Kaylei și mă întreb dacă a reușit să răzbată prin zăpadă. Dar mai presus de toate îmi amintesc de gândul meu disperat, înnebunit, să ajung acasă la mama mea. Să trec cu bine prin călătoria aceea.

Acest gând mi-a ghidat toate deciziile, pentru că am crezut că mama mea are nevoie de mine.

Poate asta este piesa lipsă.

Trag adânc aer în piept, apoi inspir lent. Pentru că acum știu în ce privință am avut dreptate, chiar dacă atunci nu mi-am dat seama de ce. Pun pixul

pe hârtie și mâzgălesc un singur rând de-a curmezișul colii de hârtie.

Știam că trebuie să vin acasă.

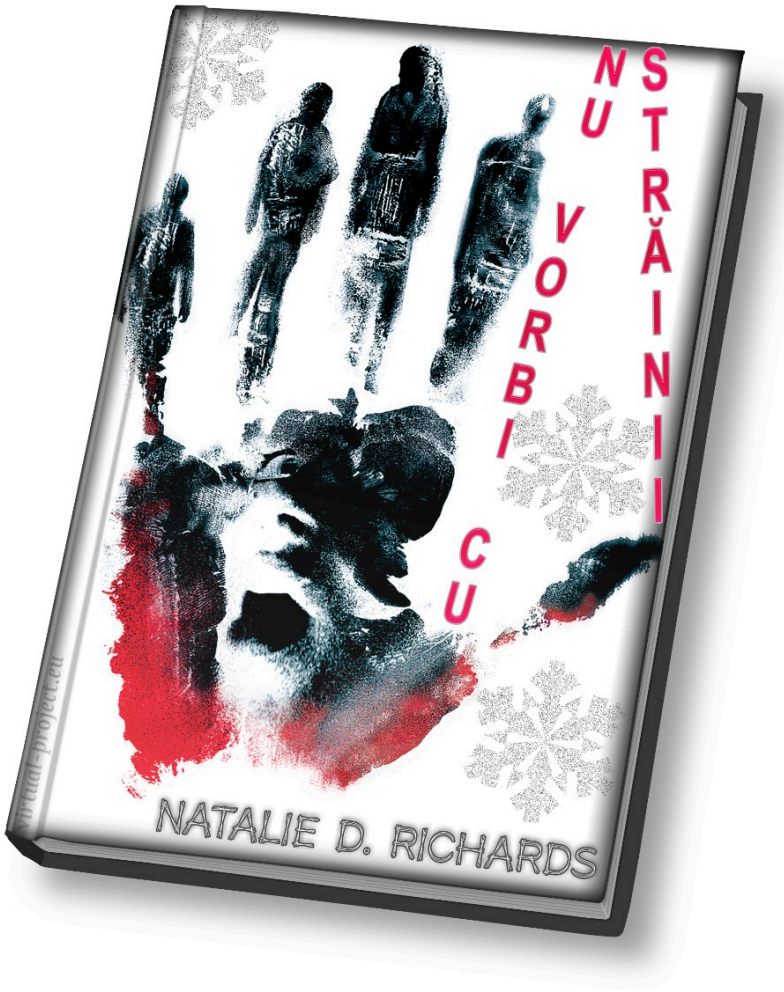

virtual-project.eu

violin

[1] *Bucurie,* în limba engleză (n. tr.).

Table of Contents

UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ȘASE
ȘAPTE
OPT
NOUA
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ȘAISPREZECE
ȘAPTESPREZECE
OPTSPREZECE
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI ȘI UNU
DOUĂZECI ȘI DOI
DOUĂZECI ȘI TREI
DOUĂZECI ȘI PATRU
DOUĂZECI ȘI CINCI
DOUĂZECI ȘI ȘASE
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
DOUĂZECI ȘI OPT
DOUĂZECI ȘI NOUA
TREIZECI

Table of Contents

UNU	2
DOI	15
TREI	25
PATRU	37
CINCI	46
ȘASE	56
ȘAPTE	68
OPT	82
NOUA	96
ZECE	103
UNSPREZECE	112
DOISPREZECE	118
TREISPREZECE	127
PAISPREZECE	134
CINCISPREZECE	142
ȘAISPREZECE	148
ȘAPTESPREZECE	157
OPTSPREZECE	166
NOUĂSPREZECE	173
DOUĂZECI	180
DOUĂZECI ȘI UNU	189
DOUĂZECI ȘI DOI	201
DOUĂZECI ȘI TREI	209
DOUĂZECI ȘI PATRU	215
DOUĂZECI ȘI CINCI	225
DOUĂZECI ȘI ȘASE	235
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	244

DOUĂZECI ȘI OPT 252
DOUĂZECI ȘI NOUA 256
TREIZECI 260